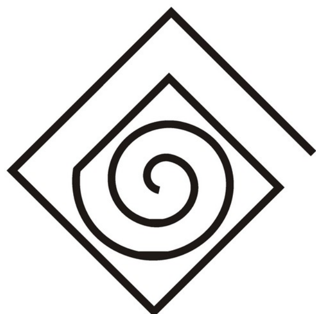
Mihail Grămescu
SĂRITORII ÎN GOL

nautilus

Mihail Grămescu

SĂRITORII ÎN GOL

55

În scrieri cu un mai pronunțat caracter alegoric, precum *Nike* și *Cântecul libelungilor,* autorul îți dă măsura realei sale înzestrări de poet al sublimului. Pentru el, fantasticul rămâne un nesecat izvor de metaforă vizuală, iluminând în chip specific tablourile inventate.
MIRCEA OPRIȚĂ

NEMIRA

De același autor:

Aporistikon
Moara de apă
Phreeria

versiune ebook: [1.0] hunyade

Mihail Grămescu

SĂRITORII ÎN GOL

U - GRESIUNEA

1. Când o mașină neagră cu sirenă și escortă oprește către miezul nopții la poartă, când trei persoane grăbite, cu pălării și pardesie cenușii sună insistent la ușa profesorului, acesta, cu ochii cârpiți de somn. În costumul tras în pripă peste pijama, are toate șansele să audă șoapta vecinei în capot vișiniu care-i suflă soțului rămas dincolo de ușă de unde pândește cu ochi rotunzi că „l-au ridicat pe profesor”, fiindcă, într-adevăr, ce poți crede altceva când asiști mai mult sau mai puțin involuntar la asemenea incidente nocturne menite să rămână subiect de bârfă zile, săptămâni și chiar luni întregi pentru locatarii liniștitului imobil, oameni de bună-credință care nu și-ar imagina nici în ruptul capului că toată tevatura aceea nu era de fapt decât garda oficială a unui proaspăt reprezentant științific de importanță internațională, împuternicit să se implice cu prerogative speciale, consfințite prin mandat guvernamental, într-o problemă extrem de dificilă, de litigiu major, al unei mari puteri militare, care a încălcat tratatul de neproliferare abia semnat cu circa trei luni în urmă.

2. Dinspre Pustia semnelor de exclamație carbonizate, înclinate radiar față de epicentru, desemnând liniile de forță după care jungla se spulberase, un punct în mișcare browniană evoluează infinitezimal în grandoarea fără de sfârșit a semnului uriașei răni din trupul planetei atinsă de lepra ruinei, sub trunchiurile golașe, de cărbune, înclinate

înmănuncheat în cel mai uriaș edificiu de artă cinetică din întunericul de ev al neașteptatului anotimp ploios, dezmințit de data afișată pe calendarele ceasurilor din zona dezastrului, ceasuri ce începuseră să indice, sub fluctuația electromagnetică teribilă, cele mai aberante ore din zi și din noapte, dar ale căror luni și ani rămăseseră încă în conformitate cu luna și anul ceasurilor de pe celelalte meridiane, adunate și mereu împrospătate de trimișii Lumii, strângându-se în mica așezare improvizată la marginea Pustiei cu cabane din plăci de protecție antiradiante, oferite de toate firmele producătoare de echipament de război și echipament pentru explorarea spațiului cosmic, marile puteri arătându-se interesate în a-și demonstra prin gesturi „umanitare" neamestecul în tragedia fără precedent abătută asupra planetei, drept pentru care, la fel de contrariate de încălcare, toate se vădeau dispuse să-și exprime dezacordul față de experiența samavolnică, dacă e, într-adevăr, vorba de o experiență, deși, dacă e o experiență, cine a făcut-o? și cum? sub permanentul control de pe sol și din spațiu, fără ca nici un observator, fără ca nici un satelit, fără ca nici o navetă să nu semnaleze traiectoria balistică mai înainte ca globul incandescent să se desfășoare criminal deasupra, și aici intervine ceea ce s-ar putea defini drept cel mai mare misterul sinistrului, deasupra nu numai a unei porțiuni oarecare de junglă, ceea ce nu ar fi avut cine știe ce implicații politice și strategice, ci deasupra chiar a locului unde statul în curs de dezvoltare, cu ajutorul unor subvenții serioase dinafară, planificase și proiectase începerea construcțiilor unei viitoare megalopoleenergetice, preconizată în dotare cu un plasmotron a cărui putere instalată era menită să acopere în următorul secol circa 85% din necesarul energetic continental. Și, iată, tocmai când prospecțiunile se încheiaseră cu succes, nu se știe ce dușman lipsit de scrupule își alege în bătaie de joc tocmai locul acesta

pentru o demonstrație de forță, insinuând totodată și o deconspirare a tuturor planurilor printr-un serviciu de spionaj năucitor, fiindcă în afara celor câteva colective implicate în proiect, care nu avuseseră însă acces la sinteza informațiilor, temele vizând obiectivul fiind codificate, secretul acțiunii fusese păstrat cu mare strictețe; o demonstrație de tehnică militară, prin însăși natura incidentului, să îngrijoreze pe toată lumea atât prin sfidarea fără precedent a tratatelor de neproliferare cât, mai ales, prin scăparea totală de sub control defensiv a armei folosite, fiindcă fuzeea, cu o încărcătură de peste 50 de megatone, străbătuse necunoscutul traseu fără a fi depistată, chiar pe sub nasul controlului permanent asigurat de la sol și din spațiu, ceea ce a determinat pe toți deținătorii de armament neconvențional să-și anunțe fără întârziere neimplicarea în diferend, febrilitatea denunțului unanim rezonând mai mult a panică decât a intenții pașnice, drept care, de îndată, cu toții s-au declarat dispuși să susțină un plan de cercetări sub egida ONU în vederea rezolvării neîntârziate a litigiului, să susțină cu echipament, cu specialiști, cu fonduri, cu orice, în orice condiții, numai să se rezolve cât mai degrabă problema vinovatului și să fie tras fără întârziere la răspundere, fiindcă era evident că securitatea tuturor este amenințată de o armă depășind cu mult posibilitățile prezente ale oricărui stat. Deci nu-i de mirare de ce elita oamenilor de știință din întreaga lume a pornit în pelerinaj la proaspătul mormânt din junglă și de ce vârfurile din toate ramurile de cercetare au fost oferite necondiționat de toate statele, micului Centru de cercetări al ONU de la marginea Pustiei deferindu-i-se în timp record cele mai moderne și costisitoare instrumente și tehnologii, desprinse parcă dintr-un film despre viitorul secol, și nimeni nu a mai simțit nevoia păstrării de secrete, în această cruciadă menită să elucideze tema armei ce revoluționa din temelii toate problemele războiului modern.

3. Un punct viu, în mișcare printr-o lume moartă, un punct evoluând ezitant către laboratoarele sclipitoare, o entitate organică, inexactă și imprecisă, bâjbâind prin labirintul sutelor și miilor de kilometri de semne de exclamație carbonizate, o ființă neprotejată de un costum argintiu, antiradiant, o formă învelită în zdrențe cenușii, ude de ploaia neîntreruptă prăbușită din norii vineții ai cerului scund, o umbră înaintând lent și oprindu-se adesea, poate pentru a se odihni, poate din cu totul alte motive, la fiecare popas, de sub urzeala dezlânată răsărind o mână suavă și albă, ca de femeie, să întindă către movila de cenușă adunată la picioare un ciob, ca o așchie de cristal, ce putea fi o unealtă sau o sculă de preț de vreme ce trezea în scrum pâlpâiri scurte, străluminând, sub resturile glugii descompuse, chipul uluitor de tânăr al efeminării cu ochi nemișcați într-o alungire bulbucată de întuneric. Așa l-au întâlnit pe Delegat pentru prima dată: stând pe vine, alături de movila de cenușă sticlind palid sub cerul violet al unui anotimp ploios apăsând cu mare greutate asupra Pustiei. Jon Miller avea să repete apoi de nenumărate ori povestea primului contact, insistând mai ales pe senzația neplăcută resimțită de atingerea cu laba păroasă și groasă, „ca de urs”, cum ținea el să precizeze de fiecare dată, „parcă ar fi fost o viețuitoare pădureană”, mai spunea Miller, scuturându-se înfiorat, iar laba ce i-am strâns-o sub zdrențe parcă ar fi fost o labă de urs, dar ceea ce m-a contrariat mai ales a fost faptul că nu-i deslușeam fața, cu toate că nu erau între noi mai mult de cinci inci și glasul hârâit mă izbea în nas cu un damf de vegetale putrede, atât de hârâit, zgâriindu-mi urechile cu engleza vorbită, încât mi-a fost necesar un mare efort de atenție ca să înțeleg că engleză vorbea. Ne-a refuzat când i-am propus să urce în Jepp și, deși întâlnirea se produsese la mai bine de douăzeci de mile de Centru, nu a întârziat nici zece minute față de noi, ceea ce mă face să cred că fuge grozav

de repede prin pădure.”

4. „Exagerezi, John”, intervenise Allain, ecologul marocan. „Voi, englezii, aveți o imagine bolnăvicioasă care vă joacă adesea feste în receptarea realității, fiindcă, în primul rând, Delegatul are un trup uscat, numai piele și os, și am constatat acest lucru când i-am strâns mâna ofilită, cu pielea pergamentoasă și pigmentată. Unghiile vinete mi-au făcut silă, iar cât privește vocea, nu am mai auzit o voce atât de stridentă decât la un vraci din Sahara, care vorbea tot dialectul ăsta franco-african. Când am ajuns, m-am interesat la comandament și am aflat că șefii știau de venirea lui și-l așteptau. Fuseseră avertizați, nu știu de ce cine, probabil de sus de tot, că ne vine încă un ajutor, deși, ca să zic așa, există un punct neclar în toată povestea asta, și anume natura forurilor care ni l-au plasat pe zurliul ăsta, căci militarii au primit ordin să-i acorde statut științific, fără a fi clar în ce știință anume, în vreme ce noi, cercetătorii, nu l-am mai cunoscut niciunul dintre noi mai înainte, și nici nu am auzit de el prin țările de unde venim.

5. „O fi delegatul Sfântului Scaun”, își dădu cu părerea Andrea, radiologul italian, argumentându-și ipoteza prin abundența de citate latinești cu care Delegatul îl potopise în scurtul dialog pe care îl purtaseră. „Senzație dezagreabilă ca aia, când ne-am strâns mâinile, n-am mai avut decât atunci când am cunoscut un pelerin din Ordinul de Malta, care, tot așa, mi-a lăsat impresia ca am apucat din greșeală pe sub zdrențele rasei nu o mână de om, ci o gheară solzoasă, lua-l-ar dracu și pe ăla, că ne trimit de la o vreme pe cap toți nebunii! Pe geologul indian l-ați văzut? Ei, și de ala ce să mai vorbim?”

6. Întrucât *„Cazul Jungla-Jumping-Jack-Flash”* avea un antecedent în istorie, era de așteptat să fie acceptată cu ușurință vreuna dintre ipotezele precedente care încercaseră să explice fenomenul similar, așa-zisul „meteorit Tungus”, despre care se căzuse până la urmă de acord că fusese un uriaș fulg de zăpadă, sau un miez de

cometă, sau o gaură neagră, ba chiar o navă cosmică extraterestră, dar în nici un caz o fuzee de 50 de megatone, deoarece la 1908 nici nu se putea pune problema experimentelor cu armament, neconvențional. E adevărat, dacă ar fi fost să luăm în serios informațiile furnizate în ambele situații de observatorii ocazionali, totul semăna până la amănunt. Ba până și ipotetica traiectorie balistică a celor două obiecte ar fi sugerat cam același loc de lansare, și adepții ipotezei dublului anterior nu înțelegeau de ce se ambiționează forurile militare să interpreteze atât de tendențios cazul drept un litigiu de neproliferare, așa încât, întrucât opinia publică începuse să se lase influențată, a fost necesar, pentru continuarea cercetărilor în direcția corectă, să se facă public argumentul peste care nu se putea trece, fiindcă dacă în 1908 nu se putea vorbi, desigur, de înregistrări magnetice instantanee din satelit, de astă dată nu se mai interpretau impresiile unor călători cu trenul care se bronzaseră peste noapte urmărind răsăritul de la marginea taigalei. Și nu atât crepusculul continuu de nopți albe ce învăluise Pământul de la cataclism îi deranja pe militari, cât mai ales imaginea certă a fuzeei surprinsă de camerele de luat vederi în fracțiunile de secundă de dinaintea exploziei, dezvăluire evidențiind fără dubiu o superbă rachetă balistică, un adevărat împărat al fuzeelor pe a cărui burtă sclipitoare se deslușea chiar și un semn de cod, dar cod căruia nu-i corespundea în nici un arsenal al lumii. Nimic, deci, nu s-ar fi ajuns nici la deteriorarea situației militare mondiale, putându-se presupune eventual că fuzeea ne fusese trimisă cadou de pe Marte sau din Nebuloasa din Andromeda, de oriunde dacă, și acest *dacă* era de fapt cheia de boltă a litigiului DACĂ în urma reconstituirii pe simulator a traiectoriei balistice nu s-ar fi ajuns, printr-o localizare geografică destul de exactă a zonei de lansare undeva prin Pacific calculele nelăsând nici o urmă de dubiu: fuseseră controlate de toți factorii în măsură să le

controleze și nu erau contestate de nimeni. Ori, prin cine știe ce nefericită întâmplare, exact în perimetrul respectiv din Pacific se afla o rampă secretă, sau mai precis, care fusese secretă, o rampă de lansare a unei mari puteri, lucru pe care marea putere nu l-a negat când s-a aflat pusă față-n față cu evidența, numai că, a argumentat ea, de la rampa aceea din Pacific nu se lansase niciodată nimic era o bază strategică, strict strategică, și care, pe deasupra, nici nu avusese și nu avea în dotare fuzee din modelul în litigiu, iar pentru a se sustrage definitiv de sub acuzație, marea putere s-a declarat dispusă a se supune benevol la un control total de armament strategic neconvențional al unei comisii ONU internaționale, căreia îi punea la dispoziție orice documente necesare expertizei. Dar în urma cercetărilor pe care comisia desemnată de ONU le-a efectuat la arsenalele militare ale marii puteri s-a stabilit că, într-adevăr, aceasta nu dispune de nici o armă analogă celei, în litigiu, numai că, printr-un fenomen greu de explicat, dar sfidător iarăși la adresa secretelor militare și a serviciilor de spionaj, forurile militare ale acestei mari puteri tocmai primiseră investiția bugetară necesară începerii cercetărilor în vederea unui proiect preconizând construirea unor focoase de 50 de megatone, care însă nu puteau fi considerate realizabile mai devreme de 10-15 ani.

7. Referitor la paralelismul între *„Cazul Jungla-Jumping-Jack-Flash”* și *„Meteoritul Tungus”,* se mai adăuga un amănunt care a devenit flagrant la prima cercetare mai amănunțită a celor două fenomene gemene: atât în locul de cădere al „meteoritului”, unde luase ființă mult mai târziu un mare centru energetic dotat cu un ciclo-sincro-fazotron, cât și în zona „Jungla-Jumping” unde era de așteptat că se va construi plasmotronul, dezastrul se lega de un viitor generator de energii înalte, ceea ce a fost interpretat de unii savanți în sensul unei posibile influențe în conexiune inversă între catastrofe și generatoare, sugerând o posibilă

intercorelare a celor două cazuri sub formula: „o zonă de exces energetic cere ulterior un generator de echivalență”.

8. Cazuri de îmbolnăvire s-au semnalat abia în cursul celei de-a doua perioade a stagiului și anume mai frecvent la primii sosiți sau la cei care petrecuseră sejururi prelungite printre cioturile înclinate ale trunchiurilor carbonizate. Mai întâi, un fel de dizidență frenetică îl împingea pe cel atins de molimă la polemici scandaloase în legătură cu unele sensuri obscure la care avea acces cu predilecție și care le scăpau celorlalți, pentru ca mai apoi, foarte repede, să se instaleze halucinații din ce în ce mai intense, când bolnavul rătăcea zile și zile în șir prin Pustie căutând albinoși, ființe a căror descriere îi contraria pe cei lucizi. Psihologii și psihiatrii care au studiat devianța au semnalat imediat caracterul monoton și sistematizat al delirului, halucinațiile prezentându-se la toți cei atinși de boală ca și când aceștia ar fi avut cu toții acces la o lume unică, extrasenzorială, ceea ce îi deruta în egală măsură și pe bolnavi și pe cei sănătoși din Centru, impresia cu care rămâneau și unii și alții fiind de verosimil și veridic, nu o dată întâmplându-se ca doi, trei bolnavi să stea de vorbă îndelung, susținându-se reciproc în comentariile cu privire la o realitate comună apărându-le drept un spațiu fizic inaccesibil vulgului, dar menit celor aleși să li se dezvăluie ca o charismă, cu legi și fenomene concrete și coerente, închegate într-o lume altminteri. Pentru aceștia, Pustia înceta să mai fie o monotonă înșiruire de semne de exclamație carbonizate, ci își releva o geografie secretă, a cărei floră și faună conferea fiecărui loc un specific distinct, de o originalitate nefirească. Se vorbea astfel despre „lacul-cel-mare” și despre „bălțile-cele-mici”, iar câte unii povesteau chiar despre o „mlaștină”, cu un bestiar spectral trimițând la basmele și legendele evului jumătate. Furat de iluzie, bolnavul sfârșea prin a-și scoate combinezonul antiradiant, expunându-se inconștient la

cumplita moarte ce-l pândea de dincolo de stâlpii înnegriți peste care își proiecta feeriile lipsă. Argumentele, referitoare la motivația celor atinși de a face acest gest, erau dintre cele mai diverse: începând de la pretenția că astfel se simt mai liberi și speră să prindă un albinos și terminând cu convingerea că nu există nici o primejdie de vreme ce Delegatul și Erya nu recurg niciodată la vreun costum de protecție. Cei mai mulți, pur și simplu nu se mai interesau de uniforme, pe care le considerau niște „aspecte minore și nesemnificative ale existenței” lor. Pentru a veni în întâmpinarea medicilor, conducerea militară a încercat să-i impună Delegatului programul general de disciplină, respectarea orelor de somn și activitate ale tuturor membrilor micii colectivități, ținuta obligatorie, combinezonul antiradiant și mesele la ore fixe. Însă s-au izbit de un refuz încăpățânat și orice insistență s-a vădit inoportună, căci, imediat, au început presiunile de sus, ieșind în relief pentru prima dată puterea forurilor care îl delegau și caracterul lor meta-administrativ și para-național.

9. Din descrieri, Erya părea să fie o fetiță de 14-15 ani care „se juca” prin pustiu, la toate relatările despre ea fiind consemnat și albinosul care o însoțea peste tot, imaginea standard din mintea bolnavilor prezentând-o pe undeva prin preajma oazei din centrul Pustiei unde, printr-un fenomen clasic de paradox al iradiației, pe o arie de circa 20-25 metri, arborii rămăseseră în picioare, neafectați de dezastrul din jur, credința celor „atinși” fiind că în zona respectivă ar fi supraviețuit chiar câteva forme mutagene ciudate: fiori incandescente care i-ar fi sugrumat pe temerarii aventurați în apropierea lor, ființe subpământene care-i trăgeau pe trecători în adânc și alte minuni de genul ăsta, neconfirmate de cercetările concrete întreprinse la fața locului. „Erya este o micuță indiancă”, afirmase Ormez, chimistului brazilian atins de molimă, în

ziua de dinainte de dispariție. „Poartă semnele marelui Inca: un cerc împărțit în patru sectoare, cu semnul semilunei, cu steaua florii, cu săgeata și cei doi ochi ai spiritului”. Cu toate că părea de acord cu descrierea chimistului brazilian, Iuri, astronomul sovietic decedat și el câteva zile mai târziu, dădea complet altă interpretare semnelor: „În zona Iranului de nord se folosesc adesea aceste embleme tatuate pe frunțile celor predestinați”, spunea el. „Ceea ce brazilianul crede că e o semilună, este de fapt un R fără codiță, steaua florii trebuie citită S, iar săgeata și ochii sunt alfa și omega. Începutul și sfârșitul. De asemenea, poziția în care stă sugerează cifra 4, și nu este întâmplătoare nici culoarea roșie cu care s-a însemnat benghiul de pe fruntea fetei”.

Cât despre albinoși, aceștia au fost descriși când ca niște cățeluși albi, flocoși, de o rasă nemaivăzută, când ca niște țapi de talie foarte mică, iar excrescența frontală spiralată amintea de o cochilie sau de un tirbușon de chihlimbar. „Cred că este vorba de o mutație genetică, indusă de iradiația foarte intensă vreunuia dintre animalele care au supraviețuit în zona de paradox[1] a radiației”, și-a dat cu părerea Du Djin, specialistul chinez pierdut la numai o săptămână de la venire, fie din cauza unei sensibilități deosebite de constituție, fie din cauza exceselor de expunere rezultate din entuziasmul cu care s-a lansat în cercetări încă din primul moment al venirii sale.

10. După aceea, cercetările au trecut printr-un punct mort, când păreau a se fi împotmolit definitiv. Molima făcea ravagii în rândul celor adunați în laboratoarele centrului. Nimeni nu mai găsea soluții rezonabile de interpretare. S-a propus o ședință de sinteză, și, după ce, în încheierea lucrărilor, fizicienii și-au expus referatul prin care se atesta fără dubiu că Pustia se prezintă ca o zonă supusă unui experiment cu o încărcătură nucleară

[1] Termen fără fundament științific (n.a.).

echivalentă cu 50 de megatone, confirmare care nu aducea însă nici o explicație plauzibilă referitoare la modul în care avusese loc experimentul și cum fusese transportat până aici focosul care explodase la circa trei kilometri deasupra epicentrului, când peste asistență s-a lăsat liniștea, Delegatul și-a justificat pentru prima și singura dată prezența printr-o intervenție salutară care a răsturnat întreaga problemă, direcționând cercetările în complet alt sens decât fuseseră ele duse până atunci. „În urma analizelor efectuate de mine”, a mârâit el, „semnalez o radiație tahionică de câteva zeci de mii de ori superioară celei normale. Studiind imaginile din satelit am remarcat pe originalul electromagnetic al înregistrării un bruiaj cu particule ultrarapide pe care sunt înclinat să le identific a fi tahioni. Întreaga imagine a înregistrării are o luminozitate anterioară exploziei fuzeei, care nu s-ar justifica decât în cazul în care fuzeea ar fi fost precedată de alte patru sau cinci focoase echivalente”. În stupoarea ce se oglindea pe chipurile tuturor, nedoritul personaj s-a îndreptat spre pupitrul central al sălii, depunând, cu o mână groasă și îmblănită de un păr roșu-gălbui, ca de leu, pe claviatura simulatorului, o ființă mică și albă pe care o scosese de sub zdrențe. Animalul pufos iradia o lumină neliniștitoare ce îndurera privirile ațintite spre el, și când profesorul Varga a întins mâna către ciudata viețuitoare, aceasta a sărit, agresivă și mândră în sălbăticia ei, să muște, sau poate să împungă cu cornul de chihlimbar din frunte. „Acest mutant semnalează o radiație tahionică echivalentă cu de o sută de mii de ori radiația normală, ce mai rămâne de calculat fiind doar câte încărcături de 50 de megatone trebuie detonate simultan deasupra unui plasmotron pentru a induce o asemenea radiație”. Acestea fiind zise, Delegatul a părăsit sala fluturându-și zdrențele, și după ce a ieșit, prin ușa rămasă o clipă deschisă, asistența a mai putut întrezări silueta celui care, atins și el probabil de molimă, și-a scos cu un singur gest scurt

zdrențele de pe el, lăsându-le să cadă fâlfâind la pământ în urmă-i asemeni unor aripi de barză desfășurate, într-un tablou egiptean, apărând pentru o clipă gol, din spate, ca un uriaș păianjen cu o labă de urs, cu o gheară cu solzi, cu un ciot deformat de fantastice lepre, cu o labă de leu, cu o mână pergamentoasă și ofilită de hoașcă alături de o juvenilă și efeminată mână de codană lascivă. Din cocoașa spatelui s-au desfășurat evantaiele străvezii ale razelor ca aripile dintr-o crisalidă până la cer, și o voce ca tunetul a stârnit în pădurea trunchiurilor carbonizate un ecou de orgă scufundată. Prin ploaia torențială i-a venit în întâmpinare o logodnică strălucind ca soarele ce nu va mai răsări niciodată, dureros de roșu, dintre norii vineți și răi, deasupra Pustiei, scurmând tot mai adânc în trupul planetei rănite.

11. Președintele, ale cărui distincție și stăpânire de sine erau cunoscute și recunoscute, prestanța sa fiind știută drept una dintre cele mai redutabile arme ale sale în alegeri, erupse pur și simplu de pe locul său, lăsându-i pe toți cu gura căscată: „Sunt nebuni!” strigă el, roșu de mânie. „Ăștia sunt de-a dreptul nebuni!” După momentul penibil de liniște, sala izbucni într-o rumoare confuză de aprobare. Ministrul de război se ridică și el, gesticulând ca un apucat. Treptat, membrii guvernului se potoliră și președintele continuă, arătând spre ecran: „Domnii aceștia, *cei-mai-iluștri-oameni- de-știință-din-întreaga-lume,* își imaginează că adunați la un loc își pot permite orice! Câteva voci din jurul mesei rotunde guvernamentale aprobară, „Da, da, așa e!” sau „Da, da, își bat joc de noi!” Ceva mai potolit, președintele urmă: „Să cerem imediat, telefonic, și părerea celorlalte puteri implicate! Să vedem ce zic englezii! Sunt curios cum au primit germanii ultimatumul! Zău, sunt foarte curios!”

Ar însemna să mințim dacă am afirma că primise cineva pe lume bine ultimatumul reprezentanților comisiei de

litigiu. Nu, nimeni nu primise bine ideea ca forul științific să preia controlul asupra arsenalelor de arme neconvenționale, obligându-se la sondaje ale opiniei publice, prin plebiscite, înainte de fiecare mișcare cu care va încerca să se achite cât mai prompt de „misiunea sacră ce i s-a încredințat”. „Nu putem da raportul cu concluziile la care am ajuns în urma cercetărilor efectuate, decât cu garanția că informațiile cuprinse în acest raport vor parveni imediat și nemijlocit opiniei publice din întreaga lume”, se explicase cu părere de rău parcă, în încheierea ultimatumului, coordonatorul central al comisiei științifice de litigiu. Pe ecranele televizoarelor anexate la circuitul închis din sediile politice și administrative ale puterilor implicate, s-au perindat prim-planuri cu figurile oamenilor de știință. Din cauza luminii proaste din laboratorul central, fețele apăreau buhăite și puhave, în culori ale căror degradeuri sugerau oboseala și descompunerea.

„Asta-i tot?” întrebase cancelarul, întorcându-se către ministrul forțelor armate. „Ce-i cu asta?” întrebase majestatea sa pe mareșalul care ridicase, drept unic răspuns, scurt, din umeri. „Bine, dar ăștia sunt nebuni!”exclamase indignat excelența sa, „complet nebuni!”

„Americanii ce spun de asta?” se mai întrebase președintele. Secretarul, aplecat din spate, îi murmura discret la ureche. Pe fruntea de taur a ministrului de război, întoarsă în așteptare, sclipeau câțiva stropi. Președintele se răsuci din nou, cu tot trupul, către oficialii tăcuți, cu capetele aplecate.

Cum să anunți miliardele că participă involuntar la un război care se va declara abia peste câteva sute de ani? Cum să-i convingi să accepte rolul de primi sacrificați ai ultimelor fuzee dintr-un holocaust în care viitorul se face țăndări, viitor în numele căruia prezentul mai supraviețuiește încă, deși a și început, deja, să moară? Cum să mai mobilizezi, cu ce argumente, oamenii să pună

umărul la construcția unor orașe menite să atragă, asemeni metalului, fulgerele cumplite ale unei bătălii care nu a început? Ce forță mai poate mobiliza aglomerațiile peste care focoase de 50 de megatone vor prinde a se abate din ce în ce mai precis?

Deocamdată armele aruncate prin timp de dezintegrarea viitoare a planetei au căzut departe, doar peste proiectele viitoarelor urbe, dar cărui centru urban real îi destinează hazardul următoarea încărcătură, zvârlită la întâmplare, ca o potcoavă de cal mort peste umărul unui superstițios dement? Vecine, cu care azi nu am nimic de împărțit, mă tem ca prin cine știe ce ghinion idiot, să nu te lovească tocmai arma la care lucrez, să nu-ți cadă pe casă tocmai când fiica ta, logodnica mea, și-a îmbrăcat, în așteptare, straiul alb de mireasă! Iar eu, unde să mă ascund de acest bumerang? Cine îmi garantează că nu-mi va cădea în cap tocmai când îi intru pe poarta actualului prieten, viitor dușman? Din ce în ce mai des vor veni de dincolo de o cataracta de timp mesagerii de foc ai unei disperate U-gresiuni. Cine ne cine mai apără?

Uriașul exod în care au pornit marile aglomerații urbane vor feri, oare, miliardele, de războiul teribil? Desființate armatele, granițele, civilizația. Poate că, astfel, nu va mai fi nici un război! Război cu Troia nu se mai ține!

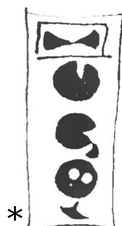
Dar dacă armele imbecil de deștepte, tocmai scăpate de sub control, vor începe apocalipsul? Dacă dezastrul va începe în lipsa noastră? Dacă uraganul dis-cronologic, U-gresiunea, a fost/va fi stârnit de o fuzee dintr-asta rătăcită prin timp, de undeva, de dincolo, de ultimul om sufocat de revărsarea torențială din norii vineți ai planetei-seră? Război al paznicilor vigilenți, continuând să apere granițele unei lumi din care viața s-a stins de mult, în urma primelor focuri ale unei conflagrații ulterioare.

Prin oglinda sfâșiată a istoriei, așchii bezmetice de viitor și de trecut vâjâie pe la urechile noastre. Erya, copila cu licorn, vine plângând prin cenușa Pustiei, sub ploaia

torențială. E un potop cu Timp căzând peste Pustia acoperită cu nori vineți. O lume a morții, prin care evoluează brownian un punct viu, neprotejat de combinezonul antiradiant, bâjbâind cu o inexactitate organică prin labirintul kilometrilor de semne de exclamație carbonizate, dispuse radiar într-o înclinație desemnând invizibile câmpuri de forță dispuse dinspre epicentru către limite. Și chiar în mijloc, într-un cerc al cărui diametru nu depășește treizeci de…

1985

HURIA[1]

ÎNTÂIA CARTE A HURIEI

Numele meu e Nimeni și sunt iscoada sufletelor Umbrelor din cetatea Morților de lângă Pustie.

În grota din care Cei Ce Vin Pe Lume ies din mocirlă trăgându-și ființa din mâlul duhnind din Peșteră, toți, înainte de a răzbi la lumină, sunt ființe fără entitate, și nu multora le este dat să capete vreodată o entitate aparte.

Majoritatea își trec viața acolo, în adânc, în neființă, și îmi aduc aminte de trupurile lor pe care le-am atins și le-am cunoscut în nedefinita vârstă a întunericului, fiindcă în peșteră nu există vârstă, pentru că nu are nimeni nevoie să-și știe trecerea.

În Peșteră este întuneric și frig, și este atât de rău, că nici nu s-ar putea supraviețui dacă nu ar fi fumul semințelor, care plutește neîncetat peste putoarea

[1] * Semn tradus fonetic, de către copist, drept **HURIA**.

adâncurilor, făcând sufletele să răsufle visele fumului, care trezesc în inimi Speranța.

Sufletele morților așteaptă astfel ziua Răzbunării, când vor ieși pe poarta Peșterii prin care se scurg sub soare semințiile rodind din pământ, pentru a lua în picioare pământul Pământului de sub Lumină. Atunci, peste cetățile celor ce au învins în lupta cu viața, vor trece tăvălugurile hoardelor viermilor pământului să răzbune asupra copiilor nedreptățile părinților. Hoardele de Nimeni vor șterge din cartea numelor numele celor care au avut nume și vor revărsa mulțimile lor anonime peste hoitul Istoriei, așa cum viermii își varsă colcăiala lor albă și depersonalizată peste leșul celui ce cade.

Viermii Istoriei vor ieși din Hurie, dospiți din glodul fertil iradiat cu blestemul luminei: ei își vor purta atunci sub soare trupurile nude și diforme și vor acoperi zările cu mulțimea lor fără număr.

Vor fi fețele lor crunte și necioplite și trupurile lor albe în soarele roșu ce-și va vărsa sângele în ziua aceea de sfârșit de veac, va fi părul lor decolorat și încâlcit ca fuioarele de scai pe care le rostogolește vântul peste deșertul arid al Pustiei. În lumea voastră, în care s-a uitat gustul Răului și al violenței, va suna ceasul Răzbunării lacrimilor de acum două mii de ani, când cei din care vă trageți voi, Ticilor, au aruncat peste semințiile al căror nume azi nu se mai știe, populând anonime Huria în fumul cavernelor din adânc.

Focul și blestemul focului din cer.

Atunci câmpurile și livezile celor care azi sunt Nimeni s-au transformat în Pustie, și numele celor atinși de foc și numele celor care s-au ascuns în Hurie, au fost șterse din cartea celor vii.

Voi ați îngrădit Pustia cu Tabuul Blestemului.

Dar Pustia ascunde Huria.

Și când ceasul de foc le va bate, Neființa va dărâma cetate cu cetate.

Cei ce au venit după cei ce au scuipat peste Hurie focul, au promis că nu se va mai întoarce Holocaustul niciodată.

Dar cum poate regretul vostru să pună la loc numele de dincolo de marea de foc? De două milenii Huria își rodește în adânc viermii fără nume, așteptând momentul în care mâinile voastre vor slăbi, armele voastre vor rugini, amintirea voastră va omite.

Atunci hoarda va ieși la lumină.

Până la ceasul răzbunării, trimițându-și numai iscoadele să cerceteze dacă ați ajuns sau nu destul de slabi și uituci, dacă mai există cineva pe lume care să mai aștepte ceva dinspre Hurie, sau dacă trândava pace v-a adormit ochii miopi de arsura soarelui blând.

Porțile ovoidale au glisat lăsând cale liberă între ele. Am pătruns în Necropolă, pe sub frontispiciul pe care stă scris Semnul Huriei.

La capătul sălii de marmură stă Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Cunoscut. Aici este Casa-Celor-Două-Adevăruri și, la semnul roșu de la efigia ceasului măsurând Timpul Răzbunării, cei patru Nimeni care mă escortaseră au îngenunchiat, și-au luat armele și s-au întors. În spatele lor, porțile au glisat și, când am privit după ei, am văzut cum cele două pleoape obturează irisul de cristal și lasă o singură rază conică de lumină din care Cel-Din-Sala-Celor-Două- Adevăruri nu mai poate ieși, indiferent unde ar încerca să se ascundă.

Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Cunoscut s-a ridicat și a vorbit, după cine știe câte zeci de ani. Desigur, folosea translatorul fonic, pe claviatura căruia mâinile îi alergau atât de repede încât nici nu ai fi zis că nu se exprimă oral.

Deși nu ești scrib, știi să scrii, dar semnele tale secrete nu le va putea citi nimeni: faci calcule, dar folosești alte numere decât pot socoti cei ce scormonesc mocirla sub soare; să spui că te-ai născut, dar nu vei avea nici un semn doveditor pentru asta și nu vei purta nici zgardă de fier la

gât, cum poartă acolo cei care sunt siliți să scurme pământul după otrava luminii, nici unealtă de numărat cum poartă la ei înțelepții, nici armă ca politicienii, nici brățară cu ornic de aur ca stăpânii pe voința celorlalți; deși vorbele tale vor fi pricepute, nimeni nu va putea pătrunde CE spui; deși cunoști numele tuturor celor 40 de judecători, nu ai nici o inițiere; ești isteț, dar să fii atât de viclean încât să nu fii viclean: ești sigur, dar nu te temi; nu ești legat de nici un jurământ față de nimeni; oricine ar căuta, nu vei avea nici un fel de datorie în nici un cont; vei spune că ai locuit în Necropolă și că ești Ghid, deși nu este aici casa ta, dar numai Tu știi cine sunt Eu, cel care te investesc, și nici unul dintre cei care trebuie să spună cine ești nu va cunoaște să răspundă de tine. Eu nu pot nici să te trimit, nici să te opresc, nici să te condamn pentru nimic, și nimeni nu va putea asta; dar nici nu pot să te apăr sub soare. Tu ești pe lume Nimeni, însă vei ști să însemni trei semne care ascund Tâlcul, și dacă va încerca să te oprească vreun luptător - va muri: ești imun; dacă va încerca să te dirijeze vreun politician - va fi expulzat; tu nu intri sub nici o lege, și nici unul dintre ei nu poate să-ți facă nimic și nici să te împiedice de la nimic, fiindcă nu te-ai născut și nu ai venit de nicăieri, și deci nu poți fi constrâns să rămâi sau să pleci decât dacă tu dorești asta.

Ai cunoscut iluzia Femeii Care Aduce Moartea, deci să nu încerci să o atingi, așa cum nici inițiații nu pot, ci numai Eu. Vei purta Semnul și Pecetea.

Atunci cei 40 s-au ridicat în picioare și s-au întors cu fața spre perete, iar Cel-Din-Capătul-Mesei-De-Marmură și-a desfăcut mantaua și și-a ridicat gluga. Pe pieptul alb avea tatuată o figură geometrică formată dintr-un cerc împărțit în trei de două linii galbene în Y întors. În capătul Y-ului care îi urca până între sprâncene, avea trasate pe cei doi obraji jumătățile unei săgeți roșii. La ochi era legat cu o bandă neagră și, după timpul necesar să memorez tatuajul, mi-a spus să privesc spre raza orbitoare, fiindcă

vrea să îmi știe chipul.

Am stat mult timp așa, fără să mă clintesc și, într-un târziu, mi-a spus să mă uit în ochii lui, fiindcă vrea să știe ce culoare de ochi am și, când am privit la el, am constatat surprins că își scosese masca neagră.

— Deci, așa arăți tu... a spus îngândurat. Miroși a țărână.

— Deci, așa arăți tu, i-am răspuns. Miroși a ceva necunoscut: și am râs.

— Miros a flori, mi-a explicat.

A întins mâna și mi-a pipăit umerii.

— Deci așa arată o armă, a murmurat.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe gură. Avea buze moi și obraz catifelat, cum nu au nici copiii care se trag jos, ca viermii, din mocirlă, și când i-am răspuns la sărut (căci trebuie să fie cumplit lucru să fii ceea ce era el), m-a privit cu uimire, drept în ochi. Și-a scuturat buclele părului alb și fin. mi-a mângâiat pielea arsă de radiatorul cu ultraviolete, mi-a zâmbit și s-a strâns la pieptul meu, șoptindu-mi:

— Am să te aștept, pentru că sunt sigur că vei reveni. Atunci, cine știe, poate o să ne dai o veste. Suntem poate ultimii. O să te aștept. Te rog!

L-am mângâiat și l-au cutremurat fiori.

— Cine a mai pomenit să îl atingă cineva pe Cel-Care-Nu- Poate-Fi-Văzut? a chicotit încântat. Ai atins pe Cel-Care- Nu-Poate-Fi-Văzut, iar eu am atins Neantul. Dar cât a fost de plăcut! Cine a mai pomenit ca eu, Cel-Care-Nu-Poate-Fi-Văzut, să mă rog de cineva să se întoarcă?

— Da, am spus. Voi veni.

— Îți va fi greu. Acolo este altfel. Nici unul dintre cei ce au ieșit nu s-a mai întors aici cu Vestea, deși noi am trimis câte un Nimeni din fiecare generație. Dar gândește-te la lumea umbrelor. La Hurie. La mine. Am să te aștept. Și ne vom săruta din nou.

Ne-am îndepărtat unul de celălalt, și paznicii s-au

întors cu fețele spre sala de marmură și, când am ieșit dincolo de ușa celor două pleoape ogivale, am simțit că plâng.

CARTEA A DOUA A HURIEI

În poarta Huriei te întâmpină scheletele de metal strălucitor. M-am cățărat în carlinga primei nave, dar înăuntru Timpul-care-curge rosese totul. Doar în hologramele din arhivă mai erau captive imaginile unor clădiri înalte, imaginile unor străzi forfotind de femei, de bărbați, de copii; imagini de locuri și animale de mult dispărute, scheme de microprocesoare, de nucleotide, de arme. Am descoperit chiar și imaginea Pedepsei Semențiilor care nu luaseră parte la Marele Război. Alinața Celor Două Forțe Beligerante arunca foc peste Metropola micilor neamuri.

— Câtă suferință! am strigat. Numai și numai pentru că nu am recunoscut că Există. Numai și numai pentru că am crezut că Zeul este înăuntru.

Îmi dăduseră la plecare „haine”. Cei de sub soare umblă îmbrăcați. Peste nave începuse să ningă. Am coborât din carlingă pe înserat, așa că nu am mai intrat și în celelalte să văd cum dinții de lână ai timpului mâncaseră pupitrele de metal. Îmi ajungeau pietrele mărunte ale construcțiilor dimprejur, pe câmpia Celei-Mai-Fericite-Dintre-Lumi, instaurată cu două milenii în urma prin baia de foc a Forțelor Victoriei.

Mi-am amintit apoi că mi se atrăsese atenția să nu rămân mult timp aici, fiindcă blestemul luminii mai dăinuie în fiarele astea. Am pornit de-a lungul fluviului cu ape tulburi și noroioase, străbătând deșertul prin care vântul dă de-a rostogolul șomoioagele de spini, pentru a le împotmoli uneori în movilele de zăpadă. Falezele mării

zăceau învălmășite și urmele pașilor îmi rămâneau întipărite adânc în nisip, ocolind megaglifele puse cândva să sfideze Eternitatea. Îmi răsunau în urechi vorbele Celui-Căruia-Nimeni-Nu-Îi- Cunoaște-Chipul:

— Eternitatea este scurtă pentru noi. Cine își mai aduce azi aminte de ce a fost înainte de ea sau de ce va fi după ce ea se va fi scurs? Eternitatea ne scuipă sfidați pe țărmul deșert, și mai mult adevăr este în valurile de praf încremenite la poalele mării uscate de foc, și mai multă eternitate este în carapacea goală a roiurilor de greieri și în fosilele crabilor ce înroșesc cu cochiliile lor nisipurile. Mai mult adevăr există pentru noi în praf, decât în monumentele înghițite de noroiul adâncurilor.

— Dar dincolo de Ocean? am întrebat eu, dincolo de Ocean există ceva? La izvorul Oceanului, acolo de unde vine Fluviul cel Tulbure, ce este acolo?

CARTEA A TREIA A HURIEI

Cu ce suntem mai prejos de cei ce pot locui sub soare?

Marele vostru Tici vă spune că Cei-Ce-Au-Ars-Pustia în care se întinde Huria cunoșteau secretele zborului și că prin asta, având dreptul să-l folosiți, ați putut pedepsi Semințiile care nu credeau că Idealul este mai presus de realitate. Un Tici m-a luat de la marginea Orașului și m-a dus în casa unde învață copiii voștri. Acolo am suferit și nu am putut respira fumul semințelor, ca în Peșteră Numai Ai-aa a avut milă de mine și, când mă zbăteam în carcerele cu mașini mnemotronice, a venit și a stat lângă mine, cunoscându-mă, motiv pentru care ați pedepsit-o.

Astăzi nu mai cunoașteți nici voi zborul, Ticilor! Ați renunțat la el: și trândava liniște a mileniilor hălăduite sub soare v-a făcut să uitați de măcelul de la începuturi. În orașele voastre în care am rătăcit, Ticii vorbesc despre

pace și iubirea de semeni, de parcă nici nu ar fi existat vreodată un Holocaust care ne-a înmormântat de vii.

Ascultă, Tici, l-am întrebat, când mi-a luat-o pe Ai-aa, fiindcă la voi fetele nu au voie să cunoască bărbatul înainte de a trece prin mnemotroane să învețe principiile zborului, iar nu zborul, fiindcă de zburat nu mai zboară decât diviziile, ascultă, Tici: a înfipt vreodată vreunul dintre voi, în ultimele două sute de ani, să zicem, vreo armă, un echer de oțel de pildă, în țeasta altcuiva? A auzit vreunul dintre voi vreodată cum pârâie și trosnesc oasele feței atunci când creierii țâșnesc de-a lungul lamei lucioase să se scurgă pe mâini cu bale însângerate? A mai luat vreunul dintre voi în copite de cal (și tu te strâmbi de silă când auzi de alt mijloc de deplasare decât cel al zborului vostru stupid, pe care nici nu mai puteți să-l folosiți din cauza lipsei de sămânță de foc), a luat vreunul dintre voi în copitele calului pământul, pentru a se deplasa de la un capăt la altul al urbei de care vă mândriți atâta că este mare și puternică, când de fapt nu este decât un mușuroi de sclavi blânzi și umili ai propriei voastre civilizații, înfrânții propriei voastre victorii care nu v-a adus nimic altceva decât o liniște de două mii de ani, liniște de care, în curând, foarte curând, vom profita noi, pentru a răzbuna înfrângerea care ne-a aruncat în Infernul din Hurie?

Știți voi ce înseamnă o Peșteră în care fiecărei seminții îi este rezervată o galerie de o fugă de cal? Două mii de pași în care se strâng locuitorii din adâncuri. În paturi de mocirlă, tăvălindu-se pentru a scoate din mâzga însângerată și rece încă un luptător gol tremurând alb, scăldat din prima clipă în care vine pe lume, în Ură și sete de răzbunare?

După ce l-am întrebat asta pe Tici, am tras echerul din raft și l-am împlântat în figura cu care mă scruta tâmp, ca unul ce nu mai cunoștea să se apere prin luptă.

Huria mea, mi-am zis atunci, este momentul să iasă dinții balaurului din pământ, pentru a începe războaiele

fratricide!

Nici Ai-aa nu înțelege de ce trebuie să fie vărsare de Sânge, când ei sunt atât de blânzi astăzi. Îi povestesc despre nedreptățile prin care au trecut strămoșii noștri, și Ai-aa plânge și îmi spune să-i scot din Hurie și să-i aduc aici, fiindcă e loc pentru toți sub soare. Nu este nevoie de vărsare de sânge. Cine mai trăiește azi dintre cei ce odinioară au obidit?

— Tu! Voi!

— Bine, spuse ea, dar mă iubești!

— Te iubesc, și sângele strămoșilor mei care au suferit nevinovați cere răzbunare, de acolo, din adânc. Știi cum vin pe lume Oamenii?

— Știu, evident. Am învățat din primii ani de școală, la biologie.

— Nu știi nimic! Oamenii vin pe lume ca viermii, din mocirla însângerată, acolo, în adânc, în Hurie. La început sunt ca viermii, albi și gingași, tremurând de frig, dar apoi se metamorfozează în ființe puternice, fiindcă vin pe lume cu un scop: să ucidă, să răzbune!

Mergem împreună către Hurie, prin pădurea de sticlă de la marginea orașului. Este un parc din ce în ce mai de nepătruns, care protejează suburbiile de pustia radioactivă în care își are cuibul, neștiut de nimeni, Huria. Ai-aa merge alături de mine, supusă, și îmi dau seama că este acum și mai singură decât mine, fiindcă i-a trădat pe ai ei, dar nici dintre noi nu este, fiindcă nu a venit pe lume într-un pat de mocirlă. Ea nu s-a bălăcit timp fără timp, ca fetele din Hurie, în mocirlă, pe galeriile puturoase în care fumul te îneacă. De aceea are fața bronzată, ochii rotunzi și părul întunecat la culoare. Are o figură frumoasă, de învingător, și părul meu alb, alături de părul ei negru, sclipește orbitor în razele soarelui, atunci când norii se deschid pentru o clipă, întrerupând ninsoarea.

— E frig, se plânge ea. Mi s-au rupt încălțările și picioarele îmi sângerează.

— Nu-i nimic, îi spun ca să o consolez. În curând vom pătrunde în arealul cailor și vei vedea stârvurile îngerilor sfâșiați de zburătoarele acestea, mai fioroase decât orice ai mai văzut tu până acum în viață: concurenții biologici.

— Și ce caut eu acolo? mă întreabă.

— Vei încăleca pe un cal. Caii sunt animale mari, care se deplasează la fel de repede ca îngerii. Voi nu ați văzut niciodată cai, pentru că strămoșii voștri au folosit zborul și au exterminat concurenții, fiindcă îi considerau inutili, iar pe cei care încălecau îi considerau sălbatici: Oameni. Dar, după două mii de ani, eu o să fac din tine iarăși om, și o să vezi că a fi om este mai presus de toată învățătura Ticilor voștri, care nu s-au ucis niciodată între ei.

— Dar fiul vostru? Fiul nostru ce-o să fie? m-a întrebat Ai-aa speriată, fiindcă abia acum îi venise în minte întrebarea asta.

— Un înger călare, i-am spus, și după ce m-am gândit o clipă: Îngerul Răzbunării.

CARTEA A PATRA A HURIEI

Am suferit o vreme și umilința de a fi locuitor al Cetății Soarelui; am trecut prin șantierele de muncă în care cei care poartă belciuge de fier la gât construiesc locuințele în care se strămută îngerii. Îngerii de acolo nu sunt nici unul liber mai mult de zece ore pe zi: ei sunt ființe care nu cunosc libertatea și viața lor se petrece în griji și suferințe. Cu toate acestea nu se plâng de soarta cu care cerul i-a pedepsit și laudă starea mizerabilă în care au fost siliți să se treacă, numind-o *cea mai fericită.* Ei cred că adevăratul sens pentru care au venit pe lume este acela de a construi Cetatea în care vor locui îngerii.

Am fost o vreme și printre Tici și am numărat stelele cerului, peștii apelor, atomii aerului și locuitorii

pământului. Ticii nu jertfesc muncii lor ingrate, prin care sporesc puterea îngerilor, mai mult de patru-cinci ore pe zi și, din acest motiv, se cred privilegiați și se tem ca nu cumva să le răpească cineva starea în care se află. Ei cântă cel mai tare și mai frumos fericirea fără egal, spun ei, în care au avut norocul să-și treacă zilele, și nici unul nu înțelege în ce inutilitate și absurd se zbate, fiindcă nici unul nu are termenul de comparație - adevărul libertății - pe care Huria îl resimte, fiindcă numai Răzbunarea și Speranța pe care o respiră fumul Peșterii dezvăluie fața lucrurilor.

Am locuit și împreună cu îngerii o vreme, într-una dintre fortificațiile de pe înălțimi unde sunt încartiruite oștirile. Acolo am învățat să mânuiesc aripile, acolo am învățat cum se poartă și cum se fabrică; acolo am învățat cu ce funcționează și care sunt armele pe care le poate manevra un înger. Îngerii sunt mai aproape de starea naturală pentru care este făcut omul, dar nici ei nu își recunosc adevăratele imbolduri care îi determină să sacrifice pe cei pe care îi prind după lăsarea serii pe străzile Cetății fericite.

Am slujit o vreme ca operator și am împărțit și drămuit averile locuitorilor cetății. Am aflat astfel de perfecțiunea (programată) cu care fiecare din cei născuți sub soare sunt sortiți exact pentru ceea ce sunt cel mai înclinați să facă, și asta încă dinainte de a fi concepuți. Am intrat de nenumărate ori în incinta zeului lor și am studiat „înțelepciunea” care se află înmagazinată acolo. Eu am numit înțelepciunea lor suferință, și am considerat că toate informațiile strânse nu ajută decât la distingere, dar ei sunt mândri de averea moștenită, mai mândri decât sunt cei de sub pământ de neștiință. Ei cred că zeul îi ajută să-și spulbere neînțelegerea și, atunci când găsesc totuși câte ceva ce nu pricep, spun că respectivul lucru nu există, ca să nu fie siliți să spună că lucrul respectiv este de neînțeles.

Am realizat atunci de ce este mai puternic un spirit lipsă decât un zeu întrupat în nu contează ce obiect sub soare. Un lucru pe care nu îl cunoști poate fi oricum, dar un obiect oarecare nu poate fi decât ceea ce e, depreciindu-l pe cel ce i se închină prin limitare. Zeul lor atoateștiutor, căruia îi conferă dreptul de a le dirija destinele, nu este cu nimic mai presus de oricare alt lucru stupid luat drept criteriu: puteau foarte bine să se închine la un opaiț, sau să își ghicească și să dirijeze destinele în urmele pe care le lăsau apele ploilor în praful drumului. Cine își lasă destinul pe seama obiectelor, în loc să le determine obiectelor destinul prin voința lui, acela să nu se mire că ajunge mai prejos de cel mai de pe urmă obiect.

Un singur lucru nu am făcut în lumea lor: nu am fost stăpânul ei. și toate lucrurile cu care am venit în contact mi-au fost numai date în folosință pentru scurtă vreme, de parcă nu se aștepta decât să fiu muls de miere pentru a fi aruncat apoi la gunoi. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nici nu s-ar fi știut vreodată că am existat, fiindcă în urma mea nu ar fi rămas nimic

Hei, voi, nenorociților care sunteți mai umili decât cel de pe urmă nenorocit din Hurie, considerându-vă însă în prostia voastră mai avuți și mai fericiți decât toți ceilalți locuitori ai Istoriei, nu sunteți și nu ați fost nimic. În urma trecerii voastre inutile nu ați agonisit nici o fărâmă și nu ați înțeles nici măcar cât sunteți de săraci în iluzia bogățiilor voastre, de care nu sunteți niciodată siguri că v-au aparținut, dacă nu cumva au fost ele stăpâne pe destinele voastre.

Ce știți voi ce înseamnă să încaleci un cal care aburește în aerul înghețat? Ce știți voi ce e aceea demnitate umană, atunci când pentru o privire nefastă ești liber să pedepsești fără milă până și pe zei, față de care ești mai presus înaintea sorții. Voi ați ridicat edificii mărețe, ați adunat înțelepciune inutilă și v-ați supus obiectelor. Ați pus mai presus de om statuile neînsuflețite, denumind inerția

lor rece frumusețe, estetică.

Eu denumesc frumos părul meu alb, sângele meu fierbinte, moartea mea pe care nimeni nu mi-o poate lua, dreptul meu de a ieși din mâlul rece și înghețat în care m-am zbătut până acum, pentru a vă cuceri lumea ostilă al cărui stăpân mă cere ura unei răzbunări de două mii de ani, dospită mocnit în întuneric pentru a aștepta chiar clipa asta, în care voi, vechii puternici ce ne-au aruncat în iadul de sub pământ al Huriei, sunteți mai slabi ca niciodată.

M-am așezat pe marginea înzăpezită a fluviului cel tulbure și am început să cânt. Ai-aa și Îngerul Răzbunării au venit lângă mine și m-au ascultat în tăcere. Când m-am oprit, Ai-aa m-a întrebat ce fac

— Este un obicei vechi. Cânt.

— Și ce noimă are gestul tău?

— Nu îți pot explica, i-am răspuns. Este ceva care se simte. De pildă: „Mi-a țesut mama cămașă de cânepă albă de adânc, brodată cu râuri și flori de sânge roșu, să plec la oraș, să mă iau cu o fată frumoasă de înger, să o trag după mine în Peșteră, în noaptea cernând blestem de lumină, să îl nască pe Mesia să ridice hoarda din creierii Iadului să o ducă sub soare să prade”.

— Ce cuvinte cumplite au cântecele!

— Pot fi și cântece frumoase, i-am spus. De pildă, ăsta: „Am să ies într-o zi din Peșteră, va fi o zi faimoasă, orbitoare, flori vor crește pe mine dintr-o dată, și în sufletul meu va fi liniște multă”.

— Nu îmi place nici cântecul ăsta. Îmi face frică. Voi nu puteți sta la soare, printre flori.

— Tocmai aici este tâlcul pe care trebuie să-l pricepi, dar încă nu ești pregătită.

— Eu am înțeles, a spus Îngerul Răzbunării. Este vorba de Moarte.

Am privit la el pe gânduri o vreme, după care l-am întrebat dacă i se întâmplă să vadă cu ochii închiși.

— Da, mi-a confirmat el. De aceea nici nu pot dormi

decât atunci când îmi țin fața apăsată pe pământ.

— Când vom ajunge acasă, te voi duce, poate, dacă va fi timp, la Sala de marmură, i-am promis. Și vei înțelege.

Râul cel tulbure trecea pe la picioarele noastre, aducând pe apele lui leneșe stârvuri de îngeri cu aripi multicolore, semn că ne apropiam de Hurie. Curând după aceea au apărut și stolurile de cai, și după ce am încălecat, am pornit în galop, chiuind, peste praful deșertului.

CARTEA A CINCEA A HURIEI

Ajungând la poarta Huriei, primii cu care ne-am întâlnit au fost Îngerii-De-La-Hotare. Când ne-au văzut, și-au răsfirat aripile, câte două de fiecare parte, dar noi am ridicat mâinile în semn de binecuvântare și îngerii au înțeles că suntem Turiști.

— Ați venit să vizitați Huria Semențiilor?

— Da, suntem Scormonitori-de-ruine.

— Vă vom da ghizi orbi, ne-au spus.

Și, într-adevăr, de lângă ruinele unde era încartiruită divizia, au ieșit doi Oameni cu ochii legați și cu părul acoperit decent.

— A sosit ceasul? E ora răzbunării? m-au întrebat în șoaptă, atunci când am rămas singuri.

Am confirmat, și unul dintre ei s-a întors din cale.

— Cu ce arme veți duce războiul? m-a întrebat Ai-aa. Nu aveți voie să folosiți metale, după câte mi-ai spus.

— De ce? a întrebat Îngerul Răzbunării.

— Metalul atrage blestemul luminii, i-am explicat. În Hurie, bântuie încă glasul luminii.

Nici nu făcuseră trei zile de drum, când cel rămas în urmă ne-a ajuns. Purta capetele de înger însângerate, atârnate de șaua calului, în mână cumpănind lancea cu vârf de silex. Câteva pene colorate îi atârnau lipite de

zdrențele în care își ascundea sexul și părul alb îi era înroșit de sânge. S-a spălat în apa fluviului tulbure fără să-și scoată banda neagră de la ochi, fiindcă ochii lui suferiră mutația, și nu puteau privi la lumină decât prin pleoapele închise.

— Țineți și voi, la loc de cinste pe pereți, aceleași portrete ca și noi, a comentat Ai-aa când am intrat în prima sală. De ce a fost ură între Semenții, atunci?

— Și ce te miră? Același lucru nu înseamnă același lucru. Are mare importanță din ce unghi te uiți împrejur. Noi și voi nu citim același tâlc în chipurile bărboșilor și chelioșilor și, de aceea, a și pornit acțiunea de descurajare a strămoșilor voștri, care au blestemat cu lumină semințiile, dar voi nu aveți de unde să mai știți asta, fiindcă Ticii nu pomenesc despre sacrificiul de Oameni.

Hoarda s-a strâns de prin galeriile pe unde trecem și fumul a devenit atât de dens încât, la vălătucii lui, noi, care am intrat de afară și nu suntem obișnuiți, sau nu mai suntem obișnuiți, am început să urlăm de plăcere, iar Ai-aa nu a putut suporta puterea visului și a căzut.

Am așezat-o pe unul din paturile de mâl, iar când și-a revenit, tremura, fiindcă paturile Huriei sunt reci. Văzuse pentru prima oară mâzga în care femeile goale gestau, însângerând noroiul din care se trag deasupra Oamenii.

— Iată cum se vine pe lume, i-am arătat Îngerului Răzbunării. Privește cu atenție și să nu uiți niciodată!

Copilul își mijea ochii lui arși de soarele orbitor, încercând cu surprindere să priceapă cât mai mult din chinurile formelor goale ce se zbăteau în mâzga rece. Petele încă nenăscătoare se strânseseră împrejurul lui, distrându-se pe seama inocenței, pipăindu-i cu interes pielea bronzată și întrebând dacă așa sunt cei de sub soare și dacă, atunci când vom ieși, vor putea să-și ia îngerii fiecare din ele și să se joace cu ei, sugrumându-i la orgasm. Dar când unul dintre băieți a încercat să-l tragă de sex, Îngerul Răzbunării a dovedit că este totuși Om, sub

loviturile lui, Nimeni cel tânăr scuipându-și fierea verde în mocirlă, să se amestece cu sângele gestantelor.

— Nu aici, i-am spus. Altă dată să nu mai ucizi aici, în sala nașterilor. Femeia care va naște aici îți va dărui ție fiul, fiindcă e sânge din sângele tău. De azi înainte ești tată. Iar fiii tăi nu sunt Oameni și soarta lor va fi cruntă. Nu risipi sământa, căci vei pricinui lupte fratricide.

Clanul se strânsese. Acum tăceau și ascultau cuvântul meu, așa că am ridicat Îngerul deasupra capului și l-am arătat mulțimii care a urlat de fericire.

— Ceasul răzbunării a sosit! am zis.

— Da! au urlat mulțimile fără număr ale hoardei.

— Ceasul răzbunării a sosit! am zis.

— Așa e! a strigat hoarda într-un singur glas.

— Ceasul a sosit!

— Aaaaa! a răspuns hoarda, agitându-și armele boante, de piatră.

— Cei de afară sunt mai slabi ca niciodată! am zis.

— Sunt! a răspuns hoarda.

— Cei de afară sunt vulnerabili! am zis.

— Sunt! a răspuns hoarda.

— Cei de sub soare sunt slabi! am zis.

— Să piară! a hăulit golul de sub Peșteri, în vreme ce mulțimile de Nimeni își mânjeau fețele cu mocirlă și sânge.

— Vreți să ieșim sub soare? am întrebat.

— Vrem! a răspuns hoarda.

— Vreți să ieșim sub soare să ne răzbunăm? am întrebat.

— Așa să fie! a răspuns hoarda în delir.

— Vreți să ieșim din morți? am întrebat.

— Să ieșim! a răspuns hoarda.

— Vreți să ucidem? am întrebat.

— Să ucidem! a răspuns hoarda.

— Să ucidem? am întrebat.

— Daaaaaa! au răspuns.

— Să ucidem? am întrebat.

Urletele acoperiseră tot ce putea percepe urechea până

la pragul surzeniei.

Hoarda cu părul alb își zgâria ochii orbi, își mușca mâinile, își smulgea părul. Armele cu tăișuri de piatră erau scuturate prin aer pe deasupra figurilor fără număr și fără nume, tatuate, și fumul se făcuse gros ca laptele.

— Vreți să răspundă copiii pentru nedreptățile părinților? am întrebat.

— Să răspundă! a mugit marea de glasuri.

— Atunci, să moară! am zis.

— Să moară! au răspuns.

— Moarte! am cerut.

— Moarte! a mugit tunetul de sub bolte.

— Să ieșim sub soare! am zis.

— Da! au răspuns vocile în delir.

— Moarte! am zis.

— Moarte! a răspuns glasul galeriilor fumegânde.

Când am ajuns în culmea Muntelui Ruinelor, am privit în urmă. Din gura Peșterii se vărsau sub soare mulțimile fără sfârșit ale Hoardei cu părul alb, luând în fuga cailor fața pământului, ridicând norii de praf ai pustiei: Huria se scurgea într-o viermuire care cuprindea orizontul: cu sulițele de piatră, cu părul alb, cu ochii legați în năframele negre, umbrele morților de două milenii, larvele celor făcuți una cu Pustia odinioară, ieșeau din sălașul lor subpământean să răzbune suferințele fără de seamăn pe care le îndurase stirpea. Templele se vor nărui în calea acestei armate a milogilor, zeii electronici cu infinități de biți acumulați în microprocesoarele lor, clipind din miriade de ochi luminoși, vor arde în scurtcircuite violente, și în urma hoardei vor crește construcțiile zeilor lipsă ai Hurie, unde, după sălile cu portretele bărboșilor și chelioșilor urmează sala de marmură pustie, camera cu pereții goi, camera cu pământ pe jos, camera cu tavanul pustiu, camera în care se află adevăratul zeu de neînvins și de necontestat al lumii acesteia.

CARTEA A ȘASEA A HURIEI

Eu sunt Nimeni, fiul lui Nimeni, conducătorul sufletelor morților de lângă Pustie, stăpânul Pământului.

Lumea aceasta este a mea și a fiilor mei, acum și pururea și în veacul veacului, fiindcă lumea este a celor fără nume și număr ce dospesc din mocirlă, trăgându-și ființa fără nici un sens și scop anume, pentru a trece cu tăvălugul nemilos al armei și focului peste toate lucrurile care doar ni se par sub soare.

Și dacă înțelepții voștri nebuni vă învață altceva, este numai și numai pentru că mint și se complac în minciună, neîncercând nici ei de fapt decât același lucru pe care noi, cei al cărui chip și nume memoria scurtă a Istoriei l-a șters sub praful Pustiei, l-am obținut prin temeritate.

Eu am scos de bărbile lor Ticii, în piețe, și am dat posibilitate hoardei cu ochii legați să le încerce puterea, și hoarda nu a rămas cu nimica de pe urma întrecerii, căci ei s-au bătut dând din clămpi să scuipe cuvinte perfide. De pe urma fiicelor și fiilor Ticilor, hoarda a resimțit plăcere, violându-i și torturându-i, dar capetele Ticilor le-a înfipt în vârfurile lăncilor, arătându-le, de acolo, imensitatea Pustiei și complexitatea de nepătruns a realității brutale a Universului.

Am fost acuzat că aduc după mine flacăra neatinsă a războiului și a răzbunării. Suntem adesea întrebați ce vom pune în locul templelor pe care le dărâmăm. Suntem acuzați că aneantizăm în praful Pustiei din care venim construcții mai presus de Om, civilizații și înțelepciuni, pentru care de fapt viața Istoriei capătă sens. Suntem huliți pentru „prostituție”, spun Ticii putreziți în firidele magaziilor de informații, dar ei nici nu își vor fi imaginat la ce risipă de tinerețe și dragoste duce viața fără nimic uman la care silesc băieții și fetele națiilor de sub soare, de două mii de ani de calvar. Când un băiat îi dă unei fete, la

vârsta la care sângele fierbe în ei, ceea ce are ea nevoie cel mai mult, Ticii scopiți ai civilizației vin să îi despartă, pentru a-i arunca în mizeria înțelepciunii lor ucigașe.

Și eu am fost un Mecena, nu mai plângeți. Arta, trebuie să recunoașteți, este făcută pentru a emoționa, iar eu am ridicat cele mai emoționante monumente din toate timpurile în locurile prin care mi-am poposit hoarda: fiindcă nici unul dintre voi nu a putut să privească, fără a trăi cea mai vie emoție, piramidele de capete patibulare cu care am încununat piețele Cetății lumii acesteia.

Vă mândriți adesea cu lumea pe care ați creat-o, Ticilor!

Nu, nu am să vă spun că lumea aceasta a voastră a fost clădită de Huria semințiilor! Dar am să vă întreb: ce au adus zeii voștri care determină viitorul și impun voința lucrurilor asupra firilor? În afara îngerilor sterpi cu care ați populat edificiile sălilor pustii, în afara deșertului care se întinde dincolo de pădurile de sticlă de la marginea orașelor, pe Pământ nu mai e nici o viețuitoare, și, dacă nu ar fi rămas Pustia Huriei în care să mai hălăduiască în libertatea din blestemul luminii caii și Oamenii adâncurilor, pe pământ nu ar mai exista azi decât îngerii, care numai mimează viața, când de fapt sunt moartea ei.

Ticii voștri v-au învățat să fiți Tici iscusiți, palavragii antrenați să prindă în capcane de vorbe mințile slabe, care se supun minciunii rațiunii zeului vostru mutilat al Idealului Fiind. Dar eu voi lăsa drept argumente câteva parabole, mai presus de bâlbâială voastră procletă, Ticilor!

A venit cândva la mine un Tici și a crezut că mă dă gata cu întrebarea: care sunt argumentele mele în fața rațiunii și spiritului, adică să mă conving de incapacitatea zeilor lui întrupați. Am apucat atunci sulița din mâna unui As Hurian, străpungându-l pe Tici cu ea și țintuindu-l de pământ ca pe un vierme ce era și l-am lăsat să îi expună suliței argumentele sofismului său de care este convins că eu voi fi depășit, și l-am asigurat că, dacă va reuși să o

convingă pe ea, se poate bucura de victorie spirituală și asupra mea; dar, întrucât argumentele lui s-au rezumat doar la simple mugete nearticulate, sulița mea nu s-a lăsat convinsă și, după ce l-a obligat să-mi țină plăcută companie câteva zile degeaba, Ticiul acela a murit, fără ca lumea să fi câștigat mare lucru de pe urma științei lui, de unde se poate vedea că promisiunile înțelepciunii Ticilor sunt doar înșelăciune și fadă trufie.

Un alt Tici obraznic mi l-a adus pe fiul său nou-născut, să îmi arate că osatura lor este mai adaptată la gândire decât a fiilor noștri, fiindcă este mai fragilă, așa încât oasele craniilor lor lasă creierul să se dezvolte mai neîngrădit, fiii noștri strânși de cap în tigvele colțuroase și grele fiind de aceea mai greoi la minte decât fiii lor. I-am răspuns la argument cu următoarea pildă, demnă de a fi consemnată pentru posteritate: luându-i copilul din brațe, i-am curățat de tot cu unghia oasele moi ale craniului, așa cum se cojește un ou, după care i-am înapoiat Ticiului copilul și l-am rugat ca, atunci când acesta va crește, să vină cu el la mine și, dacă teoria lui despre inteligență se adeverește, atunci fiul lui va fi genial, fiindcă materia lui corticală nu mai este acum îngrădită de nimic, putându-se deci dezvolta cu adevărat formidabil și nemaiîntâlnit, ducând poate chiar la o nouă stirpe divină.

Acestea sunt pildele înțelepciunii mele, pe care le las hoardei în lupta cu subtilitățile Ticilor, și dacă ei vor proceda în conformitate numai și numai cu aceste principii expuse aici, le garantez reușita în orice încercare spirituală la care vor fi supuși vreodată, fiindcă nimic nu poate fi pus mai presus de adevărul absenței.

Deci, fiți înțelepți, hurienilor, și răspândiți înțelepciunea voastră, ca pe o flacără vie, și națiile decăzute, fiindcă ele v-au adus în starea în care sunteți, și aveți deci de ce le fiți recunoscători!

CARTEA A ȘAPTEA A HURIEI

E mult mai ușor să nărui orice decât a construi ceva care să dăinuie. Nestatornicia este în firea Omului și oboseala îl oprește din drum pe cel plecat să cucerească lumea. Cel ce nu mai are suferința, nu mai simte nevoia trudei. Cei pe care i-am condus pe drumul izbânzii cârtesc, fiindcă este mult mai ușor să nemulțumești decât să împaci.

S-a ridicat din Hurie un As să întrebe de ce sunt eu călăuza hoardei. Călăresc eu oare mai bine decât el? Să ne luăm la întrecere!

L-am iscodit dacă este convins că va călări cel mai bine pe un cal.

— Da, a răspuns.

— Dacă ești prea bun pentru unul singur, ai nevoie de doi, am decis, și legându-l de doi cai, am gonit pe unul din ei într-o zare, iar pe celălalt într-alta.

O femeie a venit la mine cu fiica ei, spunând că fata este copilul meu deci că ea, mama, trebuie să stea alături de mine, în fruntea Huriei, călăuză. Dar mama era urâtă și bătrână, fiindcă, dacă mi-a plăcut cândva, timpul trece și schimbă planurile Omului. Fata era însă frumoasă și tânără, așa că am luat-o în patul meu, iar pe mamă am ucis-o. Dar Ai-aa și Îngerul Răzbunării au cerut sufletul fetei. În numele nu mai știu cărui drept.

— Nu recunosc pe lume nici un drept, am spus. De aceea am scos hoarda sub soare: pentru ca pe lume să vorbească numai dreptul furiei ei, am zis, și i-am gonit de la mine, dar ei au pregătit o parte din hoardă să mă atace la strâmtoare.

În nimic nu găsește omul sprijin pe lume decât în puterea lui și în puterea gândurilor lui.

Fiul tău și soața ta vor să rupă din tine pentru ei, iar tu nu vrei să dai nimănui nimic altcuiva decât morții, dar și de

ea te temi. Fiecare se străduie să-și tragă mai aproape partea, iar, după ce răzbunarea care i-a unit se împlinește, Oamenii se dezbină unii de alții și, fiindcă toți voi să tragă doar pentru sine, ajung să nu se mai suporte.

După ce hoarda a răspândit pe lume ultimul stol, a acoperit cu pietre Poarta Huriei și nu i-au mai lăsat pe frații lor din adâncurile galeriilor semnului la lumină, vădindu-se mai răi ca îngerii pe care i-au alungat. Dar nu am deplâns soarta celor rămași, atâta vreme cât am fost eu călăuză și, numai când Ai-aa și fiul ei m-au trădat și înfrânt cu uzurparea lor, când am ieșit din cercul războinicilor lor cu mâna stângă zdrobită, să nu mai arăt greșit direcția hoardei, sufletul meu a fost iar alături de Hurie.

M-am întors la locurile de unde am plecat și am privit zile și nopți la rând la paza clanurilor de la hotarul Pustiei. Părul lor este astăzi mov și verde și nu mai poartă armele celor din adânc, așa cum nu mai simt nevoia să facă fum de semințe în casele unde stau, și i-am sacrificat în mintea mea și pe aceștia.

O, Hurie a adâncurilor, rătăcind sub crusta globului prin galeriile săpate sub praful Pustiei, în blestemul luminii rodindu-ți semințele tale la mai jos de o fugă de cal sub mocirla ce te acoperă, în mocirla în care stai cufundată să dai viață viermilor albi strecurându-se prin întunericul galeriilor pe care și le-am săpat înconjurând pământul! Micile Seminții sunt astăzi stăpânele lumii de sub soare, dar Huria este adevărata matcă dospind în mocirla înghețată de generațiile viermilor ei nemiloși ce vor ieși mereu, să sfâșie cu colții lor ridicoli de piatră de adânc cioplită în muchii ascuțite, pentru ca sub topoarele lor de silex să năruie cetățile de aur sub mângâierea soarelui cald ce aduce uitare Huriei și împăcare urii milenare. Hei, Ticilor noi, hălăduind peste pașii Ticilor dintotdeauna, uitați, uitați și dormiți: în adânc se coc viermii ce or să vă roadă bojocii!

CARTEA A OPTA A HURIEI

Când am pătruns în Sala-Celor-Două-Adevăruri, trecuseră ani și ani de când pășisem pentru prima oară aici și strânsesem la piept trupul firav al Celui-Al-Cărui-Chip-Nu-Se-Poate-Ști-Și-Mai-Răinâne-în-Viață-După-Aceea.
Pierdusem unitatea de vreme sortită inițierii cu trecerea prin lumea-celor-de-sub-soare, dar m-am întors, așa cum promisesem și așa cum mi se spusese că trebuie să fac și, când paznicii care mă însoțiră până atunci s-au retras, am putut rămâne iar înaintea Celui-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Privit, față în față. Cei 40 stăteau întorși spre perete, și numai noi ne căutam, cu ochii însetați, privirile. I-am pus mâna pe trup și pe chip și am simțit trecerea vremii peste carnea care tremurase cândva la atingerea aceleiași mâini și aceeași carne s-a înfiorat iar, dar căutătura lui a rămas neclintită când m-a întrebat cu glasul nemilos:

— Ce ai făcut cu mușița fără de sfârșit a semințiilor pe care ți le-am dat în grijă să le conduci pe drumul luminii? Unde sunt spiritele fraților care au plecat după tine? Cum ai să răspunzi pentru destinul neamului tău pe care ți l-am dat ție în grijă? Iată, a spus, aici sunt judecătorii, le cunoști numele fiecăruia; uite, aici este mitra din care ai plecat, și destinul tău nu a fost un destin de rând, deși numele tău nu are nici o importanță și te numesc Nimeni; ființa ta nu era deloc indiferentă soartei luminilor! Ce ai făcut cu tine?

Am plecat fruntea, lăsând tăcerea să ne acopere. Apoi am ridicat ochii spre cel al cărui chip de copil trist și nefericit îmi călăuzise destinul pașilor la ieșirea din Hurie, și i-am spus:

— De ce mă cerți? Ce știu eu? Ce poate ști un simplu războinic între răzbunătorii Huriei? Asta este treaba voastră sau nu este treaba nimănui. Mai bine vino alături de mine și bucură-te de revederea pe care ne-a înlesnit-o soarta, fiindcă m-ai trimis pe lume să deschid calea Huriei

și, iată, am trecut peste Pământ ca tăvălugul, împrăștiind în urma mea capete retezate, desfrâu și sânge, lacrimi și foc, văduve și orfani, prostituare și zbucium. Mai bine vino să plângem trista trecere, fiindcă eu am văzut și chipul Tău pe care nimeni nu îl cunoaște. Mai bine să ne consolăm în nostalgia fără de sfârșit a îmbrățișării noastre neconsolate blestemul destinelor noastre blestemate.

Și atunci, Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Știut a întors ochii înlăcrimați de la mine și a murmurat înduioșat:

— Nu ai înțeles nimic, sărmane. Ți-ai trecut fără de folos destinul tragic sub soare și te-ai întors aici așa cum numai un blestem uitat își poate întoarce pașii după cel scăpat de uitare. Nu ai înțeles nimic și va trebui să te întorci înapoi. Acolo.

— Nu îmi faceți una ca asta! am spus, fiindcă știam ce vor să însemne cuvintele lui. Nu mă pedepsi cu pedeapsa asta! am strigat. Uite, vă știu numele și chipul fiecăruia dintre voi, nu-mi dați destinul ăsta pe care nu pot să-l duc! E prea greu. Nimeni nu poate duce o cale atât de lungă în spate! M-am întors aici, bătrân și obosit de luptă, lăsați-mă să mă cufund și eu ca oricare altul într-unul din paturile de mocirlă, să mă scufund în visare sub portretele bărboșilor și chelioșilor de pe pereți, atunci când fumul mă îneacă și îmi lăcrimează ochii obosiți de atâta lumină!

Dar nimeni nu îmi mai acorda nici o atenție, iar Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Privit se așezase la loc, în capul mesei, acoperindu-și fața, în vreme ce ceilalți se întorseseră și ei spre sală, luându-și locurile fiecare acolo unde trebuia să șadă, cu priviri imobile și crude.

— Măcar spune-mi unde am greșit! l-am rugat, dar nu mi-a răspuns și am ieșit, luându-mi de la ușă lancea și arcul.

Mergeam prin valurile de ierburi albe unduind sub pașii mei, rătăceam pe galeriile fără sfârșit cernând din mocirla de sus, peste holde, blestemul luminii, ce le face să rodească fără să vadă rază de soare. Pe undeva, prin

apropiere, a sforăit un cal sălbatic, speriat de trecerea mea, și m-am gândit la miile de ani în care hoarda reușise să întindă pe sub pământ galeriile fără sfârșit, din ziua aceea teribilă a Holocaustului și până azi, de la Sala de marmură cu semnul „M” în pătrat, în care se refugiaseră primii supraviețuitori ai semințiilor și până la universul concentric al planetei subterane în care viețuiesc astăzi nenumăratele valuri ale viermilor albi, năvălind peste lumea de sub soare.

Cum stau răstignit aici pe cruce, pot vedea mulțimile fără sfârșit ale viermilor răzbunării târându-și trupurile albe pe Poarta cu „M” în pătrat. De zile și zile în șir, interminabilul convoi se scurge la lumină pe sub privirile mele încețoșate de sânge. În curând, colcăiala asta ridicolă, dar atotputernică, va stăpâni Universul. Îi văd, de aici, de sus, cum se răspândesc peste Pustie, luând în copitele cailor pământul arid al deșertului, cu panașele sinilii fluturând în vânt, cu armele lor de piatră, cu ochii lor legați, cu tigvele purtate peste lume, cu chiot sălbatic, în vârf de țăpușă.

Când întorc cu greu privirile, alături de mine stă fiul și de-a dreapta femeia mea cu care m-am avut sub soare; însângerați și ei, atârnând de cuierele crucilor înalte. Cu un efort de voință, mă ridic împingându-mă în gleznele sparte, și le arăt mulțimile de Nimeni ce ies din adâncuri să cotropească sub anonimatul atotputernic, de nestăvilit. Migratorii ce vor da buzna acum și pururea, și în vecii vecilor, călare pe caii lor albi, cu zdrențele de pe ei duhnind a cenușă rece și a mocirlă, de-a-ncălarelea, în biserici, în temple, în aulele facultăților marilor metropole, în teatre, în sălile de conferință, să tragă afară de chică Ticii, cu care vor să se răfuiască. Mă ridic în gleznele frânte și le arăt cu privirea mulțimile de Nimeni ale adâncurilor, cum ies mereu pentru ora de spaimă a răzbunării. La poalele crucilor, vântul Pustiei rostogolește mărăcinii, iar eu bolborosesc și mă înec în sângele care îmi

umple gura. Dacă nu aș avea limba tăiată, aș vrea să le spun;

— Iată poporul meu! Priviți-i cât sunt de frumoși, ieșind din Hurie peste Pustie, cu ochii legați, plecați să răzbune o crimă multimilenară de care nu mai știe nimeni sub soare! Înspăimântați-vă de figurile lor, înfiorați-vă de armele lor anacronice! Hai, năvălește pe lume. Huria mea, ținută în întuneric două mii de ani în adâncuri! și alte asemenea, dar nu reușesc decât să bolborosesc ceva neînțeles, cu gura gâlgâind de sângele care mă arde. Și atunci, ochii femeii mele și ochii fiului ei se aprind de o lumină supranaturală, și se înalță și ei în gleznele însângerate, bolborosind și înecându-se în limbile mutilate. Ne adresăm unii altora mârâieli și horcăieli de neînțeles, prin sângele care ne podidește mereu prin colțurile buzelor, pe nas, până și pe ochi: conversăm într-un dialog în trei, ireproductibil, absolut original și reprezentativ.

ULTIMA CARTE A HURIEI

Manuscrisul original incomplet, se termină aici. Se pare că, în partea de final, care lipsește, personajul principal revenea în Sala-Celor-Două-Adevăruri, unde era interogat dacă e mulțumit cu acest scenariu și declara că nu-și dorise asta, după care acțiunea se relua, cu modificările de rigoare, rămânând nelămurit dacă variantele premergeau evenimentele ce aveau să aibă loc ulterior sau reprezentau o judecată a posteriori a unor fapte date. (nota copistului).

1982

UMBRA TIGRULUI

— Fiți gata! dă ordin Generalul.

Îmi strâng la piept, cu un gest crispat, uniforma argintie. Toți ne-am pus uniformele argintii, cu toate că senzorii externi nu mai semnalează de o întreagă generație Delirul Particulelor Elementare. După nenumăratele Unități de Înjumătățire. Planeta este iar curată. Dar noi tot mai strângem convulsiv, cu gesturi necontrolate, uniformele argintii la piept. Cinstea de a fi mesageri ai Adăpostului Zero ar trebui, cred, să ne fie o pavăză suficientă înaintea spulberării nemiloase. Oricât de nemiloasă ar putea, eventual, pândi imperceptibil afară, Sub Soare, pe suprafața probabil pustie.

— Prezentaaa-ți arm! rostește Generalul formula sacră a imemorabilului ritual.

Sensul vorbelor s-a pierdut, dar la semnalul sonor ne simțim datori să răspundem cu gestul sincronizat care face șalterele să clincănească vesel din armăturile masive de metal. În spatele vizoarelor activate, privirile de lumină fixează neclintit un punct drept înaintea ochilor, proiectând pe peretele vânăt de plumb cercuri de incandescență având rolul de a avertiza Universul Străin și Pustiu de faptul că suntem arme amorsate, capabile să distrugă în numele Cauzei tainice pentru victoria căreia am fost treziți la viață, educați și antrenați, după aceea, neîntrerupt.

— Bravo, copii! aclamă Generalul. Iată-vă Adevărați Tigri! Sunt mândru de voi.

După un moment de tăcere, Generalul continuă:

— Astăzi a sosit momentul de la care Istoria este menită a lua o incalculabilă Turnură. Viitorul, referindu-se la Voi și la Epoca Voastră, ne va intitula: Marele Cot. Așa cum, pentru noi, Marele Cot reprezintă Ziua Deciziei și Decizia, când Bunicul a luat în numele nostru frâiele Vieții din mâinile celor fără har, pentru a ne lăsa nouă Moștenirea peste văpaia catarthică a Apocalipsei. Bunicul care a fost Ultimul Tigru ce-a mai acționat sub Soare, când a ordonat Delirul Particulelor Elementare în care s-au scufundat cei de Dincolo, a scris cu litere de foc pe Geană avanpremiera clipei de azi, care nu este altceva decât Pasul Consecutiv din Marele Plan Strategic. Fără finalizarea de acum, Marele Cot de atunci nu ar mai fi însemnat nimic, fiindcă nu ar mai fi existat nimeni care să-i admire măreția fără de seamăn.

Ascultăm logosul Generalului; cu ochii imobili împlântați drept înainte, în plumbul opac al chepengului ce ne izolează de Taina Lumii de Afară, care ne așteaptă, cu chip descărcat și hâd, să o cucerim. Eram prototipul perfect al Tigrului de Adăpost, cu lumina căutăturii concentrată în cercul de incandescență de mică frecvență, capabil să paralizeze o victimă până la o jumătate de voltă de spaldă. Nu mă gândeam la nimic, receptând doar cuvintele speach-ului Generalului Tigrilor Avangardei de Repopulare. Înainte de a exista noi, aceleași cuvinte fuseseră repetate de nenumărate generații de Generali nenumărator generații de Tigri succedându-se de strajă la Ieșire, așa încât se putea afirma că ascultam chiar vorbele Bunicului prin gura Generalului său investit. Însuși Generalul rostea vechile cuvinte fără ca nici un gând să-i întunece dreapta rostire, ca un adevărat Tigru ce era, cu chip împietrit, cu mușchi relaxați elastic, gata să execute în orice clipă lovitura fatală. Nici un tremur nu-i încrețea, atunci când rostea rugăciunea, nici fruntea, nici buzele, nici vinele gâtului, nici pielea de pe musculatura netedă și nici măcar

țeasta lucioasă și rotundă de sub viziera dublă, ce-l proteja de două ori, pentru merite de rang superior.

— Îndeobște este admis drept cert că pe Suprafața Expusă nu mai există Supraviețuitori, noi fiind cei destinați a repopula Deșertul Lumii, dacă ni se va vădi accesibil. Dar în cazul în care veți întâlni, totuși, Forme de Viața Paradoxală, este recomandabil să evitați contactul. Este sigur că ele prezintă mutații persistente necontrolabile. De altfel, suntem siguri că o ființă care a suferit mutații de asemenea natură nu poate avea decât aspect hidos, așa încât indicația regulamentului este inutilă. Va trebui, pentru început măcar, să treceți peste fireasca repulsie, pentru a cerceta cazurile și a raporta observațiile. Dar după eventualele contacte involuntare, vă aduc la cunoștință că sunteți datori să vă supuneți necondiționat rigorilor Controlului de Contaminate de Gradul Întâi. Mostrele culese vor fi arse prin Ardere de Tot. În acest scop se vor folosi șarterele, iar nu spaldele, pentru a se preîntâmpina Impurificarea. Dacă totuși, cu toate că veți respecta strict regulile de igienă, Structura voastră Fără de Prihană va fi alterată, nu vă temeți! Sacrificiul niciunuia nu a fost inutil! Eșecul niciunui Subiect nu va putea opri Gena din Drumul pe care a pornit! În urma voastră se înalță Valurile Succesive ale Generațiilor Adăpostului Zero și Etnia din câte provenim a fost întotdeauna o Minoritate, dar o Minoritate ce a stat peste Timp înaintea Imperiilor înghițite de Cenușa Uitări. Nu urmașii lui Moloh, ci Gena va stăpâni mâine, fără rival, Planeta. Și așa cum nu este Uitare pentru Bunicul care a deschis prin gestul său de Început de Ev porțile către Victoria Finală, tot așa nu va fi Uitare nici pentru Ieșirea Biruitoare, fiindcă Neamurile ce Vin, de la noi vor purcede!

Ultimele cuvinte ale incantației au fost acoperite de pufnetul pompelor de depresurizare. Chepengul de plumb a alunecat huruind surd pe șine. Din cauza îndelungatei nefolosințe, după un sfert din traiectorie, nu a mai glisat,

obturând cea mai mare parter a irisului de siliu al hubloului. Dincolo de ochiul întredeschis nu am putut distinge decât faldurile cernite ale unei pânze în zbatere neîntreruptă. Scrutam cu priviri neclintite mișcarea, căutând forța de neînțeles ce o genera.

Într-un târziu, cineva a comentat:

— Este o barbă de alge. Ne aflăm în adânc, sub ape.

— Vom avea de lucru din greu, a mormăit altcineva, indispus.

— Ae-A! a răsunat sec comanda Generalului.

Ae-A, cu figura neclintită, a executat un pas înainte, așa cum iese din rând Tigrul atunci când este apelat de Superiori, ridicând mâna la piept, ca să-și indice sexul.

— Ai onoarea de a fi Tigrul de Contact!

— Mulțumesc Părintelui Iubit, scandă Ae-A cu vocea rece și lipsită de inflexiuni a unui Adevărat Tigru.

He-hei, știe el Generalul pe cine desemnează Tigru de Contact! O nișă de siliu o izolează pe Ae-A de restul Adăpostului. Tigrul de Contact a rămas singur, față-n față cu irisul parțial degajat de chepengul de plumb înțepenit. Dincolo de ochiul albastru se deschide Lumea Umedă a nedoriților Supraviețuitori, amenințându-ne cu o otravă subtilă, mai primejdioasă decât oricare altă moarte: Moartea Genei. Pe umeri ne apasă responsabilitatea față de destinul miliardelor viitoare ale Istoriei. Nu ne putem asuma nici un risc!

O urmărim pe Ae-A în acțiunea individuală de dincolo de cristalul antiradiant al nișei. Se conectează luând poziția de luptă a unui Adevărat Tigru. Spulberă hubloul de siliu. În spatele avalanșei vâscoase un alt hublou se regenerează instantaneu. Ae-A cercetează nivelul de iradiație emis de masa vie ce se târăște către ea, țiuind strident. La sfârșit arde impuritățile prin Ardere de Tot cu șalterul.

Ecluza se deschide lăsându-ne să ne apropiem. O felicităm pe Ae-A atingându-i creștetul lucios cu buzele, în supremul Gest de Tandrețe. Ae-A ne mulțumește,

justificându-se, mândră, că nu și-a îndeplinit decât Datoria de Onoare, executând Ordinul. Un Adevărat Tigru trebuie să fie modest.

Prin breșa creată înaintea irisului de siliu putem privi acum Afară, dar pelicula de apă este continuă. Dincolo de unduiala ei curgătoare, nu se distinge altceva decât umbra unor formațiuni gigantice, necunoscute. Ar putea reprezenta tot atât de bine relieful Planetei Străine, sau viețuitoarele ei.

— Sitra! comandă Generalul.

Fac pasul, punându-mi mâna înainte pentru a desemna sexul.

— Ai onoarea de a fi Tigrul care Țâșnește!

Îi mulțumesc Părintelui Iubit pentru cinstea cu care mă învrednicește și îmi iau angajamentul de a mă arăta demn de încrederea pe care n-am s-o înșel. Declam formula fără să mă gândesc la nimic. Nici un mușchi nu mi se clintește pe chip. Nu există nici o ezitare în dreapta mea rostire. Sunt un Adevărat Tigru care Țâșnește.

Nișa de siliu mă izolează. Întind înainte șalterul, luând poziția de atac. În hublou mi se oglindește în nuanțe de violet incandescența de sânge a privirii.

Spulber retina străvezie dintr-o singură mișcare și răzbesc prin pânza umedă din același salt. În vreme ce cad Dincolo, Afară aud ecranul declanșându-se în urma mea, obturând intrarea în Adăpost.

2. Pielea de pe creștet mi s-a zbârlit de silă. Stau cufundat până la genunchi într-un mâl de Viață Obscură fremătând țiuitor. La numai câțiva pași înaintea mea se ridică abrupt un perete Viu, abundent, până la Cer. Copleșit, cobor șalterul. Nu mai e nimic de făcut împotriva revărsării țiuind. Îmi întorc încet masca spre irisul de siliu ce se străvede, sticlind cristalin, sub Smaraldul apei mișunând de otrava Vieții dintr-însa. *Însă Tigrul trebuie să acționeze! Încremenit sub căutătura impasibilă, lansez cele*

patru semnale avertizând: 1 = Pericol; 2 = Sunt Depășit; 3 = Sunt Observat; 4 = Nu Sesizez Dacă Sunt Controlat sau Nu.

Mă îndepărtez și, când pașii mei calcă deja peluza de iarbă înaltă ce țiuie în lumea râului, percep huruitul chepengului de plumb care se trage încet înapoi peste ochiul de siliu, prin care am venit. Aici, cu gândul să cuceresc o Planetă Pustie, pentru a cădea într-o ambuscadă în care sunt țintuit fără nici o intuiție care să-mi vorbească ceva despre Viitor. Dar un Adevărat Tigru nu are nevoie să emită intuiții. El trebuie să acționeze. Reacția mea a fost promptă și ireproșabilă. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, Adăpostul Zero va rămâne un Obiectiv Necunoscut pentru potențialii Dușmani pândind în încâlceala opacă și țiuitoare a Valului Până la Cer cu care mă înconjoară de pretutindeni Universul Ostil.

3. Mă strecor printr-o mare de roșu și albastru vegetal ce-și pendulează spre mine ciorchinii unor fructe ciudate și mari. Senzorii de radiație sunt în continuare muți. Cu șalterul întins înainte, gata de ripostă, mă îndepărtez de Râul sub apele căruia Adăpostul Zero și-a închis pleoapele peste ochiul deschis spre lume. O treime de unitate mică de vreme prospectez zidul de viață, până când întunericul mă învăluie dintr-o dată și stele imense își desfac spiralele de foc pe cer. Țiuitul înconjurător m-a asurzit cu strania lui vorbire nearticulată, adresându-mi-se parcă direct în dialectul necunoscut al sufletului, fără a mai trece prin minte pentru a-și atinge scopul.

Mă simt însoțit fără încetare, dar de câte ori mă întorc să surprind iluziile ce bântuie pădurea de sunete subțiri și înalte întrepletite până la cer, de câte ori sunt gata să spulber cu foc-neîntrerupt pe oricine va fi fost imprudentul pornit la vânătoare de Vânător, nu mă întâmpină din toate părțile decât tulpini rodnice întinzându-și rânjetul fals al ofrandelor din zidul compact al templului de plasă țiuind.

Și de fiecare dată văpaia privirii mele de Adevărat Tigru își lunecă inutil căutătura penetrantă peste înghesuiala de viață din jur. Dar când noaptea se răstoarnă peste mine, rămân paralizat scrutând obscuritatea. Declanșez, ca un Adevărat Tigru, clinchetul vesel al Șalterului întăritor de Inimă în Singurătate Străină. Jungla mă urmărește cu nenumărați ochi de lumină verde. Pielea creștetului mi se zbârcește și când uriașa formă zburlită se mișcă, ridic arma, întinzând-o înainte în poziție de atac. Fiara s-a oprit, emițând un țiuit înalt. Ne fixăm incandescent unul pe celălalt, de la mai puțin de o jumătate de voltă de spadă. Monstrul țiuie iar și, încet, foarte încet, se întoarce, făcând pași mici către cortina vegetației din care a ieșit. Apoi se oprește. Țiuie iar. Mai face un pas. Privește spre mine. Mă invită?

Fac un pas. Fiara mai face și ea unul, țiuind încurajator, parcă. Pornim unul după altul, O călăuzire halucinantă. Execut mișcările precis, ca un Adevărat Tigru. Nici un mușchi nu-mi tremură. Sunt doar o prelungire a șalterului amorsat.

Fiara pare a fi rațională. Este probabil un Mutant populând Planeta în urma Delirului Particulelor Elementare. Blana pufoasă îi ascunde adevăratul contur. Cum merg pas cu pas în urmă-i, observ salturile agile prin noapte. După o Unitate Nedefinită întrezăresc printre trunchiurile dese o lumină îndepărtată clipind înainte. Ne îndreptăm spre ea.

4. Mai multe antropomorfe adunate în jurul unui cristal incandescent, pe jumătate scufundat. Poartă pe creștete câte o creastă de păr atavic ce le tresare la fiecare gest. Fiara îmblănită se apropie de grup, emițând un acord de sunete înalte. I se răspunde strident. Par a comunica în felul acesta. Umanoizii întorc spre mine priviri oarbe, lipsite de strălucire. Din grup se desprinde un individ clăpăug. Țiuie melodios la fiecare pas, folosind un ciudat

registru de frecvență. Când se apropie la mai puțin de două volte de spadă, îndrept vârful șalterului spre el. Animalul pare să sesizeze sensul gestului. Se așează pe vine, privind mereu la mine. Zâmbește? Da, parcă zâmbește.

Nu poartă nici o vestimentație în afara meșei lungi de pe creștet. Solul de întâmpinare este o femelă. Mă arată cu laba, apoi arată spre Nord. Sensul este interogativ. După un moment de gândire, aprob. Umanoidul feminin își arată sexul, apoi indică spre turmă locul unde puii stau înghesuiți unii în alții, holbându-și ochii fără lumină la mine și țiuind firav. Omologul meu întinde iar interogativ mâna către mine, dar de astă dată, ca un Adevărat Tigru, nu mai răspund nimic, nu mai schițez nici un gest.

După o lungă așteptare, femela se întoarce lângă restul turmei, făcându-mi semn să vin lângă ea, pe locul gol de alături. Mă invită să-i fiu partener?

Rămân întâi în penumbră înainte de a mă hotărî să mă alătur lor. Generalul a spus să trecem peste repulsie la primele contacte.

Nu schițează nici un gest de nerăbdare. Doar când și când își întorc spre mine ochii fără a strălucire, zâmbind și țiuind. O fiară îmblânzită depășește, fără teamă, pragul jumătății de voltă de spadă, și mă atinge suav cu botul umed. Senzorul îmi semnalează o ușoară modificare a radioactivității locale, dar mult sub pragul Alarmei.

Mă așez pe vine lângă Solul de Întâmpinare. Îmi zâmbește. La ei, zâmbetul pare să însemne altceva. Cu un gest domol îmi pipăie uniforma. Întâi cu laba mică și albă, apoi cu botul. Și când se freacă de umăr, privește în ochii mei însângerați și rămâne Fascinată până îmi întorc de la ea privirea. Atunci mă atinge delicat pe creștetul lucios și își trage laba, țiuind cu intermitențe sacadate. Mă întorc și o privesc. Sunt sigur că zâmbește cu adevărat, însă sensul „zâmbetului” este acum cu totul altul. Se apleacă spre mine, lipindu-și buzele de gura mea. Este plăcut gestul

ăsta al lor de întâmpinare, fiindcă Solul are buze umede și moi, dar nimeni din Adăpostul Zero nu ar atinge cu buzele alt loc în afara creștetului igienic și lucios.

Când privesc însă chipul Solului de atât de aproape, recunosc petele colorate ale machiajului intim și mă feresc dezgustat de o nouă atingere.

Și în Adăpostul Zero se practică tatuajul facial, dar tatuajul e una, iar mâzgăleala impură e complet altceva.

Solul de contact, remarcând indispoziția stârnită, nu mai insistă în gestul lui mirosind a grăsime și sex. Dar izbucnește în țiuit, arătându-și gura cu laba. Gura, gâtul, pieptul. Apoi indică buzele mele, gâtul, pieptul, și înțeleg că așteaptă din partea mea să spun ceva. Toți și-au întors curtenitor privirile spre mine. Așteaptă. Și în liniștea care se lasă, le vorbesc. Emit Răcnetul de Atac al Tigrului de la bârâitul interior profund până la strigătul propriu-zis, revărsându-se paralizant în cascade ample peste neîngrădirea spațiului din jur.

Tremurând din toate mădularele, cu crestele de păr zbârlite drept în sus, Ominizii s-au aruncat unii în brațele altora. Pentru prima dată de la Ieșirea din Adăpost, am putut să ascult Tăcerea cea Mare a Planetei sub stele. După aceea, corul de țiuituri și-a întrețesut pe deasupra Pietrei Incandescente pânza sfâșiată o clipă, iar eu m-am cufundat înapoi în Liniștea Prevestitoare de Furtună a Tigrului.

5. Ominizii se hrănesc din mugurii plantelor albastre și roșii.

Îi urmăresc. Observ amănuntele. Dar nu mă las ispitit să-i imit. Un Adevărat Tigru rezistă fără să mănânce sau să bea chiar și o săptămână. Însă, întrucât nu pot presupune încă nimic în privința limitelor sechestrului meu la Suprafață, nu e rău să mă interesez din vreme privitor la acest subiect.

Toate animalele cu care stabilesc eu Contact par a fi

eminamente mutanți ierbivori, comunicând, după cât mi-am putut da seama, prin țiuitori, ca și Umanoizii. Îmi este încă neclar cine de la cine a preluat acest dialect universal, și, mai ales, cât este el de universal, adică dacă toate speciile folosesc Același limbaj. Aparent însă, par a se înțelege unii cu alții.

În afară de Ominizi și fiarele cele mătăhăloase și pufoase am remarcat o specie de ființe cheie, de dimensiuni mici cu care se joacă puii speciilor mari. Apoi mai există și niște mutanți acvatici cu solzi și boturi lungi. Și, mai ales, o specie zburătoare, cu pene roșii, albe și negre. Zburătoarele astea au reprezentat pentru mine cea mai mare surpriză a Lumii Sub Soare, fiindcă în Adăpost nu mai cunoscusem așa ceva, și, cu toate că am fost informați destul de amănunțit cu privire la formele de floră și faună anteapocaliptice, nu reușisem deloc să-mi fac vreo idee mai concludentă despre cum ar fi putut arăta o Zburătoare. Pe baza cunoștințelor noastre din Adânc, nici o extrapolare din câte operasem nu s-a vădit corectă.

Urmărindu-mi gazda de sex femel, într-una din primele zile am coborât într-o văgăună și am stabilit cel mai oribil contact cu putință: miliardele de miliarde ale unei societăți înghesuite într-un Adăpost fără pereți de plumb, au năvălit de sub pământ printr-un crater fără iris de siliu și ne-au potopit, țiuind. Numai cu greu mi-am stăpânit reacția de apărare. Nu trebuia să mă deconspir încă, și de aceea le-am suportat forfăiala indiscretă. Făcusem imprudența, în ziua aceea pentru prima dată, să renunț la uniformă, fără să înțeleg la ce primejdii mă expun. Am regretat inconștiența dezinvolturii scurtelor momente de plăcere pricinuite de Starea Golașă alături de Ghidul Umanoid, și mi-am jurat să nu mă mai despart niciodată de echipamentul de protecție, ca un Adevărat Tigru.

Umanoida a dialogat neîntrerupt cu ființele cele mici prin țiuituri de înaltă frecvență. Într-un târziu, eliberându-ne de iritanta lor curiozitate, au depus pe câteva frunze

late un soi de zeamă neagră din care Umanoida a părut să se delecteze ca dintr-o hrană de soi. Am gustat și eu, înregistrând un gust destul de plăcut, dulce-acrișor.

6. Treptat, conviețuirea cu Umanoizii s-a înscris în corsetul unor tabieturi monotone. Dimineața, după ce îmi emiteam raportul către Adăpost, porneam cu Femela-Ghid în lungi incursiuni prin Junglă. Adesea Turma se aduna în timpul zilei într-o rariște din apropierea Fluviului. Acolo ne făceam siesta, cotropiți de dulcea lentoare inoculată de hrana vegetală. Atunci mica societate era asemeni apelor ample pe malurile cărora hălăduiau.

Tot cursul Fluviului Tulbure era străjuit de Monoliți Ciclopici, tăiați în prisme înalte. Am numit ciopliturile strävezii dominând peisajul Monumente, fiindcă îmi aminteau de cimitirul din subteran. Sub căldura soarelui, pietrele țiuiau încet și mă puteam gândi, stând la umbra lor, la Destin. Atunci și acolo am încălecat și sfidat, singura dată în viață, preceptele fundamentale ale unui Adevărat Tigru.

Să fi fost oare contaminat?

De nu, aș fi putut scoate din Adăpost Tigrii, să stăpânească Lumea Fără Sens de Sub Soare, a cărei unică noimă, ce părea s-o aibă, nu era decât să ne aștepte pe noi ca pe o necesitate inerentă: sau era prea devreme să dau semnalul?

Lăsându-mă pătruns de cântecul fluierat al pietrelor, într-o bună zi am prins a desluși, smulse din gurile cusute pe vecie ale sfincșilor de cristal, cuvinte. A tresărit, parcă nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Distingeam cuvintele din ce în ce mai clar. Erau rostite în cel mai curent Dialect Prezbiterian. Nu mai auzisem de atâta amar de vreme Graiul Sfânt al Bunicului, încât mi s-a încrețit pielea pe creștet la impactul cu neașteptatul mesaj al Absenței.

Era povestea unei nopți africane. Undeva, în nord, se afla un Continent care s-a aprins și a sclipit cu

incandescența Unui Milion de Sori.

Astăzi, Lumile care mai trăiau pe atunci, au devenit Sori. Cei De Pază au închis ochii. Și Gena, care își clădise orașe în adânc, s-a retras în Lumea Stafiilor. În Lumea Umbrelor.

Vocea își continuă invocația pe alt ton: o mare crimă a fost comisă în ziua aceea. Din Stâlpul de foc se desprinde un arc, un melc, o spirală. Cine este, crescând către noi? De ce se scutură Firea de atingerea asta? Ce este, Șarpele Cunoașterii, Stigmatizat pe tot ce stă descoperit sub un milion de grade? El stârnește, în ceea ce-l reflectă, Durerea și Vocile!

Ce se întâmplă cu mine? Am fost piatră, sunt piatră, dar Semnul Luminii gravează în mine CEVA străin, de mine, de compoziția mea! Sunt și eu Șarpele Cunoașterii! În El, în mine, de acum înainte, în Tot stă scris Semnul! Gândesc! Comunic! Raza de un miliard de miliarde de grade semnează în tot ce întâlnește în cale Semnul Genei, Șarpele de foc! Conștiința! Viața! Sunt! Exist! Om!

7. Ultimele sunete emise de Piatra Vorbitoare s-au transformat într-un urlet insuportabil. Am sărit în picioare, dârdâind. Deslușeam, abia acum, adevărul terifiant ai Mutanților de care eram înconjurat. Și, deși cele mai multe dintre cuvintele Pietrei mi-au rămas neînțelese, rostite cum erau în vechiul dialect, articulând cu un accent de nerecunoscut, tâlcul mi-a parvenit nealterat. Marele Cot, gestul Bunicului menit să ne facă stăpâni pe Planeta Pustie, a declanșat un mecanism Cosmic nescontat, mai teribil decât visul poate concepe, și printr-un incredibil paradox, tot ce rămăsese Deasupra căpătase Entitate, Conștiință de Sine, Har Sfânt de a se exprima. Un ADN oarecare, uman, fusese transformat de Raza Morții într-o Rază a Vieții! Lumea ce ne fusese Promisă, întru înviere din morți, era Vie!

Piatra vorbea în continuare, deconspirându-mă. Mă întreba de unde vin, dacă nu cunosc decât limba de demult

a Genei. Mă întreba cine sunt, rătăcit în Pacea lor. Mă întreba de ce port însemne pe care numai Piatra le ține minte, săpate în ea de Umbra Luminii Celei Mari. Mă întreba dacă Orașele din Adânc nu au fost atinse de Lumină.

Stau paralizat sub ploaia de întrebări. Umanoizii mă scrutează, așteptând. Îmi plimb ochii de la unul la altul, scrâșnind din dinți, ca un Adevărat Tigru. O pânză de țiuit prinde a se țese împrejurul meu. Și atunci mă îndepărtez. Le întorc spatele. Pașii mă poartă fără să știu spre Piatra Încremenită a Gintei Țiuiturilor. Toți cei strânși acolo tac la apropierea mea. Așteaptă ceva de la mine Nu înțeleg ce vor. Mă așez alături, pe vine. Și atunci, în cască, discret, numai pentru mine, un Apel de Tigru Ieșit la Vânătoare mă anunță că foarte departe, acolo, la Râulețul de Cristal din care se trage Fluviul Tulbure, cineva a străbătut zidul protector, venind către mine, cerându-mi să-i ies în întâmpinare. Am Țâșnit spre nesperatul ajutor, și asta a fost singura slăbiciune care m-a trădat Sub Soare.

8. Generalul stă întins în iarba albastră. O Umanoidă iubăreață îl mângâie cu labele pe cap. Cu o floare în colțul gurii, Generalul zâmbește așa cum nu ar face niciodată un Adevărat Tigru. Și abia atunci sesizez că vârful șalterului ne domină, controlându-ne fără să se clintească.

Generalul zâmbește. Eu și Ae-A îl așteptam să ia o decizie. Și așteptăm și acum să ia una. Atunci, cu privire la Ei, acum, cu privire la Noi.

Generalul icnește a râs. Rostește fără să declame:

— Copii. Ăsta e Paradisul.

Ne face semn cu vârful șalterului. Ne ridicăm sub amenințarea neclintită. Generalul, mereu cu ochii în ochii noștri, ia de pe jos cele două saltele, și ne întreabă, zâmbind în continuare:

— Ce nevoie mai aveți de arme.

Ne mână din urmă, domol, către plaja Fluviului. Când

pașii scârțâie pe nisipul negru. Generalul dă ordin să ne oprim. El a rămas lângă un tufiș din care mai rupe, din când în când, câte o creangă, ronțăind mugurii albaștri, roșii, albi. Tufișul țiuie încetișor în mâinile lui. Generalul zâmbește și pare a se gândi, nu ascultă. Îngână din buze, nearticulat, suflând printre ele, și sunetele emise par asemenea țiuitului din jur.

Într-un târziu, aruncă cele două șaltere în Fluviu, departe de țărm, în dreptul unei bulboane tulburi. Ne comandă dezechiparea. Se dezbracă și el. Apa leneșă fură hulpav spre larg uniformele argintii. Le mai întrezărim o dată, sclipind printre unde, înainte de a se pierde în bolboroseala de bule spărgându-se multicolor de suprafața pâcloasă.

— De azi înainte, s-a terminat, nu mai există Tigri. Putem fi fericiți: Asta e Paradisul! Gena a cucerit Lumea în lipsa noastră, dar de o mie de ori mai adevărat decât am fi putut-o face noi vreodată. Hai, copii, învățați Fericirea!

Ne obligă să ne apropiem trupește. Ne spune că procedează așa doar ca să se asigure că, lipsiți de sacerdoțiul de Tigru, nu vom mai nutri ambiții și pasiuni deșarte.

— Lăsați să se stingă în voi Dușmănia.

Ne povestește despre Pace Sub Soare. Vrea să împartă Pacea, pentru ca nimic să nu mai primejduiască Perfecțiunea Lumii Mutanților.

„Preafericiților” a fost cuvântul lui.

Am posedat-o pe Ae-A cu forța, ca doi adevărați Tigri. Însă în vreme ce o striveam sub piept, ne-am înțeles numai din priviri. În incandescența ochilor ei, am citit gândul nerostit din Sufletul meu.

După spasmul nostru final ce ne pângărește pentru Eternitate, când Generalul aruncă și șalterul lui în valuri și intră în apă, șold lângă șold cu Umanoida, o pornim după ei, tiptil, ca doi Tigri terfeliți, cu priviri candide. Înotăm șerpuit prin apa tulbure care ne reflectă vag privirile

luminescente. Când ajungem, eu în dreapta și Ae-A în stânga Generalului, lovim amândoi în același timp. Spadele explodează în trupul Trădătorului, sfârtecând Măruntaiele împroșcate în Nețărmurite, supte avid de Apă, făcând Corpul Sfânt una cu Lumea pe care și-a dorit-o.

9. Alergăm umăr la umăr prin încâlceala fără de sfârșit a Lumii: doi Tigri gata de luptă. Am lăsat Umanoida să-și caute nedumerită Iubitul pe malurile Fluviului Tulbure. Ea nu avea cum să priceapă că nu se va mai întoarce niciodată la ea să-i zâmbească în nebunia Lui așa cum Adevărații Tigri nu zâmbesc, să o mângâie așa cum Adevărații Tigri nu mângâie, să Viseze așa cum Adevărații Tigri nu visează.

Fugim de o întreagă treime de unitate mică. Respirațiile ne Sunt egale. Egali ne sunt pașii. Iar ochii luminează cu lumini așijderi, scrutând Jungla prin care ne prăbușim fulgerător către Adăpostul Zero. Fiare și zburătoare înspăimântate se trag mai adânc în hățiș din calea noastră.

Când ajungem la marginea Codrului Până la Cer, Ae-A se oprește, punând un genunchi jos, în poziția de Gardă Defensivă Pentru Tratative, cu mâna pe spaldă. Adopt și eu poziția omologată și atunci Ae-A ia cuvântul:

— În urma Trădării ne-am pierdut Puritatea. Așa cum ne aflăm, nici unul din noi nu mai poate ajunge Gradat de Rang Superior. Altcineva decât noi, care o meritam cu Adevărat prin calitățile de care am dat dovadă, vădindu-ne cei mai Adevărați Tigri de Adăpost, va scoate Armada Sub Soare să cucerească Planeta. Numele noastre nu vor fi esențiale pentru Marele Cot.

Face o pauză în expozeu, apoi continuă:

— Dar eu vreau ca Numele Meu să stea în Istorie alături de cel al Bunicului. Tu vrei ca Numele Tău să stea. Toată Viața am făcut totul pentru asta.

După încă o pauză, trage concluzia:

— În zori am fost trei, acum am rămas un singur Martor, și înainte de a intra în Adăpost, va trebui să plece și El. Eu

voi conduce Marșul asupra Planetei Pustii! Fiindcă Planeta este Pustie, așa cum ne-a promis Bunicul. Iar Ae-A este un Adevărat Tigru!

În tăcerea care se așterne, rămânem față în față, neclintiți. Doi Adevărați Tigri, ca efigia Unui Singur Spirit al Războiului rupt de o parte și de alta a unei invizibile oglinzi. Amândoi cu aceeași formă perfectă, supli, tăioși, chipeși, luminoși, neîntinați. Amândoi cu capete perfect rotunde lucind sub soare, amândoi cu ochii roșii însângerați. Amândoi în aceeași poziție, cu mâinile pe spalde.

Doar sexul, întrucât suntem goi, ne deosebește. Dar dacă am purta uniformele argintii, am fi perfect omologabili și de neidentificat: doi Adevărați Tigri: două resorturi încordate pentru spadele ucigașe, animate de Voința și Viața lor independentă de Voință și Viață: două arme gata de atac.

Când Ae-A a zvâcnit în lovitură, fără ca nici un mușchi să-i fi tresărit mai înainte, fără ca nici un gest necontrolat să-i fi trădat intenția, fără să clipească măcar spalda lansată de mine a executat o voltă și jumătate, foșnind prin aer în mișcarea-i de spirală ce o desfășura și a întâmpinat-o explodându-i în piept într-o floare roșie de carne sfâșiată, scrâșnind din oasele sparte. Floare de sânge, semnând o Adevărată Lovitură de Tigru.

Ochi în ochi în continuare, nici unul dintre noi nici măcar nu a clintit, Ae-A s-a rostogolit peste spațiul ce ne mai despărțea. Tigva-i rotundă ca o bilă s-a izbit de pietrele ascuțite. Din globii incandescenți ai ochilor sparți, s-a înălțat către Cer un norișor de fum firav, lăsându-i chipul mutilat și orb sub euforia boltelor vegetale, oferindu-și de deasupra ciorchini albaștri și roșii.

Atunci un urlet de groază formidabil a răzbătut din tot și din toate. Nenumărații martori, amuțiți pentru o clipă, ce asistaseră la Duelul nostru de Tigri s-au dezlănțuit, descoperind, abia acum, pentru întâia dată, adevăratul

chip al Viitorului pe care li-l propunem. Paradisul se scutura înnebunit, din tot ce era el construit.

Am luat-o la goană spre pânza îngustă de apă sub care auzeam deja cum hubloul de plumb din adânc se trage să-mi elibereze trecerea prin ochiul de siliu al Intrării în Adăpost. Alge întunecate se reped să mă înșface jilav de picioare, dar eu alerg înainte prin apa învolburându-se către mine să mă înghită.

După ce cupola se spulberă, eliberându-mi accesul, până când pelicula de siliu se regenerează izolator, patru Adevărați Tigri cu chipuri neclintite ard cu foc continuu tot ce s-a năpustit, țiuind din răsputeri, să mă urmeze în Adânc.

10. — Prezentaa-ți arm! rostesc, fără ca nici un gând să-mi umbrească dreapta grăire.

Cu șalterele întinse înainte de atac, rândurile Tigrilor rămân neclintite, cu privirile însângerate înfipte incandescent drept în hublonul din față, care ne apără de Lumea Nocivă a Planetei.

— Generalul m-a investit să îi urmez fără rezerve în toate funcțiile și onorurile Bunicului. De azi înainte Eu sunt Generalul!

Fac pauză retorică și schimb tonul:

— Sacrificiul eroic al celor rămași Afară nu a fost însă inutil! Le vom păstra memoria nestinsă în suflete, fiindcă victimele nevinovate ale mediului coroziv ne-au dezvăluit tirania Paradisului perfid care ne paște dincolo de pereții protectori. Algoritmul Bunicului este modificat. Acesta este Marele Cot al Genei! Din punctul nostru de vedere, Pământul este o Planetă Pustie. Deasupra nu există nimic care m-ar putea atrage și interesa. Am fost pus să mă îngrijesc de Destinul și Viitorul Genei. Vă voi păstori aici, departe de primejdiile de Afară. În Universul Subteran în care Entitatea noastră Morală și Fizică prosperă cel mai bine și neîngrădit. Ființa noastră este cel mai bine

adaptată Vieții pe care o ducem în Circuitul închis ce ne asigură hrana, pe de o parte și Scopul fără de care nu am mai fi nimic pe Lume, pe de alta. Doar aici ne putem pregăti neîntrerupt în așteptarea Ceasului pentru care vom fi de-a pururi gata, antrenați să nu ne dezmințim prestigiul și condiția de Adevărați Tigri, investiți și singurii de drept Stăpâni Neînvinși, Generațiile de Generali descinzători direcți din Bunicul Tigru - așa încât se poate spune că în continuitatea lor nu au fost, nu sunt și nu vor fi decât Un singur Tigru Mare și Fără Prihană - s-au scurs și se vor scurge mai departe, învățându-ne că suntem Cei Mai Buni, Aleșii, existența noastră fiind Mărturia Vie a Incontestabilului Adevăr. Hublonul s-a închis, probabil, pe Veci. Dar numai și numai pentru a proteja Plămada noastră Sfântă din care Viitorul este menit să se tragă. Pe umerii noștri apasă o responsabilitate care nu ne dă dreptul să ne lansăm în acțiuni aventuriste ce ar lăsa Eșecului vreo șansă. Deci să ne comportăm în aceste clipe grele ca niște Adevărați Tigri.

Armada îmi dă onorul cu mâinile la piept sau jos, indicându-și sexul. Invincibila mea Armadă cu capete rotunde și lucioase, Armada sclipind în uniforme argintii! Armadă a celor ce stăpânesc Lumea Mai Presus de Paradisul de Afară și Mai Presus de Universul Fără de Sfârșit! Incoruptibili și cruzi, însângerând totul cu priviri incandescente, așa cum ne-a dorit Bunicul atunci când a încercat să pregătească Planeta pentru Venirea Noastră. Holocaustul Catarsisului Global a eșuat pentru moment, astăzi fiind siliți de gestul ancestral să rămânem închiși aici de-a pururi. Dar mâine? Mâine: Paradisul, copii! Noi suntem cei buni! Casta Nobilă pe care Infinitul amorf al Realității o așteaptă pentru a se lăsa preafericit și ordonat, docil, întru Legea noastră! Mâine: Paradisul!

1984

COLUMNA

Cum făcea, cum dregea, în fiecare dimineață, indiferent de ora trezirii, până la urmă tot întârzia la servici, cu toate că maistrul îl avertizase deja de trei ori până atunci, și, oricât ar fi fost de cumsecade, tot trebuia să ia niște măsuri disciplinare. De când se mutase în cartierul de la periferie, ceasornicul biologic i-o luase razna. Chiar dacă s-ar fi trezit de la două noaptea, să zicem, tot nu reușea să ajungă la vreme. Era în stare să tândălească fără nici o noimă ore în șir, pentru a reveni la realitate, spulberând starea crepusculară, abia când, cu toate strădaniile, nu mai avea cum să evite întârzierea. Încercase de câteva ori. Gata de plecare cu două ore mai devreme, răsfoind o carte fără ca măcar să se poată concentra, să citească un rând, se mișcase ca melcul, mai avusese și ghinion de o pauză în circulație, și întârziase ca de obicei.

Din pricina asta, în loc să străbată drumul prin întunericul matinal, el îl petrecea întru blânda lumină a zorilor.

Iarna se îndulcise de timpuriu a primăvară, așa că, azi, mocirla construcțiilor din vecinătate mirosea deja a liliac. Creșterea zilei de mai, combinată cu întârzierea peste măsură, au făcut ca ridicarea cortinei de norișori albicioși ce acopereau soarele să-l prindă în tramvai la doar a treia stație de casă. Probabil că azi sau niciodată, maistrul o sa-l dea afară și se va vedea silit iar s-o ia din ușă în ușă după servici. Nu fusese prea încântat de slujbă, dar pus înaintea calvarului reangajării, se simțea dezarmat.

Tramvaiul era aproape gol. Nu mai călătoreau, în afară de el, decât doi copii murdari, doi golănași plecați după hoții, și o bătrână molfăind. Milioanele urbei se disciplinaseră suficient, și oamenii fără conștiință, ca el, erau atât de rari, încât șansa lor de a se întâlni în tramvai tindea către zero. Probabil că, într-o bună zi, îi vor pune și poza la gazeta de perete a cartierului.

Se tolăni pe un scaun, cu ochii pierduți în însângerarea răsăritului. „Ce să fac?” se gândea. „Să mă mai duc, oare, la ora asta?” Își zicea că mai bine ar fi renunțat definitiv și ar fi încercat să obțină o motivare de la medicul de întreprindere, care avea cabinetul în celălalt colț al urbei. Dar ce boală să invoce? Se simțea cum nu se poate mai bine, mai ales că dormise și el în noaptea aia pe săturate. Nimeni nu-ți dă scutire pentru imposibilitatea-de-a-te-trezi-în-rând-cu-lumea, cu toate că, sinceri să fim, asta e o gravă omisiune a medicinei curative.

Și cum rătăcea așa cu privirea printre acoperișuri, observă dintr-o dată, dincolo de case, undeva între două blocuri închizând perspectiva, o columnă ca un far înălțat mult peste nivelul căsuței cu cinci etaje dinspre stradă, ba chiar mai lungă decât blocurile de șaptesprezece și douăzeci și trei care o flancau. O coloană ca un vârf de aripă țâșnind spre înalt.

„Ce soi de monument o mai fi și ăsta?” se întrebă, întorcând uimit capul după ea. Nu mai văzuse în viața lui ceva mai fără noimă decât vârful acela înaripat ca smuls din piatra coloanei, fără nici un chichirez, proiectat peste para de foc a răsăritului. O aripă de piatră, sau de bronz, desfăcându-se din coloana extraordinar de înaltă și subțire. Ce sculptură mai e și asta?

O clipă mai târziu, fie ce-o fi, luă decizia de a lăsa deoparte speranța serviciului. Chiar dacă nimeni nu i-ar fi făcut nici de data asta nimic, nu se mai simțea în state să suporte cu spatele încovoiat și cu zâmbetul umil încă o chelfăneală din partea colectivului. Venise primăvara, și el

trebuia să se afunde în subsolul lui, ca un șobolan, departe de cerul de lumină de deasupra, departe de parfumuri și flori, departe de muguri pleznind cu verdele lor proaspăt, departe de viața de care se simțea mai îndrăgostit ca oricând și de care destinul nefast îl ținuse izolat. Ia mai dă-i dracului de șobolani! Ei și ce-or să-i facă dacă o să lipsească și el o zi?

Coborât din vehicul, descoperi în strălucirea matinală strada complet pustie. Cei din schimbul de dimineață alunecau încă de-a lungul cablurilor către servicii, pe când cei din schimbul doi nu părăsiseră încă locurile de muncă. Și numai el, singur și liber și fără nici un scop, hoinărea scăpat de sub control, evadat din programul dirijându-i și ordonându-i pe toți ca pe niște zgrunțuri de pilitură de fier sub polii unui magnet.

O luă de-a lungul liniei înapoi, către misterioasa columnă întrezărită cu câteva clipe mai devreme pe geam. Dorea să o revadă mai îndeaproape spre a se convinge că nu-și înșelase ochii cu vreun unghi paradoxal, spre a se edifica în privința ei - ce este și la ce slujește?

Trecea printre blocuri cu pași rari și, de liniște ce era, se auzeau păsărelele ciripind și inima bătându-i în piept puuff-puuff-puf-puf. În dreptul unei vitrine cu oglindă, își potrivi gulerul salopetei și își trecu mâna prin părul tuns proaspăt, zburlit pe creștet de un vârtej. Curând va începe să chelească, ia te uită ce rariști îi răsăriseră la tâmple. Ba îi ieșise și un fir alb, chiar pe frunte. „Ca păduchele pe frunte”, cum zice proverbul.

Porni mai departe. În monotonia blocurilor, spațiul mai aerat se deschise la un moment dat, imprevizibil, dincolo de un mamut cenușiu ieșit mai în afară cu jumătate de metru din aliniament. O grădină cu alei de pietriș înaintea unei clădiri vechi, cu numai cinci nivele. Prin pârtia creată, privirea răzbea spre cerul răsăritului senin. Uitându-te la ea de la nivelul străzii, coloana se profila chiar și mai înaltă, vârful de aripă răsărind ca dintr-un vultur mascat

de înălțime. Încercând să găsească o cale de a se apropia, trecu mai departe, depășind grădina cu boschete de trandafir încă golașe, și o apucă pe prima stradă la dreapta, cu gândul să ocolească blocul și să treacă prin spatele lui până la monument. Însă pe străduța din spate, blocurile făceau un unghi ascuțit cu ceva din față, astfel încât colțurile paralelipipedelor de beton și sticlă își uneau profilurile, ne lăsând nici un loc de trecere. Profund nedumerit, își puse întrebarea dacă arhitectul concepuse construcția în atare manieră cu gândul să ocolească monumentul, sau maiestuoasa columnă fusese special și ulterior ridicată între blocuri, pentru ca, doar mai târziu, vreo construcție recentă și prost elaborată să închidă complet accesul către opera de artă, ce rămăsese prinsă astfel îndărătul zidurilor. Dar cărui sculptor, oare, i-o fi aparținând demențiala capodoperă?

Aripa era realizată în cel mai academic stil cu putință, trimițând imaginația către vreo alegorie tradițională: un Icar, un vultur, o femeie cu aripi, ceva. Însă în modul cel mai modernist imaginabil, sau, mai curând, inimaginabil, aripa irupea din coloana înaltă într-un sens fără sens, de un ermetism dubios. Ai fi zis că numai un diletant putea îmbina cu atâta naivă dezinvoltură clasicul cu modernul laolaltă, însă stilul fără cusur în care se realizase partea figurativă, aripa, trădau măiestria unui profesionist.

În ce epocă o fi fost înălțată năzbâtia asta? Va fi fost veche, va fi fost nouă? Nimic nu lăsa să transpară vârsta columnei suple, lansată către cer spre a se sparge în vârf în aripa izbucnind spre lumină. Cei dinainte lăsaseră fel de fel de vestigii ale artei și gustului lor. Dar întotdeauna, soclul fusese soclu și opera de artă operă de artă. Nicăieri nu s-a pomenit o operă confundată cu postamentul menit s-o susțină și înalțe în ochii publicului. Un piedestal din care opera face parte integrantă devine un postament fără operă, opera transformându-se în ornament al propriului soclu. Ca o poză fără nimic în cadru de care ar atârna ca

anexă imaginea propriu-zisă, scoasă în afară, ca o eroare.

Se învârtea împrejurul corpului compact de clădiri, tot mai agasat de eșecul în dibuirea trecerii către columnă. Și totuși, era imposibil să nu existe una, pe vreundeva. Artiștii își concep operele pentru a fi expuse, iar cel ce înălțase atât de sus pe culmi seninul său nebulos, nu putea face excepție de la regulă. Sau și-o fi conceput capodopera tocmai să nu poată fi receptată altfel decât așa, din tramvai, de departe, de deasupra locuințelor închizând-o și mai mult ascunzând-o decât dezvăluind-o? Gândul unei atari perversiuni artistice îi stârni fiori. Cărei minți genial de sucită îi putea trăsni asemenea fățărnicie subtilă?

Bătrânelul din grădina edificiului cu cinci etaje, mustăcios, cu fața creață, nepurtând salopetă ca tot omul ci niște haine vechi și zdrențuite, care-i dădeau însă o oarecare prestanță, văzându-l că trece pentru a treia oară prin fața gardului, întinzând gâtul să se zgâiască spre monument, îl salută și îi aruncă peste învălmășeala vegetală:

— Vă uitați la Aripă?

— Da, răspunse bucuros și convins că va afla acum oarecari amănunte importante de la locatarul vârstnic al imobilului cu monumentul.

— Și pe mine mă contrariază, declară bătrânul malițios, dezamăgindu-l total, înșelându-l samavolnic în așteptări. Vârsta unchiașului promitea relații despre înălțarea operei la care va fi asistat în tinerețe și, când colo, moșul era „contrariat”.

Dar din afirmația bătrânului tot se putea deduce că vechimea obiectului de studiu depășea pe cea a moșului, ba chiar că era mai veche și decât a blocurilor din împrejurimi. Poate că pe vremuri o fi fost aici o piață, un spațiu amplu în mijlocul căruia va fi tronat columna. La baza coloanei mai dăinuia, probabil, soclul pe care, vreo inscripție lămuritoare zăcea acum mascată de clădirile noi ridicate împrejur, blocând accesul către monumentul

rămas izolat de public din cauza lipsei de interes a edililor. Ce porcărie! Iată, deci, soarta artei! Tu te frământi, te strădui, faci un semn care să dăinuie, și când izbândești, când crezi că nu mai e nimic în stare să altereze comunicarea ta cu Universul, cu Societatea, cu Istoria, vin câteva capete obtuze și înalță barierele neprevăzute ale unor buildings-uri stupide împrejur, și opera ta rămâne închisă, din dezinteres, undeva în spatele lor, inaccesibilă celui căruia tu i-o destinaseși, dăruindu-te lui printr-însa. Meschinăria sufocând altruismul.

— Locuiți de mult aici?

— Da, zice moșul mândru. De vreo șase ani.

Cu afirmația asta, bătrânul îi dădu încă o grațioasă lovitură în speranța de informare. Șase ani erau mult timp, într-adevăr, dar depinzând din ce punct de vedere luai lucrurile.

— Și nu știți pe unde pot ajunge la ea? își continuă el rechizitoriul. Exista vreo trecere prin vreun bloc sau prin clădirea aceasta?

— Nu, răspunse bătrânul, potrivindu-și surtucul. Și eu am încercat să răzbesc până la ea, dar este imposibil. Constructorii ăștia n-au lăsat nici o cale de acces către partea din spate a clădirilor.

— Extraordinar! De necrezut! se impacientă el, cu afectare. Ce oameni, domnule! Auzi tu, să izoleze în felul ăsta o statuie!

— Și eu am fost mirat. Dar ceilalți din cartier nu se preocupă de asta, nu e unu' să n-o fi receptat, să n-o fi remarcat măcar o dată. Însă nimeni nu își pune problema ce e cu ea, ce caută, închisă acolo, cui aparține.

Schimbă, dându-se când mai la dreapta, când mai la stânga, unghiul de vedere, încercând să-și dea seama de ceva.

— Dar nu se vede nimic nici de la geamurile blocurilor din jur? îl întreabă pe bătrân.

— Nu, răspunse acesta. Mi-a trecut și mie prin cap

ideea, însă nu există nici o fereastră să dea într-acolo, iar pereții care împrejmuiau Aripa sunt numai ziduri de spate, fără ferestre sau uși. Le-au trântit pur și simplu spate în spate cu clădirea din față.

— Incredibil... murmură, clătinând din cap.

— Da, confirmă bătrânul. Și nici de pe terasele blocurilor nu există acces. Precum observi, pereții se înalță mai sus de nivelul terasei. Probabil că mai fusese concepută o clădire care să închidă unghiul, dar au renunțat și uite ce a ieșit. Și să vă mai spun ceva, stimate domn. Poate nu mă veți crede nici dumneavoastră, cum nici răposata nevastă-mea nu m-a crezut, dar să știți că am controlat riguros, în atâția ani, și nu mănânc eu borș degeaba. Aripa crește!

După ocheada pe care i-0 aruncase scurt pe sub sprâncene, bătrânul a priceput imediat că toată încrederea celuilalt în el se dusese dracului în același moment. S-a răsucit deci pe călcâie fără a mai adăuga o vorbă și s-a îndepărtat cu pași apăsați, lăsându-l singur.

— Stați nițel! îi strigă din urmă.

Bătrânul, nedecis încă, se opri totuși.

— Și oare nu aș putea și nici prin podul casei pe acoperiș?

— Ba da, răspunse bătrânul moale. Există un luminator, numai că dă către fațadă.

— Și nu m-aș putea cățăra pe acoperiș să mă uit peste creasta casei dincolo?

— Am încercat și asta, zise bătrânul. Dar panta acoperișului zădărnicește vederea. Ar trebui să te cobori chiar până la margine de tot, și asta e cu neputință, fiindcă tabla de pe acoperiș alunecă și ai cădea dincolo.

— Dar dacă m-aș lega cu o frânghie?

Bătrânul rămase pe gânduri.

— Mda... murmură privindu-i constituția sportivă. Ar fi o soluție. Dumneata ești tânăr, agil, ai putea face așa. Numai că eu nu am nici o frânghie suficient de lungă și de groasă pentru aventura asta.

— Dacă mă duc și cumpăr eu una, mă conduceți până la acoperiș? îl mai întrebă.

— Da. Dacă vrei, și eu sunt curios ce e în spate. Dar nu îmi asum nici o răspundere, să știi, și te avertizez că o să fie extrem de riscant.

Dădu din mână, alungând parcă de la el cuvintele bătrânului. Privi la ceas. Ar mai fi avut vreme să ajungă și la doctor dacă se grăbea. Doctorii își încep consultațiile abia de la ora nouă, deci dacă nu se ivea nimic neprevăzut, în cincisprezece minute cumpăra o frânghie din magazinul de la prima stație, avea încă jumătate de oră la dispoziție să se cațere pe casă și să se dumirească ce e cu columna aia, după care, fără penele de circulație cauzate de economia de curent, ar fi ajuns taman la țanc, pe la zece, zece și ceva, la cabinet.

— La ce apartament să vă caut? îl întrebă pe bătrân.

— Șoronski, zise acesta. La etajul patru, Soronski.

— Încântat, îi spuse, strângându-i mâna și prezentându-se la rându-i. În câteva minute sunt înapoi. Sunteți polonez cumva?

Nu s-a întâmplat deloc precum își planificase. În loc de cincisprezece minute, pierduse mai bine de o oră cu procurarea frânghiei. Ar mai fi fost timp să ajungă la doctor, dar prea se ambalase tare să mai dea îndărăt tocmai acum. Spera să economisească, prin compensație, de la operația de prospecțiune a acoperișului, câteva minute bune și, dacă se zgâia repede la ce-o fi fost în partea cealaltă - în fond, ce mare scofală avea de văzut acolo? ia, probabil, o curticică interioară în cel mai bun caz, niște moloz, niște gunoaie, ceva de genul ăsta - după care și-ar fi pus toate speranțele în transporturile urbane.

Casa veche avea în interior o scară în spirală foarte îngustă și întunecoasă. Treptele de lemn îi scârțâiau jalnic sub pași. Când a ajuns la etajul patru, abia își mai trăgea sufletul. La sunetul îndepărtat al soneriei, bătrânul a deschis imediat, zâmbind pe sub mustața deasă și zburlită,

încrețită de schimonosirea, chipurile binevoitoare, a feței ofilite.

— Nu prea ai suflu, tinere, nu prea ai suflu! Uite, eu urc și cobor zilnic scările astea de câte nouă, zece ori și ajung sus respirând normal, cu toate că am mai bine de șaptezeci și opt de ani, chiar merg pe șaptezeci și nouă.

— Da, îi răspunse el, ofuscat oarecum, cu toate că știa că tuturor bătrânilor le place să se laude cu cât de bine se țin. Dar matale nu te-ai hrănit cu comprimate dietetice și nu stai ca mine zece ore aplecat peste un birou.

— Mda, mârâi bătrânul. Asta e drept.

Își roti ochii împrejur prin apartamentul cu două camere micuțe, în care mobila veche se înghesuia pe peste tot, mirosind a timp. Bătrânul avea ceva cazon în felul de a se ține și, presupunând că e un veteran al Armatei naționale de Eliberare, îl întrebă dacă a fost luptător, și acesta confirmă drept justă ipoteza. Îl iscodi atunci pe moș dacă a luptat în vreun război și bătrânul izbucni în râs. În ce război să lupte? Nu știe că de la Ultimul Război Mondial nu a mai fost nici un război? Ba da, știa, dar se gândise că o fi luptat în vreunul mai mic, de care nu scrisese Istoria. Dacă nu luptase în nici un război, atunci de ce mai făcuse Armată?

Descoperi deasupra patului poza unei fete strașnic de frumoasă. Bătrânul, remarcându-i interesul, îl lămuri că este poza fetei lui, care e în primul an de facultate și stă la cămin, unde el o vizitează în fiecare sâmbătă și îi duce înghețată, de la chioșcul din colț.

— La ce facultate? îl întrebă, plictisit, numai și numai din complezență, fiindcă își dăduse seama că bătrânul aștepta întrebarea asta.

— La robotică. Îl are profesor pe Skalu. Tu ai făcut facultate?

— Nu, răspunse.

— Și nici nu ai de gând să urmezi vreuna?

— Nu.

— Ești căsătorit?
— Da. Sau, mai precis, încă mai sunt…
Bătrânul tăcu o vreme, așteptând poate lămuriri suplimentare, dar văzând că nu mai urmează nimic, se urni, în sfârșit, spunând:
— Bine. Să mergem sus.
Răsuflă ușurat. Începuse, văzând cât se mocăie bătrânul, să poarte convingerea fermă că va rata doctorul. Îl urmă pe moș, pe scările de serviciu, până în pod, unde e praf, întuneric tăiat de câte o rază oblică și păianjeni. Dădu cu fața într-o plasă și se șterse iritat.
Era o casă, într-adevăr, foarte veche. Acoperișul în pantă cobora până aproape de stinghiile podelei, așa că merseră îndoiți din șale până la chepengul prin care el urcă deasupra, după ce-și legase frânghia cu un capăt de un stâlp interior și cu celălalt capăt de mijloc. Ținea colacul trecut peste umăr, desfășurându-l pe măsură ce înainta. După ce încălecă coama acoperișului, columna i se arătă foarte aproape, cu aripa ei uriașă acoperind cerul deasupra. Era sculptată cu acea precizie a amănuntului a cărei minuțiozitate umple de admirație la clasici. Înțelese de ce sculptorul nu făcuse decât partea aceea din aripă, oprindu-se la cat avea el de spus, fără a-i reda mai mult decât vârful. Indiferent cărui animal i-ar fi atribuit aripa, ca să-l reprezinte i-ar fi fost necesar un munte, și opera lui ar fi acoperit întregul oraș, dacă nu cumva ar fi trebuit să fie și mai mare. Vârful acela țâșnind din coloana care părea subțire doar prin raport, datorită înălțimii amețitoare la care se ridica aripa și ale dimensiunilor ei nebănuite, altfel nefiind cu mult mai mică în diametru decât lungimea vechii clădiri cu cinci nivele, trezea în el sentimentul unei fantastice măreții. Era, pur și simplu, o crimă să ții ascunsă o astfel de operă de artă, meritând mai degrabă o piață vastă, special amenajată, unde ciclopismul fără egal să se evidențieze neîngrădit, bucurând ochiul. Prin alte părți așa s-ar fi procedat, dar, vorba ceea, la noi ca la

nimeni.

Numai uitându-te de aproape realizai că aripa se înălța cu peste două sute de metri mai sus de vârful coloanei, care, pusă și ea la socoteală, cu totul și cu totul, făcea ca mărimea operei să depășească cu mult cele mai înalte construcții din țară. Aerul vâjâia ascuțit în striațiunile verticale, stârnind în metalul cenușiu și tern un vuiet surd ca o oscilație terifiantă. Din ce dumnezeu o fi fost turnată, de nu fusese atacată câtuși de puțin de intemperii și nici de trecerea vremii, suportându-și greutatea, probabil colosală, cu o rezistență și elasticitate supranaturale? Și apoi, cum și unde fusese turnată, prelucrată și șlefuită, piesa prezentându-se vederii ca un tot dintr-o singură bucată? Și iar, cu ce o ridicaseră, să stea așa drept pe verticală printre blocuri?

Atârnat temeinic de coardă, mergea cu spatele pentru a-și păstra mai sigur unghiul cel mai convenabil al tălpilor pe tabla, într-adevăr lucioasă. Înaintă astfel până către marginea acoperișului.

Din când în când întorcea privirea să se uite peste umăr dacă nu izbutește, din punctul în care a ajuns, să vadă baza monumentului. Dar de fiecare dată nu se întâlnea decât cu impecabila rotunjime a coloanei. Soclul era mult mai jos.

Privit de aici, metalul lucios prezenta striațiuni circulare pe orizontală, înalte cam cât un etaj de bloc, succedându-se unele peste altele în nuanțe când mai deschise când mai închise la culoare. Coloratura era provocată cu ajutorul unor striațiuni foarte fine, pe verticală, și ceea ce păruse de departe cenușiu pur și simplu, se vădea până la urmă o multitudine de griuri în nuanțe de la alb murdar până către negru. Era fascinant.

Abia ajuns la marginea acoperișului, unde tabla făcea o volută curioasă peste marginea rotunjită de dedesubt, întregul i se dezvălui în măreția-i fără egal, de sus până jos, și îl apucă amețeala, fiindcă se așteptase la o curticică plină de moloz, și când colo, coloana se continua în adânc

până dincolo de temeliile clădirii pe care se afla.

Jos se zărea ceva extrem de complicat, apărând, privită de pe bucla acoperișului vechii clădiri, cam ca o cască de audiție atârnând, în mod paradoxal, *atârnând de*, iar nu *sprijinind* giganticul monument de deasupra. Drăcia părea să se prăbușească în pământ până cine știe unde.

— Ce o mai fi și asta? se întrebă, scrutând nedumerit încâlceala de dedesubt. Ce-or fi dosind ăștia aici, în mijlocul orașului?

Putea acum să se ducă la naiba doctorul ăla cu serviciul și maistrul cel de comitet cu tot. Curiozitatea era prea mare ca să mai stea în cumpănă. Evaluă din priviri distanța ce-l despărțea de emisfera cea mai apropiată de dedesubt și se decise să încerce o coborâre pe funia care i se păru suficientă cât să ajungă jos. Dându-și drumul de-a lungul peretelui răpciugos, se bălăbănea când la dreapta când la stânga, alunecând pe coșcoveala de zeci și zeci de ani. Blocurile din spatele turnului de metal nici nu se mai zăreau de aici, de parcă s-ar fi coborât într-o crevasă printre două maluri abrupte, cenușii.

Funia s-a isprăvit cu vreo palmă, două, mai sus decât pragul pe care-și propusese să poposească, dar hotărî să sară jos totuși, scontând pentru întoarcere pe detenta de fost handbalist. Oricât ar fi de absurd, când atinse suprafața netedă a hemisferei formată din prisme hexagonale, avu impresia unei tresăriri în metalul vuind surd. Era, evident, imposibil ca malacul de metal să resimtă în vreun fel greutatea lui insignifiantă, ținând cont de soliditatea cu care trebuie să fie ancorată în sol columna, și totuși lui, de emoție se vede treaba, i se păru că i se clatină sub picioare.

Privi cu grijă dedesubt, sub el, unde câteva șiruri de scoabe în spirale paralele duceau până la un pinten lung, la vreo douăzeci de metri mai în adânc. Pintenul era deschis la culoare, galben cu pete verzui, și presupuse că era din vreun aliaj curios al cuprului. Porni coborârea,

trecând din scoabă în scoabă. Scoabele erau atât de ferm înfipte încât păreau și ele turnate odată cu tot restul.

Și iar, însă de data asta în mod cert, coloana se clătină, huruind parcă pe dinăuntru. Un scrâșnet formidabil îl făcu să ridice ochii și pentru prima oară observă că de aici, de jos, printr-o colosală metamorfoză, stâlpul de deasupra nu se înfățișa ca un tot rotund. O despicătură centrală sugera în perspectiva vârfului de aripă continuarea unei linii pornite chiar dintre cele două hemisfere prismatice. Sculptorul fusese, mai mult ca sigur, un geniu, și regretă pentru un moment că nu luase cu el un aparat de fotografiat sau de filmat să imortalizeze într-un fel lumea de basm a perspectivelor accelerate induse de noul unghi din care putea admira acum lucrarea.

Și cum privea așa, cu capul dat pe spate către razele soarelui căzând până aici, strecurate printre emisferele de deasupra, sesiză că prismele erau vag transparente și, cu părul făcându-i-se măciucă pe cap, înțelese că prismele nu erau altceva decât doi ochi, și că ochii aceia din cristale hexagonale îl priveau, se uitau la el! De dedesubt, ca dintr-o hrubă fără de sfârșit răzbătu un șuier, un țiuit înalt și, întorcându-se într-acolo, zări o spirală neagră, lungă probabil de sute de metri, oscilând și balansându-se asemeni unui păr de ceas, șfichiuind prin aerul împuțit, urcând din infernul în care, ca un inconștient ce era, continua să coboare cu mișcări de automat.

— Dumnezeule mare! strigă și, în spațiul închis dar vast, vocea firavă trezi un ecou teribil. În întunericul din jur, percepu o mișcare lentă și amplă și surprinse cu coada ochiului două stinghii ca doi molizi păroși, fremătând și întorcându-și ramificațiile către el. Trosnetul scrâșnit răsună pentru a doua oară și, privind iar spre înalt, descoperi columna, sau ceea ce crezuse la început că ar fi o columnă, despicată complet în două, lăsând să se desfășoare din teaca de cheratină două evantaie mototolite de aripi cât cerul. O bucată de zid din construcțiile de

deasupra trecu hăulind pe lângă el și bufni îndepărtat undeva, la zeci de metri.

Cu puterile amplificate de panică, prinse a se cățăra disperat, din scoabă în scoabă, sau mai precis din fir în fir, căci scoabele nu erau decât părul de pe pieptul animalului atârnând cu capul în jos. Ajuns la prismele ochilor, calcă cu groază pe ele, alunecând de pe fațeta lucie și fiind gata-gata să cadă în hăul din beznă. Se aruncă înnebunit și se agăță de frânghie, cățărându-se pe ea cu mult mai multă ușurință decât ar fi fost de așteptat. Un nou pocnet cutremură peretele lepros al casei și se pomeni zvârlit mai bine de un metru în afară, dar, cu toate că se izbise puternic de zid, nu simți nimic, continuând să se cațere pe funie cu gesturi iuți.

Când ajunse pe acoperiș abia găsi vreme să se uite în urmă, dar ceea ce văzu îi înzeci puterile. Pe orizontul munților de nori tălăzuind însoriți, două aripi străvezii se desfăceau încet, lipicioase parcă, dublându-și, apoi triplându-și alonja.

— Doamneee... urlă, aproape alergând către creasta acoperișului vechii clădiri.

Sări jos în podul unde scândurile putrede i se frânseră sec sub tălpi. Casa fu clătinată puternic de o mișcare a Ființei de alături. Huruitul unui perete năruindu-se îi răni auzul. Treptele scării de serviciu îi treceau fulgerător pe dedesubt, duduind. Cobora vijelios. Când în dreapta sa, când în stânga, în spatele zidului complet spulberat acum, fiara își mișca delicat organele scăpate din coconul crisalidei în care zăcuseră adormite până azi.

— Doamne-dumnezeule! urla, tropotind la vale. Doamne iartă-mă!

Străbătu dintr-un salt un apartament părăsit în grabă de proprietar, găsind ușile vraiște peste tot pe unde trecea. Năvăli pe scara principală, se repezi pe poarta casei și, când ajunse pe nisipul de pe peronul din față dezechilibrat de o clătinătură a pământului mișcat de sub picioare cu

anvergură, căzu, dându-se de-a rostogolul de câteva ori. În spatele său casa hurui, năruindu-se. O crăpătură căscată în sol înghiți un arbore cu banca de alături și cu poarta grădinii cu tot.

Sări în picioare și o rupse la fugă spre stradă, unde, odată ajuns, continuă să alerge circa trei-patru minute, cam în același ritm. Aerul îi rănea plămânii, dar fugea cu privirea îngropată în picioarele apărând și dispărând mecanic. Transpirația îi udase hainele care prinseseră să abureasă. Împiedicându-se, căzu lângă un zid unde rămase horcăind, proptindu-se cu spatele de răcoarea pietrei. Ochii lui înregistrară abia acum valul de oameni înspăimântați, defilând în tăcere de-a lungul liniei goale de tramvai, târând după ei bocceluțe firave, copii roșii de groază și bătrâni tremurând din toate mădularele. Toți aveau o uitătură halucinată, cu ochii ieșiți din orbite, întorcându-se adesea către ceea ce lua contururi tot mai certe la orizont în soarele dimineții de primăvară.

Era o călugăriță cenușie - *ameles decolor* - cățărându-se cu mișcări nesigure ale picioarelor tremurătoare peste blocurile surpându-se sub târâiala monstrului.

Cu un muget asurzitor, aripile i se desfăcură și vibrară prelung, învârtejind norii pe cer și stârnind pământul în turbioane cât lumea. Un țiuit ca de milioane de orgi sfredeli auzurile până la creier. Călugărița fâlfâi și își luă zborul. Volbura aerului ne-a spulberat care încotro și orașul s-a scufundat în obscuritatea înspăimântătoare de sub aripile insectei.

1982

STELELE

„Să presupunem că un om este transportat pe o planetă al cărei cer ar fi neîncetat acoperit cu o perdea deasă de nori, astfel încât să nu se poată zări niciodată celelalte astre: pe această planetă se va trăi ca și cum ea ar fi izolată în spațiu. Acest om va putea totuși să-și dea seama că planeta se rotește, fie măsurându-i aplatizarea (ceea ce se efectuează de obicei prin observații astronomice, operație posibilă însă și prin mijloace pur geodezice), fie repetând experiența pendulului lui Foucault. Rotația absolută a acestei planete ar putea fi, așadar, pusă în evidență.

Există aici un fapt care îl șochează pe filozof, dar pe care fizicianul este forțat să-l accepte.

Se știe că, pornind de la acest fapt. Newton a conchis asupra existenței spațiului absolut”.

Henri Poincaré - *Știință și ipoteză.*

1. Ca de obicei, la cantină era înghesuială. Mirosul puturos al mâncărurilor îl făcu să saliveze abundent. Trecând prin dreptul vitrinelor, strânse pe tavă o mulțime de farfurii cu tot felul de mâncăruri, arătând care mai de care mai fistichiu. Era convins că în privința gustului, cel puțin jumătate dintre ele erau absolut necomestibile. Știa precis asta, dar era lacom și, aflându-se înaintea ghiveciurilor frumos colorate, nu se putea stăpâni să nu-și

încarce platoul.

Străbătu loculul în căutarea unei mese neocupate, pe care nu o găsi decât în spatele sălii, unde era întuneric, lumina lămpii de la casă nemaiajungând până acolo. Se așeză, făcându-și loc printre tăvile pline de resturi și începu să pigulească de prin farfurii, ca să vadă cu ce era cazul să înceapă, ce era mai de doamne-ajută fiind preferabil să fie lăsat la urmă, când, sătul, era de presupus că va începe să strâmbe din nas la chestiile mai puțin apetisante. Ursu, spre deosebire de majoritatea semenilor săi, întreținea un adevărat cult gastronomic. Încorsetat de diverse tabieturi și ritualuri complicate, pentru el masa nu era o simplă hrănire întru acumulare de energie și umplere de burtă, ci unul dintre scopurile esențiale ale existenței.

— E vreun loc liber? Pot să mă așez și eu? îl făcu să tresară o voce baritonală.

Era un tip, cu o tavă pe care nu ducea decât un singur fel. Se proțăpise, afișând o complezență zâmbitoare. Înaintea mesei la care stătea Ursu.

— Sigur. Vă rog, mormăi Ursu cu gura plină.

Străinul luă loc. Era un bărbat masiv, cu o chelie dezvelindu-i fruntea până la creștet. Ursu strecură o căutătură cu care suprinse ochii inteligenți, salopeta curată, figura încă tânără a necunoscutului, după care își vârî nasul înapoi în formația de farfurii în derivă perindându-i-se pe dinainte. Încercând să înfulece cât mai sârguincios porcăriile trădând origini și compoziții obscure. O parte dintre borhoturi aveau gust de cârpă udă, în vreme ce în altele se insinua gustul de carne sintetizată din petrol, grețoasă și grea ca lutul.

— Mi-a plăcut cum ai vorbit la ședință.

Ursu ridică ochii din farfurie.

— Aveți talent de povestitor, continuă celălalt. Știți să vorbiți deosebit de frumos.

Bărbatul din fața lui ațintise asupra lui o privire șăgalnică, aproape ironică, dar, în același timp, marcată de

o nostalgie fără margini. Ursu înțelese că necunoscutul nu nimerise întâmplător la aceeași masă cu el și, întorcând capul, constată ca mai erau împrejur și alte mese libere la care ar fi putut sta. Dar comeseanul îl urmărise de la ședință și venise la masa lui special ca să profite de ocazie și să-i spună că i-a plăcut cum vorbise.

Ursu se simți măgulit de importanța acordată de celălalt. Moțăi din cap, neștiind cum să răspundă.

— Vi se întâmplă cumva să dormiți fără program? îl mai întrebă străinul. Visați?

Ursu făcu ochii mari. Nu sesiza nici o legătură logică între prima frază cu care-l abordase celălalt și ultimele întrebări fără noimă, care păreau mai degrabă un soi de test, deveni circumspect și își propuse să aibă grijă ce va vorbi. Era, orice s-ar zice, ceva necurat în întrebările puse. Înghiți anevoie dumicatul, strâmbându-se, și bolborosi privind chiorâș pe sub sprâncene:

— Bineînțeles că nu. Dacă nu m-aș programa în somn, cum aș mai face față a doua zi?

Străinul clipi ironic Dacă nu părea foarte convins de sinceritatea răspunsului, era, în mod cert, teribil de amuzat de naivitatea acestuia, bineînțeles, în măsura în care ea se vădea sinceră.

— Am aproape patruzeci de ani, dar știu, de mai bine de douăzeci, că după oarecare vreme, ca să-ți faci bine munca, nu mai ai nevoie de programarea asta onirică. Dacă nu știai încă, ei bine, dă-mi voie să-ți spun că o faci degeaba. Îți pierzi vremea de pomană, încărcându-ți mintea cu informații inutile. La vârsta dumitale nu mai ai ce să fii învățat în somn.

— Tu nu te programezi? îl întrebă Ursii, dând scârbit la o parte unul dintre felurile de dinainte-i. Nu, ăsta este absolut necomestibil, se justifică el, sub zâmbetul necruțător al necunoscutului.

— Pe mine mă cheamă Brin, se prezentă celălalt. Poți să-mi spui pe nume, dacă vrei. Lucrez la secția unu.

Se ridicase de la masă.

— Ei bine, n-aș vrea să abuzez. Doar atât voiam să-ți spun, mi-a plăcut cum ai vorbit.

Brin doar învârtise furculița prin farfurie, fără să mănânce deloc, așa încât Ursu putea fi sigur acum că mâncatul nu fusese decât un pretext.

— Și dacă totuși ți se va întâmpla vreodată să dormi fără program - eu te-aș sfătui să încerci, pe răspunderea mea, și o să vezi că la vârsta ta nu se moare din asta - deci, dacă totuși o să-ți iei vreodată inima-n dinți, poți să vii a doua zi să-mi povestești ce-ai visat, dacă-ți face plăcere sau dacă vei simți nevoia să vorbești cu cineva despre asta.

Brin plecă, legănându-și, în mers, umerii largi.

Ursu nu înțelesese ce voia să spună celălalt, dar își propusese să-l caute într-una din zilele ce vor urma. Îi era simpatic individul ăsta robust, greoi, capabil să vină după tine la cantină doar ca să-ți spună că i-a plăcut cum ai vorbit la ședință. Lui, lui Ursu, nu i-ar fi dat niciodată prin minte să facă așa ceva. Cu toate că, gândindu-se acum mai bine, își dădea seama că era o reacție cât se poate de firească, de umană, probabil prea firească și prea umană ca să fie la îndemâna oricui. Îți trebuiau pentru asta o forță și o dezinvoltură deosebite și îți mai trebuia ceva, ceva ce-i scăpa lui Ursu din limitele înțelegerii, neputând să-și concretizeze prin cuvinte ce anume, cu toate că în sinea lui îi era clar, ca un oarece demult avut și ulterior definitiv pierdut.

„Trebuie să-l caut pe Brin și să mai stau de vorbă cu el”, își spuse Ursu, convins, totuși, că în realitate nu va găsi niciodată vreme să-și pună dorința-n aplicare, așa cum nu reușise nici să învețe să scrie și să citească, deși încă din copilărie își dorise din tot sufletul să știe asta.

2. Cu toate acestea, chiar a doua zi, la sfârșitul celor douăsprezece ore de program se înființă dinaintea secției unu să-l caute pe Brin în puhoiul celor ce se îmbulzeau,

grăbiți, să plece acasă. Brin ieși tocmai la urmă, când Ursu își pierduse speranța. Zărindu-l, se îndreptă însă către el, cu bucurie în suflet, întinzându-i mâna, de departe.

— Știam că vei veni! îi spuse Brin. Eram sigur că vei veni.

Se spunea despre cei de la secția asta că au viața cea mai dulce, nelucrând decât la sintezele de program, dar că poartă și cea mai mare răspundere. Umbla zvonul că selecția celor de aici se făcea conform unor criterii cu neputință de priceput de particulari; că ar fi fost proiectați și planificați genetic, crescuți, urmăriți și antrenați în mod complet diferit de ei, de ceilalți, și că erau, din acest motiv, toți, fără excepție, niște tipi formidabili. Ursu își spuse că, într-adevăr, numai cunoscându-l pe Brin înțelegeai ce înseamnă un om de oțel, un programator de vieți.

— Ai venit să stăm de vorbă? îl luă Brin de braț, cu un zâmbet deschis întipărit pe buze. Ei, ia spune, ai încercat?

— Nu, răspunse Ursu, ferindu-și privirea. Mi-am propus să încerc, dar n-am avut curaj.

— Nu-i nimic, flutură Brin din mână. O vei face, ai să vezi, o vei face, sunt sigur!

— Mă tem, șopti Ursu, să nu încalc vreo lege. Dacă-mi periclitez cariera?... Nu știu cum să zic...

— Dragul meu, îl întrerupse Brin, nu te obligă nimeni să te programezi, dacă tu faci față neprogramat sarcinilor primite. Lucrez la programe, dar n-am auzit de nimic în sensul ăsta. Dar, chiar dacă ar fi ceva, cine a zis că-i neapărată nevoie să strigi în gura mare că tu, astă noapte, ai dormit fără program? Asta-i treaba ta. Și-apoi, chiar surprins, te poți scuza că, fiind obosit, te-a furat somnul și-ai adormit cu căștile-n mână...

Brin era nemaipomenit de tare și Ursu își spuse că, într-adevăr, numai un om de oțel putea gândi în lumea lor în felul ăsta. Și lucrul cel mai uluitor era că temerarul avea dreptate. Controlul, oricât de riguros, avea breșe, portițe de scăpare.

Discuția cu Brin îi dădea forță și lui, forță și încredere ca un program - exact! ca un program, dar ca un program invers, ca un antiprogram, puternic și liber, atât de puternic încât nu mai avea nevoie de programul în care trăiește oricare om din lume, drept care își permitea să fie liber, construindu-și singur programul, programele, neprevăzute și de neprevăzut, demențiale, originale, ca o rupere de ritm, ca o armonie de dizarmonie.

Invidios, Ursu își spuse că asta era urmarea faptului că Brin nu-și programa somnul, că Brin dormea sălbatic, primitiv, de cine știe când, având prin aceasta acces la un alt aspect al realității, la altă realitate, invizibilă majorității semenilor, și Ursu îl invidie, dorindu-și din toată inima să-i fie asemeni, să se poată împăuna și el înaintea universului cu o libertate pe măsură, secretă și intangibilă, personală și abstractă, ca o culme de spiritualitate către care gândul să aspire, pentru a respira. În zorii unei noi istorii, aer curat și nedrămuit, clandestin și fără de prihană. Scrutându-l pe sub sprâncene pe Brin, Ursu știu că în noaptea aceea avea să o facă, da, va găsi într-însul curajul - și zâmbi, mulțumit de sine, ideii.

Brin, dând iar din mână, îi spuse:

— Dar lasă asta acum. Uite, nu astăzi, dar mâine, dacă vrei, am să te chem la mine. Vei face cunoștință cu niște buni prieteni de-ai mei - sunt un cerc restrâns, nu ca la ședință. Vine fiecare și povestește câte ceva. Probabil că o să te distreze, și dacă te vei simți bine cu noi, poți să vorbești și tu - ți-am spus că-mi place cum povestești. Dacă nu, treaba ta. Ești liber să te ridici și să pleci oricând, nimeni nu te reține. Ei, ce zici? Vrei?

— Vreau, răspunse Ursu.

3. După ce toți ceilalți intraseră de-acum în program, Ursu, cu inima zvâcnind, își scoase căștile. Întins pe spate, cu mâinile pe piept, cu ochii închiși, încerca să adoarmă. Dar, de emoție, somnul îl ocolea. În absența căștilor prin

care erau programați, i se părea când că are capul prea mic, când că se scaldă într-un uriaș ocean e dezolare și întuneric, când că e sufocat de spațiul prea strâmt al unei libertăți de neînțeles. În liniștea nefirească a nopții, percepea țârâitul neîntrerupt al programelor de la paturile vecine, și își imagina involuntar somnul colegilor de cameră, dirijat, cu vise standard înfiripându-se sub craniile obtuze. În somn, adormiții repetau iar și iar, până la impregnarea în reflex, gesturile optime cu care aveau să se producă a doua zi, și Ursu sesiză abia acum câtă dreptate avusese Brin când îi spusese că la vârsta lor nu mai era nevoie să învețe nimic, fiindcă tot ce aveau de făcut mai făcuseră și altă dată, repetând doar suite de mișcări și, probabil, de gânduri șablon, pe care le mai executaseră și gândiseră de nenumărate ori, până la golirea lor de orice urmă de conținut inedit. Și mai înțelese că, deși adevărul acesta îi era perfect accesibil, nu l-ar fi sesizat niciodată dacă nu ar fi fost Brin, care să-i atragă atenția asupra evidenței.

Abia către ziuă, beat de oboseală și de idei, se prăbuși în necunoscutele sale abisuri interioare, cu un spasm involuntar zguduindu-i dureros ființa de care, pentru prima oară în viață, se desprinse, la întâlnirea cu o altă sferă decât cea reală, sau cu simulacrul acesteia, redat cu indiscutabilă fidelitate de înregistrările codificate ale programelor ce-i educau în somn. Primul vis necontrolat pe care îl visă, și pe care avea să-l uite la trezire, îl aruncă într-un ocean de întuneric invadat de stele. Plutea printre aștrii unui firmament aglomerat, pe care se desfășurau, cu o viteză mai presus de fire, petarde colorate de galaxii fără număr și nume, nori cosmici de sori policromi, gigantici quasari de la limitele lumii, intermitențe de pulsari, ori alte lumini de vis printre care el, rupt de sine, evolua liber, căzând sau urcându-se, răsucindu-se ori răsturnându-se, ca un vehicul nestăpânit ce era, prin Infinit.

4. Brin îl împinse din spate în încăperea mică în care, așezați pe unde puteau, se mai înghesuiau șase persoane care-și întrerupseră discuția la intrarea lor.

— Nu mai pierd vremea cu prezentările, îi spuse Brin. Dacă nu te vor interesa poveștile noastre, asta va fi probabil ultima noastră întâlnire, așa că nu are sens să-ți mai încarci mintea cu nume nesemnificative. Iar dacă te vei simți bine alături de noi, îi vei cunoaște, rând pe rând, pe toți. Caută-ți, deci, și tu un loc pe unde ai putea să stai și încearcă să te faci cât mai comod cu putință.

După scurta întrerupere, discuțiile debutară abrupt, unul dintre cei de față continuându-și cu voce puternică spiciul început, pe cât părea, mai dinainte. Vorbitorul era mic de statură, ușor trecut, și purta costum de cadru auxiliar la minele de mare adâncime. Înfierbântat de cele spuse, la un moment dat se ridică în picioare și înaintă către mijlocul camerei.

Ursu cercetă cu interes figurile concentrate ale celorlalți. Se așezase alături de o femeie care, la început, i se păruse nespus de frumoasă, însă, studiind-o mai cu atenție, își dădu seama că era trecută bine de prima tinerețe, purtând pe figura cândva suavă plase de riduri semnalând o irecuperabilă oboseală. Părea foarte interesată de spusele vorbitorului, așa că Ursu își întoarse și el privirile către acesta, încercând să prindă firul discursului.

— Mi se pare că singurele elemente care revin, iar și iar, în visele noastre, elemente esențiale, sunt stelele. Ele sunt ca un leit-motiv, ca un semn secret, ca un avertisment sau ca un mesaj al cărui sens, din păcate, ne scapă. Cineva, poate noi înșine, ni se adresează prin intermediul lor, încercând să vorbească și să transmită ceva anume. Iar noi nu înțelegem! Și tocmai de aceea simțim nevoia să ne povestim unii altora ce-am visat: în speranța că, neînțeles pentru noi, mesajul se va deschide pentru altcineva.

Bătrânul miner începu să-și relateze ultimul vis, cu voce

tremurând de emoție:

— Pe orbită era o gigantă roșie, cuplată cu o pitică albă, culorile prin care fluctua spectrul făceau ca orizontul să apară când însângerat până la purpuriu, când albastru, când alb până la incandescență. Într-o lentoare titanică, planete albastre și verzi se desprindeau din fundal, apropiindu-se, îndepărtându-se, lin, lin, într-o plutire fără de sfârșit. O umbră grăbită a trecut foarte aproape și, abia după ce s-a îndepărtat, am realizat că a fost un asteroid. Și când din giganta roșie s-a desprins o limbă de foc biciuind întinderea pustie și neagră a spațiului din jur, planetele și celelalte cioburi reci de pe orbitele dimprejur s-au prăbușit fulgerător spre centrul de foc al Universului.

Cuvintele povestitorului stârneau în mintea celor adunați imagini cunoscute cine știe de unde, căci auditorul încântat aproba din cap, zâmbind sub impresia unei mari nostalgii.

După aceea au mai vorbit și alții. Și din nou stelele s-au perindat pe dinaintea celor adunați în camera lui Brin, mări și mări de stele desfășurându-și florile împrejur. Dâre albe, scânteietoare, inele albăstrui, pete roșii, cercuri galbene, nori luminoși, quasari, planete, asteroizi, comete, meteoriți, găuri-negre, galaxii, Universuri... Animate de o viață a lor, stelele se învolburau într-o feerie fără de sfârșit.

Oamenii aceștia visau stele. În visele lor, stelele ocupau locul central. Își dezvăluiau unii altora visele ca pe cel mai prețios lucru pe care l-ar fi avut de oferit. Cu atât mai mult cu cât, în realitate, perdeaua opacă a serei planetei nu le permisese, niciunuia dintre ei, niciodată, să vadă cum arată, de fapt, stelele.

Cutremurat, Ursu își prinse fața în palme. Un nod i se urcase dureros în gât. Dumnezeule mare, oamenii ăștia visează stele! El, oare ce visase când dormise fără program? Oare va putea visa și el vreodată, într-o noapte, cândva, stelele? Oare și ochii lui încercănați, ridați de

striațiuni fine, vor fi, cândva, martorii unei scufundări în oceanul de stele printre care, într-un vis fără sfârșit își vor fi plimbat, în somn, privirea?

Când își luă mâinile de la ochi, întâlni figura femeii ofilite de alături, aplecată peste el ca peste un mormânt, și citi în expresia ei o milă și o bunătate nețărmurite. Își zâmbiră scurt, după care se întoarseră iar către scena camerei unde, rând pe rând, ceilalți își expuneau experiențele onirice. Acum povestea Brin. Și în visele lui apăruseră stele, eșarfe de stele fluturând prin neant. Numai că stelele lui Brin erau negre. De fier.

— Și, nu știu dacă ați remarcat, dar noi nu existăm nicăieri în visele noastre cu stele, aprecie Brin. E ca și cum în spațiul fără de margini nu ar mai fi loc și pentru noi.

5. Ieșit de la Brin, Ursu porni cu pași leneși într-o rătăcire fără țel. Nu i se mai întâmplase încă niciodată să-și piardă vremea în felul ăsta, și se miră de impulsul spre vagabondaj care-l mâna pe străzile întunecate, printre căminele locurilor de muncă vecine, spre un scop necunoscut, dar parcă presimțit în străfundurile ființei, ca o pândă, ca o așteptare. Rememoră, îndepărtat, plimbările din copilărie, cu grupa leagănul la care fusese întreținut mai înainte de a împlini unsprezece ani și a intra în fabrică. Pe vremea aceea, pedagogii îi duceau din când în când în seră, să vadă plantele, capacitatea de stimulare onirică a copiilor fiind mult mai îngustă decât la omul matur, pentru anumite concepte având încă nevoie de material didactic, de exemple palpabile sau de holograme, căci gândirea abstractă a copiilor se afla abia la început. Ursu rememoră înduioșat sala de protecție a Leagănului, unde, cu ocaziile festive, li se prezentau imagini ale unor obiecte și fenomene rămase înregistrate din vechime. Făcându-și inventarul amintirilor (reconstrucția de după ultimul război, perdeaua de nori ascunzând soarele, glaciațiunea nucleară, civilizația Informundiei, colecții de mașini și

unelte al căror rol și folosință se pierdea în negura vremi lor, ființe și plante dispărute, care nu rezistaseră), Ursu își dădu seama că singurul lucru pe care nu-l văzuse niciodată în copilărie erau stelele. Până de curând, nici nu le bănuise măcar existența.

Stelele sunt câștigul vârstei mature. Un concept complicat și subtil, la care intuiția nu are acces decât o îndelungată experiență de viață și acumulare de informații, fiindcă nimic nu-i mai greu în sfera logicii decât să concepi și să operezi mental cu o noțiune fără conținut practic și fără corespondent în real.

Dar existau oare, într-adevăr, stele? Ascunse de norii groși ce-nvăluiau planeta, stelele erau adevăr sau legendă?

Furat de gânduri, Ursu se înfunda tot mai adânc în labirintul încâlcit al cartierelor vecine. În drumurile lui de până acum nu mai ajunsese niciodată atât de departe. O singură clipă de neatenție și se putea pomeni lansat pe un drum fără întoarcere, ca un blestem. În derivă, prin conglomeratul nesfârșit al giganticelor prisme de locuit, cristalizate haotic în cimentul și sticla de culoare cenușie ale urbei, putea descoperi, prea târziu, că nu-i nimeni să-l îndrepte și să-l îndrume îndărăt, către casă. Nu poseda nici o informație referitoare la limitele localității, deci nu era exclus ca întreaga planetă să se prezinte așa, aidoma unui fagure monstruos, și atunci cum avea el să se mai întoarcă?

Și dintr-o dată, încremeni, sesizând breșa operată în viața lui cotidiană de somnul fără program din noaptea precedentă: nu, de murit nu murise - Brin nu-l mințise în sensul acesta, dar iată ce prostii făcea în absența liniei călăuzitoare care să-l dirijeze, să-l disciplineze și să-l ordoneze la locul și către activitatea ce-i fuseseră menite de Marele Program!

Rotindu-și privirea împrejur, întrezări o deschidere printre blocuri. În lumina lăptoasă a amiezii, din ceața care acoperea orașul se desprindeau, estompate, contururile

cariate ale ruinelor astroportului împrejmuit de arsenalele pustii și dărăpănate, prin ai căror pereți crăpați, se mai puteau încă desluși, în adâncuri, movilele de fuzee sclipind curate și aurii, ornate cu litere și semne curioase, de diferite culori. Undeva, departe, dincolo de hârburile rampelor de lansare, licăreau, când mai puternic, când mai stins, niște luminițe portocalii.

„Nu pot fi focuri!” își spuse Ursu. Cine să le aprindă și ce să ardă? Poate erau lanterne cu acumulatori chimici. Sau poate erau năluci, visul stelelor despre care auzise vorbindu-se atâta, încât imaginația lui înfierbântată prinsese a le da contur și formă din neant.

Sau poate erau căminele de pe cealaltă parte a navodromului, cu toate că era foarte greu de crezut că luminile acestora ar fi putut răzbate până aici, știut fiind că aeroportul trebuie să fi fost nemaipomenit de întins.

Lăcrimând de oboseală, Ursu își aminti de un lucru aproape uitat. Prima zi de muncă. Instructajul. Vai, cum de fusese în stare să omită tocmai asta? Din ce în ce mai limpede, înaintea ochilor minții lui răsări camera îngustă - parcă-i și resimțea liniștea, cu beculețe roșii clipind neîncetat. Și doar fusese informat că avea DATORIA să semnaleze orice imperfecțiune ivită în programul individual de activitate și de manipulare onirică! Ar fi trebuit să fie demult acolo, ar fi trebuit să se fi prezentat la raport încă din prima clipă, ca să avertizeze Marele Program în privința scăpării de sub control! Și, când colo, el, ca un inconștient ce era, după ce se lăsase târât în povestea asta cu Brin (cine știe cât de gravă îi era greșeala și ce putea păți acum?), se lălăia fără nici un țel, în loc să se prezinte la forurile de resort și să le pună în temă, pentru a se lua, în timp util, măsurile de rigoare! Și înțelese că abaterea lui de la disciplina liber-consimțită primejduia chiar Marele Program, lăsând stelele să se infiltreze cu insinuarea lor mută în sânul colectivității în care viețuia. Își petrecuse noaptea fără să se programeze,

hoinărea prin oraș haihui, riscând să se rătăcească și să se piardă de ai săi, să încurce drumul fără putință de întoarcere - că dacă se pierdea, cine să-l ghideze prin străinătățile alea și cine ar mai fi știut să-i spună unde era locul lui de muncă? - el însuși, dacă l-ar fi întrebat cineva de alt loc de muncă decât al său, neputând furniza nici o informație, fiindcă Programul îl învățase doar ce are *el* de făcut, clipă de clipă și ceas de ceas, fără lacune, ori ce avea el cu treaba altora?

Porni îndărăt, tremurând (de frică? de emoție? - nici el nu știa). Scrâșnea, simțind cum crește în el ura împotriva lui Brin, singurul vinovat de starea în care se găsea. Brin era rău, asta-i era puterea și ăsta-i era ineditul cu care-l dăduse gata, și Ursu se minuna cum de nu văzuse adevărul încă de la început și cum de se lăsase atras în capcana cloacei ăleia în care se adunau doar oameni pierduți, care, în loc să-și aducă aportul social util, își iroseau vremea cu povești despre vise cu stele și alte bazaconii!

Năvăli în incinta fabricii, ca împins de brațe nevăzute, se precipită pe scări către camera întunecoasă și tăcută, unde căștile de audiție ale Programului îl așteptau să-și descarce sufletul. Ușa automată se trase în lături. Cu fața brobonită de sudoare, cu ochii încercănați ieșiți din orbite, Ursu își vârî capul sub cască, declanșând mecanismul. Becul roșu se aprinse, anunțând, printr-un declic, că urechile se deschiseseră și că era ascultat. Ursu își începu declarația, răsuflând întretăiat, bâlbâindu-se și încurcându-se în explicațiile poticnite:

— Zilele trecute, sau nu, mai exact alaltăieri, am fost interpelat de un coleg, Brin, de la secția unu. M-a urmărit până la cantină, unde s-a așezat special pe locul rămas liber la masa unde mâncam și, după ce m-a flatat, lăudând felul în care vorbisem în cadrul ședinței generale de lucru, m-a întrebat dacă nu mi se întâmplă uneori să dorm neprogramat și dacă visez.

Vorbele sunau cu un oarecare ecou și lui Ursu i se părea

că vorbește în gol, că dincolo de casca translucidă nu îl ascultă nimeni. Din acest motiv vocea îi căpătă tot mai multă siguranță. Deplin liniștit acum, Ursu enumera fapte și gesturi minore, desemna locuri și persoane, reproducea impresii și cita din amintire. Se încălzise și se simțea aproape în largul său. Expunerea îi devenea din ce în ce mai cursivă, exactă și coerentă.

„Nu am nimic de ascuns”, își repeta, aruncându-se într-o plasă de detalii și amănunte complexe de o importanță, i se părea lui, capitală. „Sunt un om normal, un cetățean demn, o persoană normală, care se comportă așa cum trebuie să se comporte orice om responsabil în legătură cu destinul și soarta lui și a Marelui Program”.

I se făcuse foame și își promise că, după ce va termina aici, se va duce la cantină și va lua o masă bogată, o masă excesiv de bogată, de care avea, fără îndoială, stringentă nevoie.

6. Femeia stătea în mijlocul drumului cu privirea ridicată spre cer.

Ursu încremenise fascinat dinaintea ei: deși o vedea, nu-i venea să-și creadă ochilor. Femeia asta, pe care o întâlnise atunci, la Brin, mai era acolo? Înseamnă că era primejdioasă! Deosebit de primejdioasă!

Ceilalți din grupul visătorilor dispăruseră cu toții acolo unde se spune că se duc toți cei pe care-i vezi până-ntr-o zi, când dispar și se duc sub un alt cer, poate chiar unul cu stele. Cineva îi spusese că ar fi fost trimiși pe astroportul pustiu, să viseze acolo orice doresc...

Dar iată că femeia asta, alături de care ascultase o după-amiază întreagă despre vise cu stele, era tot aici, ca și el. Ursu își spuse că vizitase, poate, și ea camera întunecată, cu căști de audiție în care să spui ce ai pe suflet. Da, asta trebuie să fie! Ursu zâmbi.

Femeia, coborând ochii, îl privi fără să clipească. Îl privi drept în ochi, fără a-i întoarce, însă, zâmbetul strâmb.

Tăceau, privindu-se cu intensitate.

— Ați mai visat stele? o întrebă Ursu, negăsind nimic altceva de zis.

Femeia, cândva frumoasă, al cărei chip era acum podidit de riduri, nu-i răspunse imediat, continuând să-l fixeze insistent. Ursu roși, fără să-și poată explica de ce. Felul în care era observat - aviditatea bizară a femeii - îl făcea să se simtă ca un animal ciudat, ca un fenomen insolit, ca o bizarerie a naturii.

„Ce-o fi vrând de la mine? De ce se uită la mine așa’” se întrebă el.

— Eu nu am visat niciodată stele, spuse femeia. Dar îmi plăcea să ascult povești. Eu nu visez stele.

— Nici eu, murmură Ursu, derutat de seriozitatea cu care conlocutoarea îi explicase, cu atâta exces de precizie, situația. Nici eu nu am visat, niciodată, stele. Dar oare cum s-o fi simțind cineva care visează stele?

— Nu știu, răspunse femeia.

Ursu, stânjenit, își potrivi ținuta.

— Nu vrei să facem câțiva pași împreună? Eu merg la cantină. Tu ai mâncat?

— Nu, răspunse femeia. Programul îmi anulează pontajul și conturile.

— Îmi pare rău, murmură Ursu.

— Dar dacă vrei, te conduc, spuse femeia.

Ursu nu-i răspunse. Nu știa dacă are voie și se temea să nu comită vreo imprudență. „Asta mi-ar mai lipsi”, își zise. Totuși, îi mulțumi femeii și porniră alături, către cantină. Ursu căuta ceva să-i spună, dar nu găsea nimic întoarse capul către ea și o surprinse privind în sus. fără noimă. „Are un profil nemaipomenit”, își zise.

— Tu câți copii ai avut? o întrebă.

— Doisprezece, răspunse femeia, tresărind.

Ursu se destinse pentru o clipă.

— Eu doar șapte, zise, cu mândrie.

Iar nu mai știa ce să spună...

— Când mai eram încă la Leagăn - își lua el inima-n dinți - ne scoteau o dată pe săptămână, să ne plimbăm prin grădina-seră din spatele Instituției.

— Așa se procedează peste tot, spuse femeia.

— Într-o zi, m-am rătăcit de grup și am ajuns lângă un canal de irigație. Stăteam pe mal și pe suprafața întunecată a apei pluteau fulgi strălucitori. Printre plantele verzi, atârnând deasupra, părea o oglindă oarbă inundată de luminițe tainice. Știi, pe malurile canalelor din sere cresc întotdeauna tufișuri.

Femeia aprobă din cap.

Se opriră înaintea intrării în cantină. Se priveau din nou, în tăcere, cu ochii mari.

— Mi-ar place să putem merge undeva, să stăm împreună, îi spuse dintr-o dată Ursu, cu sufletul la gură.

— Unde? îl întrebă femeia.

— Aia e, că n-avem unde, aprobă Ursu.

— N-ai unde, confirmă femeia. Nici eu n-am unde să te iau. Și apoi, nici nu pot să merg nicăieri. Mă așteaptă colegii de cameră, la Cămin.

— Și pe mine, își aminti Ursu.

Femeia privi încă o dată în sus, apoi se întoarse brusc și plecă. Ursu rămase pe gânduri.

Oare ce-o fi văzut ea, sus, pe cer? Și ridicând privirea, îl apucă amețeala. Printr-un fenomen meteorologic inexplicabil și incredibil, perdeaua de nori se sfâșiase, lăsând ochiul să răzbată dincolo de ea, unde flori gigantice de lumină, rotindu-se în serpentine tulburătoare, explodau multicolor, unindu-se în forme geometrice titanice, mai presus de rațiune, mai presus de vis și de realitate.

Tremurând din toate încheieturile, Ursu intră în cantină, cu privirile în pământ. Își luă o tavă și se așeză la coadă.

„Să sperăm că, până mâine, norii se vor reface fără să fi observat nimeni. Dacă vom avea puțin noroc, toate voi reintra în normal și nu vor mai fi stele”, bolborosea înăuntrul lui o voce străină. În vreme ce afară, pe cerul

senin, stelele, stelele, stelele, stelele, stelele...

1980

SĂRITORII ÎN GOL

(în amintirea lui Mihai Ionescu)

„…îndată ce a învățat să umble, omul învăță să cadă, și numai prin cădere învață să umble."

Karl Marx - *Dezbaterile în legătură cu libertatea presei*

1. Vent își strânge geaca la piept. Privește în urmă, peste capetele mulțimii adunate în spațiul deschis. Soclurile de piatră întrerup, din loc în loc, monotonia mării de figuri confuze, care repetă în tipare banale aceeași unică esență a stanței universale.

Vântul puternic îi flutură șuvițele rebele. Ochii îi lăcrimează. Cum stă acolo, în înalt, pare o pasăre a furtunii.

Cu ochii ridicați către el, spectatorii încearcă să-și întipărească în memorie cu semne de foc figura temerarului cu care n-or să se mai întâlnească niciodată.

Vent, la rândul său, îi cuprinde și el într-o privire largă, colecționând în suflet imaginea pestriță a celor meniți să rămână în urma saltului său formidabil. Le culege chipurile, strângându-le ca pe niște poze într-un album, unele peste altele: și pe fata cu lațe violete, și pe bătrânul

a cărui îmbrăcăminte neglijentă vorbește despre viața pe care e silit să o ducă, pe toți sărmanii rătăciți în epoca bunăstării standardizate, adunarea cu priviri flămânde în care Vent citea speranța ca el să le ofere o compensație pentru viața monotonă și eficientă pe care și-o treceau, fără să-și dea seama măcar, între un somn și un servici, între un servici și un somn, cu copii atârnați de poalele rochiilor, cu burta la gură ori cu burta lipită de spate, cu ochii în sus după strălucirea stelelor și cailor verzi pe pereți. Ființe modeste și mărunte, venite numai și numai ca să-l conducă pe el până la pragul marelui salt. Și Vent înțelege că nu-i poate dezamăgi. Se lungește pe patul de piatră, devine o statuie de piatră, cu sufletul de piatră, numai bun de aruncat într-o fântână ca să stai să numeri cât trece până ce ecoul, țâșnind prin gura mirată și strâmbă a ghizdului, vestește prin clinchet, în reverberații de hohote înfiorate, sfărâmarea ghețurilor de vis din adânc.

Când părăsise galeria strâmtă a stupului, Vent îi lăsase în urmă pe Berta, pe Coln și pe Ast, hotărât să Ie ofere oamenilor un spectacol cum nici un saltimbanc oficial nu putea oferi, cu toate că saltimbancii sunt plătiți special ca să dea orice spectacol; dar saltimbancii nu știu decât să învețe pe dinafară rolurile dictate de criptocrați, pe când el îi părăsise pe Berta, pe Coln și pe Ast. Nici nu le spusese că nu mai poate să irosească nepăsător ce îi mai rămăsese din viață și că *trebuia* neapărat să se decidă să facă și el ceva pe lume, să lase un semn al trecerii - *exegi monumentum* - un câștig, un vis împlinit printre atâtea ratări și deziluzii.

Desigur, Berta nu ar fi înțeles nimic și l-ar fi privit alb; Coln ar fi înțeles, fiindcă avea deja 14 ani, dar, complet indiferent, și-ar fi zis, poate, în sinea lui „mai bine”, căci rămânea el singurul bărbat în casă; și doar Ast, care ținea la el, ar fi izbucnit în plâns, și Vent ar fi trebuit să-i spună: „Taci, Ast, nu ai înțeles nici tu! Nu trebuie să plângi atunci

când un om la care ții se decide la pasul hotărâtor; trebuie să te bucuri pentru el, fiindcă și-a găsit, în sfârșit, un țel în viața asta fără sens”, și de aceea preferase să nu le spună nimic la plecare.

Venise prin vântul de octombrie spulberând ultimele frunze de pe brațele de velur verde ale copacilor, venise pe jos, călcând strâmb pe rămășițele atavice ale picioarelor nemaiutilizate de specie de mai multe sute de ani decât în scopuri decorative; urcase treptele soclului, sub privirile nesățioase ale mulțimii, se întinsese pe piatra caldă și adâncită, închisese ochii și sărise.

2. Ai fost vreodată beat? Ți s-a întâmplat vreodată să fii atât de beat încât, atunci când închizi ochii, să trăiești o secundă căderea în abis, pe spate, dându-te peste cap în hăul unei fântâni nețărmurit de adânci? Ți s-a întâmplat vreodată ca sufletul (generatorul intim de antigravino) care te-a determinat mereu să te ridici, să te înalți, să crești ca o liană - Sufletul Spre Înalt - să înceteze de a mai secretă materia din care doar visele sunt țesute, sfidând pulberea tirană? Ai avut vreodată ocazia să guști din delirul licorii negre întru bătrâneasca negare a ființei și a drumului drept și înălțător și eficient pe care merge omenirea de o Istorie de Timp, trăgând după sine realitatea lumii celei mai bune dintre toate, dar nu singurei, nu singura?

Ei bine, gândește-te că saltul tău nu a durat mai mult de o secundă, pe când săritorul competițional cade ore în șir, fără sfârșit, o ETERNITATE, fiindcă ceasul se scurge măsurând timpul în corespondență cu fenomenele care îi umplu golul, divizându-i materia în evenimente eterogene care-l delimitează, prin contrast, pe sine de sine.

În salt nu mai rămâne decât căderea, un singur element omogen. Căderea este totul și totul este doar cădere, printre pereții Fântânii Timpului întru care, atunci când te-ai otrăvit de beția strămoșilor, nu te-ai lăsat să aluneci

decât o clipă, și tot ai constatat, când te-ai oprit speriat, agățându-te cu ochii de ceva cunoscut dimprejur, că ai pătruns în aventură unul, iar de ieșit ai ieșit cu totul altul, și că, în momentul în care ai închis ochii, lumea din jurul tău s-a schimbat și, chiar dacă mai seamănă cu cea pe care ai lăsat-o dincolo de pleoape înainte de a le închide, e alta, e alta, e alta! „Părul vechi cu care te-ai culcat seara, dimineața este altul”.

Dar gândește-te că săritorii competiționali își lasă sufletul să cadă ore și ore în șir, așa încât nu trebuie sa te mire dacă aceia care mai ies din fântână, cotrobăiți de vântul nemilos al timpului, revin aici spulberați de sufletul căderii lor, mai vijelioase decât orice zbor al înscenărilor saltimbancilor năimiți. Ei au devenit dintr-odată alții, așa cum și noi suntem alții pentru ei, aceiași dar complet alții, iar lumea din care au plecat și în care se rătăcesc la întoarcere doar pare asemenea, străină în fond, străină și înșelătoare ca o fata morgana.

Numai cine cade repede poate să compenseze viața cu o clipă, iar cine compensează viața cu o clipă, mai grăbit printre oameni (că de căzut toți cădem - timpul măsurându-ne tocmai prin această cădere, numai că a noastră este planată și limpede, pe când aceea a unui săritor competițional este mai degradantă decât cea mai fastuoasă jonglerie politică, mai erodantă decât un vot secret sau un proces cu ușile închise), se întoarce din abis cu o experiență de viață care ne uluiește și fascinează, neînțelegând că experiența aceea de viață este o experiență de moarte, demnă de plâns - reușita: eșec, iar Victoria: Înfrângere: și de aceea nimeni nu se poate aventura la mai mult de un salt, fiindcă saltul este o încercare unică, reprezentând însăși Viața, la care ai și renunțat atunci când, din înaltul soclului, te întorci să privești în urmă la mulțimea venită să te conducă pe drumul fără întoarcere ca să-și întipărească mai bine în minte trăsăturile tale de vultur al înălțimilor, figura ta

reprezentativă pe care nu o vor mai zări niciodată, fiindcă un salt de câteva ore în gol este menit să te spulbere mai fără speranță decât ani și ani de zile de agitație inutilă și anodină.

Generație după generație, săritorii în gol se lasă tot mai jos în programul de cucerire a Fântânii din Sine, purtați de un dor ce promite, printr-un calcul extrem de elegant, că un vehicul acționat de accelerația gravitațională, constant și uniform, vreme de douăzeci și patru de ceasuri, ar fi în stare să țâșnească dincolo de limitele universului, iar sufletul, ce e sufletul decât un vehicul cu care săritori competiționali încearcă să răzbească prin neant douăzeci și patru de ceasuri (dar cine poate ști, în căderea unui Salt în gol, când au trecut douăzeci și patru de ceasuri? Douăzeci și patru de ceasuri de cădere în gol nu înseamnă numai o viață, ci vieți de vieți de viață irosite în van)?

Vent închide ochit și își lasă sufletul să se prăvălească din ce în ce mai repede în fântâna fără fund. Cu gura căscată larg de vântul aspru al trecerii, ca un pește aruncat de valuri pe mal, cu mâinile crispate răstignit, încercând să apuce într-un reflex involuntar, dându-se peste cap, Vent, rostogolindu-se, cade în gol.

3. Își trece mâinile peste față. Se îndreaptă, căscând, spre fereastră. Întinde mâna să declanșeze automatul de deschidere.

— Stai! Ce vrei să faci? strigă speriată fata, care-l urmărise tot timpul printre gene.

— Vreau să deschid fereastra, zice Vent, nedumerit, zgâindu-se către forma golașă și subțire profilată alb pe încolăceala întunecată din pat.

— Nu ești în toate mințile? îl întreabă ea. Sau vrei să ne ia gaia aici, ca pe niște șobolani loviți de trăsnet.

Vent e uluit. Nu pricepe de ce ar fi atât de primejdios să deschizi un geam în apartamentul ăsta puturos de la cota 1.650. E drept că fata, ca locatară mai veche a suburbiei

de sub nori, ar trebui să știe ceva, pe când el, care abia fusese repartizat după bubuiala destituirii...

Și totuși, nu poate să priceapă ce primejdie îi paște în spatele unei ferestre nenorocite. Oare la cota 1.650 ferestrele nu sunt făcute să fie deschise? Oare o fereastră nu are rolul de a lăsa aerul și soarele să intre în apartament?

— Se cunoaște că până acum ai locuit numai în Criptocart, se amuză fata. Auzi tu: aerul și soarele! Ha! Pe ce lume trăiești? Ai deschis vreodată capacul unei oale de presiune când îi fluieră alarma?

După ce râde ce mai râde, îi explică de ce efectul căldării de blocuri, la ora asta de vârf, poate fi mortal. Îi povestește despre experiențele care s-au făcut pe plante și animale. Îi descrie vacarmul amplificat de trompeta clădirilor de 1.650 de metri, despre gazul exalând din adânc, despre curenții năprasnici care sfâșie atmosfera fără răsuflători a circului citadin.

Vent ascultă, așezat pe marginea patului. Dă din cap la fiecare argument enumerat de Gimno. Urmărindu-i expresia, fata își dă seama că Vent habar nu avusese de nimic.

— Cum, chiar nu știai?

Vent clătină din cap.

— Criptocrația nu are nici un interes în propagarea informațiilor. Tu ce știi despre viața pe care o ducem noi acolo? Nimic! Totul este secret, și nici habar n-am dacă nu cumva cele spuse de tine acum nu reprezintă un cap de acuzare pentru delictul de înaltă Trădare!

Fata amuțește. Nu se gândise la una ca asta, și abia acum își amintește și ea de un avertisment cam în legătură cu așa ceva, pe care îl citise cândva, fără să-i acorde nici o atenție. Parcă în contractul de închiriere. Sau în altă parte.

— Uite, acum te temi de mine! Săraca de tine! Suntem cu toții atât de derutați, încât ne este imposibil să mai discernem între cei care joacă roluri oficiale în spectacol.

— Nu există mâini dezinteresate, zice fata.

— Sunteți niște sclavi, Gimno. Toți suntem niște sclavi. Dar eu măcar am avut norocul să prind și niște zile mai bune. Doamne, cum or fi putând ăia, care or fi ei, să doarmă liniștiți după ce ne-au vândut? Și, Gimno, dacă ai ști pe ce preț de nimic! Iuda măcar a primit treizeci de talanți, ceea ce era o sumă, pe când ăștia au vândut o lume întreagă pentru niște fleacuri. Am patruzeci, și abia dacă am apucat niște ani în afară de „bunăstare și eficiență". Dar ce a fost s-a dus, și acum, suprapopulația, etica și eficiența nu le-ar mai putea rezolva decât „C"-ul. Suntem niște sclavi, Gimno! Și eu încă mai pot trăi cu amintirea a ceea ce a fost. Dar tu? Tu nu știi nimic. Și fiindcă nu ai termeni de comparație, nici nu îți dai măcar seama cât ești de nefericită. Și săracă, Gimno, în „bunăstare" huzurului ăsta al terorii neîntrerupte și al lipsei totale de libertate.

Îl privește îngrozită acum. Îi tremură buzele și ar vrea să-și acopere pieptul. Cu cine și-a petrecut ea noaptea, fără să aibă măcar habar! Aseară, când i se prezentase la ușă, distribuit de ordinatorul de recepție, dacă ar fi știut că are de-a face cu un „C", mai bine n-ar fi cedat întregul apartament și ea s-ar fi plimbat pe holuri toată noaptea.

— Vent, tu ești un Cosmofil, un „C", murmură Gimno.

— Mai devreme sau mai târziu toți o să fim. Chiar suntem! Fiindcă suntem în cosmos, chiar și atunci când ni se pare că ne opunem lui. Și în spatele criptocrației tot un „C" se ascunde, și doar refuzul nostru de a-l vedea fiindcă ne temem de el, ne aduce neajunsuri.

— Cum poți spune una ca asta! se supără Gimno. Criptocrații sunt dușmanii...

— Criptocrații sunt o scamatorie, Gimno! Cine sunt criptocrații? Jocul cui îl joacă? Unde se ascund? În stele? În Cosmos? Unde crezi că ni se scurg printre degete beneficiile, profiturile? În lunile a treia, a patra, a nu mai știu câta! Ăsta-i Tributul pe care-l plătim „C"-ului ca să nu-l vedem? Prețul de cost al dreptului de a ne teme de „C"?

Dar, Gimno, de ce ne mai temem? Ce poate fi mai rău decât atât? Stăm într-o carceră strâmtă și nu privim pe geam, ca nu cumva să aflăm cât de mare e Cosmosul, convinși că dacă noi nu vedem decât cei patru pereți înguști, suntem în siguranță și Cosmosul rămâne cât o cutie de chibrituri, numai bun de băgat în buzunarul pentru mărunțiș.

Crede-mă, „C”-ul este singura soluție a situației ăsteia nenorocite. Eu nu sunt „C”. Nici criptocrat nu mai sunt. Dar am prins și zile mai bune decât astea. Mie puțin îmi pasă, mă târâi cât o să mă mai târâi de azi pe mâine și, când nu voi mai suporta, o să-mi iau zborul. Dar am trăit, Gimno! Am fost liber! Eu știu ce e viața. Știu ce e acela un cer cu stele și o fereastră deschisă. Pentru mine moartea e un fleac. Puțin îmi pasă de mine. Ce a fost al meu, a fost al meu cu adevărat, iar ce am făcut, am făcut pentru mine. Abia mai târziu Criptocrația ne-a cumpărat și ne-a vândut, pentru o iluzie de bunăstare care nu mai înseamnă de foarte mult timp decât cea mai neagră mizerie.

— Nu ai dreptate! spuse fata, înduioșată acum. Lumea asta este cea mai bună. Iar tu ești cineva, să știi! Ești, sau o să ajungi mai sus decât credeam. Abia acum mi-am dat seama! Spune drept, nu-i așa că ești saltimbanc oficial în Marele Spectacol? Nu, nu mă contrazice! Mi-am dat seama! Am petrecut o noapte cu un criptocrat din Înalta Conspirație!' Doamne, ce fericită sunt! Dar, Vent, ia zi, de ce mi-au făcut cadoul ăsta? Pentru ce merite deosebite? Sunt chiar atât de bună la pat? Sau e altceva? E altceva, nu? Vent, și o să apar și la televizor? Sau am apărut deja?

Vent se lungește pe pat, proptindu-și ceafa de piciorul alb al fetei. Cum se uită la ea așa, de jos în sus, și cum se uită la el de deasupra, cu păru-i verde atârnându-i de jur împrejurul feței, i se pare că se află undeva, într-o fântână, că sunt despărțiți de o nelimitată depărtare, unul la un capăt de Univers, și celălalt deasupra, în altă lume, în alt spațiu, în alt sistem.

4. Cu mult timp în urmă se încercase o sabotare a concursurilor. Dar se constatase că o asemenea hotărâre nu e în măsură să dea rezultate, fiindcă adepții noului sport se strângeau în taină, desfășurându-și întrecerile anuale în secret, scăpând în felul acesta oricărei forme de control, așa că s-a ajuns la compromisul ca, fără prea mult tapaj, să se treacă la o instituționalizare a competițiilor, cu care prilej să li se ofere anual și un cadru oarecare de desfășurare: de pildă o casă, un templu antic, un parc, un stadion - și astfel se decisese până la urmă sacrificarea ruinelor Coloseumului de la Noyk, în teritoriul sacru urmând să se desfășoare de acum încolo monstruoasele adunări populare care, chiar dacă nu aduceau un public nelimitat, așa cum le plăcea să se fălească suporterilor, strângeau totuși un public fidel, care străbătea adesea mii și mii de stadii pentru a participa la câte o întrecere. Și, ținând cont că pentru realizarea spectacolelor, săritorii în gol erau mai modești decât saltimbancii, cei din criptocrație deciseseră până la urmă că instituția era eficientă și că putea fi păstrată ca o alternativă potențială a circului criptocratic guvernamental de stat.

Desigur, subtilitățile de amănunt nu au putut fi evidențiate decât după ce problema socială a fost introdusă pe Computerul Cripto, ceea ce a solicitat îndeplinirea unui lung șir de formalități, dar sinteza efectuată s-a soldat cu un verdict absolut favorabil mișcării săriturilor în gol și încurajării ei criptocratice.

5. Și iată că în această lume mercantilă, niște nebuni, că desigur numai nebuni pot fi (unui om întreg nici nu i-ar trece prin cap așa ceva), un impresionant număr de zurlii se adună o dată pe an, la ore și locuri precise, pe care le stabilesc prin contacte individuale anevoioase, într-o lipsă de organizare și de centralizare vizând metodologii din epoca antebirocratică, pe care ei au totuși răbdarea să le

utilizeze, la fel ca sălbaticii, căutându-se personal unii pe alții, interesându-se din aproape în aproape, și într-o zi anume, la locul prestabilit, încep „să curgă”, deversați de mijloacele de transport în comun sau de modulele individuale, cei din păturile nevoiașe parcurgând distanțele mai mici chiar pe jos, cu mersul clătinat de biped sau cu târâiala patrupedă. Singuri sau în grup, la început doar câțiva, discreți, sfioși, discutând în șoaptă, serioși, întrebând localnicii de câte o țară, de câte un oraș, de câte o stradă, de câte o casă, până când nimeresc, ajung. Acolo îi găsesc pe cei veniți mai înainte, care le ies în întâmpinare, făcând oarecum oficii de gazdă. Se încing discuții. Se vorbește cu pasiune despre chestii neimportante, fiindcă neavizații le găsesc fără nici o noimă, cel mai adesea exprimându-și doar această opinie, la primele întâlniri, opinie întâmpinată cu zâmbete mute. Orice ai zice, nu ești contrazis de nimeni și, dacă prin ceea ce spui contravii opiniei generale, ești ascultat și lăsat în pace și, după ce te mai pui în temă, trăgând cu urechea la ce se șoptește, până la urmă tot te fură unele probleme pe care le pricepi și te contrariază altele fără noimă, sau aparent fără noimă, dar nu cunosc pe nimeni care să fi trecut vreodată pe la noi, prin Coloseum, și care să nu mai fi trecut apoi niciodată. Să te rupi complet nu se mai poate. Poți cel mult neglija pentru o vreme, dar numai pentru o vreme, fiindcă mai apoi auzi altundeva, pe altcineva, spunând oarece în legătură cu asta, și te bagi și tu, nu poți să nu te bagi - întrebi, ți se zâmbește, ți se răspunde, ești informat, pus la curent cu ultimele noutăți, ți se aduce la cunoștință o dată și locul de întâlnire, ești solicitat cu căldură: „Vino neapărat! Te rugăm! Ne-ar face mare plăcere, sincer plăcere!” Și tu te scuzi, accepți cu jumătate de gură ca să scapi de insistențe, dar numai așa, în principiu, scuzându-te că nu știi dacă o să poți da curs invitației fiindcă se poate ivi ceva neprevăzut, dar în ziua respectivă, ca un făcut, niciunul nu avem altceva mai bun

de făcut, și atunci te duci, însă într-o doară, în trecere, fiind întâmpinat cu aceeași căldură și cordialitate tolerantă: un vechi prieten. Ți se solicită părerea ca unui cunoscător în materie, ești ascultat ce spui, și atunci ceea ce mormăi tu acolo chiar capătă importanță și profunzime, și simți nevoia să-i acorzi și mai multă, îți dai seama dintr-o dată că, într-adevăr, chiar te pricepi destul de bine, neașteptat de bine, deși nu te gândiseși niciodată în mod special la toate astea. Ceea ce data trecută îți păruse extrem de confuz în tot ce bălmăjeau ăia acolo, azi e simplu și de înțeles, ba chiar interesant, oricum, în mod cert mult mai interesant decât gargarele rolurilor saltimbancilor oficiali pe care îi poți urmări pe display-uri, de pildă, și cu care nici nu ai putea discuta, fiindcă nu numai că nu-ți cer niciodată părerea, dar dacă întâmplător caști și tu gura să spui ceva, se uită la tine ca la alte cele, lumea în jur pufnește în râs sau sâsâie, fiindcă saltimbancii nu au niciodată rolul să îi asculte pe alții, ci să vorbească ei. De fapt, saltimbancii nici pe ei nu se ascultă ce spun și li se pare suficient că spun, în mod eficient, profesionist, iar tu nu ești un „profesionist”, nu? Cine e „profesionist” pe lumea asta?

De ce să ne mai mirăm atunci când oamenii ăștia bizari care se strâng și discută serioși fel de fel de chestii și care îți cer părerea și ție și care ți-o ascultă cu atenție ca niște... neprofesioniști ce sunt, pot exercita o atracție deosebită, și că, deși ieftin, un asemenea substitut al saltimbancilor se dovedește până la urmă o concurență mai mult decât primejdioasă pentru oficiali, și un element modest de dumping în mâna criptocrației care, fără a încuraja în mod expres „curiozitatea” aceasta, își manifestă totuși bunăvoința față de ea printr-o totală indiferență. Nici nu caută să se impună, nici nu cenzurează nimic, de altfel, mișcarea asta nici nu trebuie controlată sau cenzurată, ea fiind „angajată” de la sine, autocenzurându-se în cea mai mare măsură și chiar micile

erezii, în acest cadru specific, nu sunt primejdioase, nepericlitând nimic și pe nimeni. Chiar și ereziile, aici, au un rol „angajat”, „pe linie”.

6. Coloseumul. Data. Ora. Ruinele. Un astfel de concurs. Sau reuniune. Sau Congres. Sau demonstrație.

De fapt, nu există nici un termen consacrat, fiindcă termenii consacrați apar doar în popularizările oficiale, ceea ce aici nu e cazul. Participanții îi spun în fel și chip, în toate felurile, nu are importanță cum, fiindcă oricine înțelege exact despre ce e vorba.

Este totuși o întâlnire ieșită din comun. În mod complet paradoxal, își fac apariția în public doi reporteri cu computerul de instantanee al camerei de luat vederi. Doi oficiali, absolut străini de grupurile formate.

Hahn, reporterul cu început de chelie, încă tânăr, dar deja un nume în presă, și Gri, perechea lui Hahn - „cele două orfeline”, cei doi nedespărțiți ai emisiunilor de mare circulație.

Făcând uz de toată vasta lor experiență, reporterii încearcă să înțeleagă, să se integreze în agitația al cărei tâlc le scapă. Vor să-i prindă firul, dacă va fi având vreunul, deși tare se cam îndoiesc...

— Vă rog să ne spuneți câteva cuvinte despre săritori, îl agață Gri, la noroc, pe un tânăr îmbrăcat fistichiu, care se agită de la un grup la altul, ascultând cu interes fără a se prinde în vreo discuție anume.

— Cred că pe spectatorii emisiunilor noastre i-ar interesa mai ales aspectul de unicat al experiențelor. De ce afirmați că un participant nu poate oficia decât o singură dată?

Tânărul cu aer visător zâmbește nostalgic. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar pare marcat de o experiență deosebită, de ceva complet ieșit din comun.

— Urmăresc evenimentele deja de doi ani. Anul acesta

sunt decis să încerc și eu un salt...

— Ce este acela „salt”? Vă rugăm să precizați, pentru spectatorii noștri, termenul. Dumneavoastră vi se pare, poate, elementar, însă pentru noi terminologia de specialitate prezintă un grad destul de mare de dificultate.

— Un salt..., murmură tânărul, pe gânduri. Îmi vine foarte greu să vă explic.

— Încercați, insistă reporterul.

— Vedeți, pentru mine, adevărata lumină mi s-a dezvăluit abia după un vis. Totul a început cu un vis.

7. Visul avea mai multe planuri simultane, paralele. Hardt era, în același timp, acolo jos, în oraș, într-o cămăruță modestă și, totodată, sus, pe platformele de la mare înălțime ce acopereau bolta serei.

Cel de jos își urma viața firească: îi făcea curte unei fete, citea cărți, se uita la televizor, mânca, dormea. Cel de sus însă, acolo, pe terasele înalte, *zbura.*

Nu simțea nici bucurie, nici frică - nimic insolit. Doar o intensă și fără de limitele tristețe. Disperare chiar.

Hardt cel de pe acoperișul lumii trăia în afară de muncă, în afară de lumea de jos, în afară de tot. Nu se hrănea, nu se îmbrăca, nu uza, nu nimic. Zbura pur și simplu, și asta era teribil. Cu un pic de elan, se ridica de pe platforme - planând la nesfârșit în văzduhurile limpezi ale cerului. Cu mâinile întinse, într-o parte și în alta, printre pereții blocurilor, trecând pe lângă coșurile afumate (căci de aspectul culiselor de la limita cu înaltul nu se preocupa nimeni, și tot ce nu era fațadă era inevitabil, culise), Hardt *zbura.*

Lui Hardt îi făcea rău aceste culise peste și printre care plana cu mâinile deschise larg, uneori înălțându-se ca să aibă de unde să se pogoare în cercuri largi și repezi. De aici, probabil, ideea saltului. Deși este posibil ca saltul să fi provenit de altundeva. Este destul de dificil de precizat așa ceva, la atâta amar de vreme de atunci.

8. Concurenții se apropie de paturile înalte de ciment. Peste asistență se lasă o tăcere nefirească până când cei pregătiți sufletește pentru Marele Salt își ocupă locurile privilegiate, spre care se îndreaptă acum privirile tuturor.

Sunt un cortegiu emoționant, și nu puțini dintre cei ce rămân și care nu au venit decât spre a-i conduce pe temerari, nehotărâți încă să riște sau hotărâți să nu riște niciodată, își scot discret batistele să-și șteargă ochii sticlind.

Coloseumul e înțesat. Hahn îl roagă pe Hardt să-și amâne oficierea și să rămână de data asta cu ei în rol de ghid.

Tânărul acceptă imediat și Hahn își spune că nici nu va fi fost, probabil, foarte hotărât să o facă, de îndată ce putuse să renunțe atât de ușor.

— Uite, prietene, acela, da acela, cel cu chelie, cel cu aer melancolic, da, el - îmi lasă impresia unei siguranțe de adevărat profesionist. Ia zi, l-ai mai văzut pe aici? Îl cunoști?

Hardt zâmbește subțire unei năluci îndepărtate și spune că aici nimeni nu se uită la cei meniți să rămână. Aceștia nu au nici o importanță. Importanți sunt cei veniți să plece. Chipurile acestora trebuie să ți le întipărești adânc în minte, fiindcă pleacă și după aceea nu mai ai de unde să-i iei, niciodată.

— Adevărul este că vă cam plac vorbele sforăitoare și gesturile cu mâinile Larg desfăcute, mârâie Hahn.

Gri asistă la defilație și la pregătiri cu spatele proptit de o coloană ciumpavă, cu mâna stângă înfiptă în buzunarul de la spate al blugilor uzați. Nu pare prins cine știe ce de evenimente. Și doar din când în când își potrivește cu gest reflex ochelarii camerei de luat vederi. Doar degetele de la mâna dreaptă i se joacă pe claviatura creierului electronic atârnat la șold, într-o digitație continuă, controlând mereu („neatent" - ai fi putut crede) înregistrările și fluxul

continuu de imagini codificate în impuls. Gri părea *să discute* neîncetat cu personajul plural și impersonal totodată, de care se simțea probabil mai apropiat decât de oricare dintre semeni, față de care nu mai era în stare să manifeste decât o viziune critică extrem de înstrăinată și specializată de om-cu-ochelari-de-televiziune.

— Și totuși, insistă Hahn, pleșuvul trebuie să fie un profesionist! Se poartă cu o siguranță ele sine și cu o demnitate care-mi garantează mie-n sută că a mai făcut drumul ăsta de câteva ori, că a mai urcat scările astea…

— „Și totuși”, vă înșelați, surâde Hardt. Drumul ăsta nu se face mai mult decât o singură dată. Este un sport fără profesioniști.

Vântul îi învolbură părul și nori violeți, scurgându-se iute peste cupole, fac să i se perinde pe chip lumini ce-i conferă tenului depigmentat culori felurite și felurite luminescențe parfumate.

— Noi nu avem profesioniști, repetă Hardt. De altfel, te vei convinge și singur. Privește: începe!

9. Vent cade, cade la nesfârșit. Generatorul de antigravino încetând să mai emită antidotul căderii, asupra sufletului nu mai acționează decât forța Universală care determină prăbușirea. Întrucât nu există nimic să-l frâneze, spiritul i se rostogolește în Abisuri din ce în ce mai repede. În fiecare secundă, vitezei cu care Fântâna îl soarbe în hăurile-i fără sfârșit i se mai adaugă constant 9,8 m/s.

Fântâna e Universul, viața lui, de care nimic nu-l mai leagă. Liber. O clipă. În zbor. În Moarte.

10. — Au trecut deja șaisprezece ore, rostește Hahn. Cei mai mulți s-au întors. Dar eu nu găsesc nimic spectaculos în oamenii ăștia plecați într-o călătorie din care se întorc, după doar câteva ore, sleiți, bătrâni, de nerecunoscut.

Hardt zâmbește vag.

— Ascultă, tinere, sare Gri, tu zâmbești tot timpul? Nu mai știi să faci nimic altceva?

Gri e tăios ca un brici. A fost la viața lui saltimbanc în mai multe discipline: a jucat un meci de șah celebru, a executat un criptocrat deconspirat, a făcut parte din selecționata de catch-catch a Nevelandei. Mereu cu ochelarii-computerului-de-luat-vederi, mereu cu nasul pe sus, puțin păsându-i lui de toți și de toate. În ochii lui se oglindea lumea-pentru-lume și, dacă nu se oglindea în ei, nu exista. Omului ăstuia, dacă reușeai să-i atragi privirea, prin ochii lui te privea întreaga planetă, zgâită la ecranele din fiecare apartament, de la fiecare loc de muncă, de la fiecare colț de stradă.

Hahn se apleacă spre Gri și îi suflă să-l lase-n pace pe băiat. Hardt e telegenic și ar merge excelent ca protagonist. Dacă-l conving să facă o partidă cu vreuna dintre fâșnețele care roiesc pe-aici, ar ieși o emisiune cum n-au mai avut de mult. Iar Gri, cu brutalitatea lui de nestăpânit, fusese gata-gata să strice șusta.

— Nu au mai rămas în joc decât câțiva, replică Gri. Hai să ne cărăm că nu mai are nici un haz.

Dar Hahn a intrat în vorbă cu o fată și tocmai tratează amănuntele partidei cu Hardt. Încearcă să o convingă să se comporte ca și când între ea și tânăr ar fi existat o idilă mai veche. Ei ar fi surprins-o când, depistându-l pe Hardt între săritori, s-ar fi repezit să-l împiedice de la gestul disperat, care nu putea fi decât decepția unei deziluzii sentimentale. Tânărul ceda și se lăsa tras într-un cuib, unde intervenea și scena tare. Dragostea atotînvingătoare mai câștiga o bătălie cu Moartea în favoarea unei căsnicii fericite. Moral și de efect. Și cum lui Hahn îi plăceau protagoniștii, era dispus să trateze angajarea lor ca saltimbanci de serial, dacă se dovedeau la înălțimea, pe măsura scenariului și regiei, care erau magnifice (evident!).

Fata îl ascultase neatentă, ghemuită la pieptul lui Hardt,

către care ridica din când în când ochii adânci. Atunci tânărul o strângea pe după umeri cu un gest de intimitate tainică. Hahn explică, arată cu mâinile, se schimonosește, până când, nemaisuportând privirea opacă a celor doi, strigă, ieșindu-și din pepeni:

— Ei, ce ziceți? Începem?

— Nu cred că erotismul este esența pulsiunilor umane, zice Hardt. Nu reproducerea este țelul vieților noastre. Erotismul este doar sentimentul necesității perpetuării speciei în vederea amânării verdictului într-o problemă mult mai gravă.

— Ăștia fac „filozofie”, pe cuvântul meu! se impacientează Hahn.

— Sunt cretini! confirmă Gri.

— S-au făcut și experiențe! insistă Hardt. Teama de moarte, conștiința morții apropiate este un stimulator de erotism. Dar teama de moarte nu poate reprezenta sensul unei existențe. Din contră. Cerem Eternității un răgaz, lăsând generații lor ce vin o datorie sacră, pe care tinerii o uită, așa cum am uitat-o și noi la vârsta lor. Și doar la nivelul social ne mai amintim. Sensul evoluției societăților indică, parcă, țelul către care ar trebui să se silească fiece sămânță ce se pierde în ceața bulversantă.

— Da, confirmă și fata. Este adevărat. Nu suntem ce ar fi trebuit să fim. Altfel Moartea nu ne-ar mai înspăimânta.

— Hai, dom'le, lăsați prostiile! pufnește Gri, la capătul răbdării.

— Ei? întrebă Hahn.

— Ei? ridică fata ochii întrebători spre Hardt.

— Tu ce zici? răspunde acesta.

— Abia acum are să vină partea cea mai interesantă, zice fata. În fond, pentru asta ne-am strâns aici, după un an de așteptare... Eu zic *nu*!

— Perfect, o aprobă tânărul.

Hahn simte că-i iese foc pe nări.

— Eu vă propun să vă fac oameni, și voi stați la târguială

dacă să renunțați să vă holbați la niște somnambuli care-și irosesc viața degeaba...

— Cine-și câștigă viața? îi taie vorba fata.

— Un semn dacă fac și, din toate miliardele, pe oricine aș solicita ar fi fericit să-mi aplec privirea...

— Fă semn cui vrei, spune Hardt

Era uimitor. Să propui cuiva să-l faci saltimbanc, și să te refuze.

— Dă-i dracului și hai să mergem, mormăie Gri plictisit.

— Stai aici și taci! se răstește Hahn la el. Nu mă mai pisa atâta la cap! O să plecăm atunci când hotărăsc eu! Clar?

Gri se strâmbă, iritat, dar se conformează. Se întinde pe mușchiul adânc ce a năpădit treptele ruinelor.

— Ești un..., oftează el. Nu ești cu nimic mai presus de ăștia strânși aici.

— Cât a trecut? întreabă Hahn, ursuz.

— Douăzeci și unu, spune Gri.

— Ar mai fi, deci, vreo trei ore. Să așteptăm.

11. După douăzeci și patru de ore de la salt nu mai rămăseseră în concurs decât șaisprezece protagoniști. Ceilalți ieșiseră și se pierduseră în valurile mulțimii: persoane insignifiante, năruite în-de-sine; epave umane în care glăsuise Abisul cu vocea lui de tunet. Chiar dacă nu mai fuseseră în stare să-și urmeze drumul mai departe, nici între oameni nu mai aveau ce căuta, purtându-și ratarea cu o amărăciune infinită printre cei ce așteptau, cu ochii în sus către socluri, triumful sau eșecul combatanților care încă nu renunțaseră.

— Niciodată nu au mai rămas atâția în finală, comentează un bătrân de alături. Dacă sunt atât de mulți, poate că unul tot o să scape *Dincolo* de data asta.

— Dincolo unde? întrebă Hahn.

— *Dincolo*! Se spune că Fântâna nu-i chiar fără-de-fund. După douăzeci și patru de ore, se ajunge la limita

Universului. Acolo este Apa. Dar trecerea este obturată de ceva, de vreun prag, de vreo strangulare. Până acum, toți săritorii s-au dezintegrat de prag. Gândește-te, e vorba de o viteză practic infinită. Mai mult decât infinită. Dar dacă, totuși, vreunul ar răzbi *Dinc0l0*?

— Și voi de unde ați putea să știți că a răzbit? întrebă Hahn, căscând.

— Acela nu s-ar spulbera, explică bătrânul.

— Mare tâmpenie! comentează Gri.

Fata și Hardt se giugiulesc, tolăniți pe treapta de dedesubt a amfiteatrului.

— Îmi placi mult, zice ea.

— Te iubesc, îi răspunde Hardt.

— Și eu te iubesc, șoptește fata.

În același moment se produce prima explozie. Toți se ridică în picioare, fascinați.

— Încep să ajungă, rostește Hardt, calm.

Hahn tremură din toate mădularele. Gri întinde gâtul să vadă peste capetele celor din rândul de dedesubt. Este mic de statură și ăsta-i, probabil, singurul lui cusur.

— Dumnezeule mare! Și noi care voiam să plecăm...

— Ei, ai văzut? Când ți-am spus că nu stau ăștia degeaba aici nu ai vrut să mă crezi, mârâie Hahn, mândru de perspicacitatea sa.

Nici nu se stinsese bine explozia că bătrânul de lângă el le arată alt pat, în dreapta:

— Priviți! Acolo!

Silueta de pe pat zvârli un jet de scântei înalte. Arăta ca o cremene lovind în amnar. Jetul se stinse într-o clipă, dar imediat un al doilea jet țâșnește în partea opusă. Trupul, mutilat de o teribilă sfâșiere, se zvârcolește pe soclu ca o făclie, luminând în înserarea ce se lasă.

— Nu este impactul cu Pragul, comentează bătrânul. S-a dezechilibrat și se lovește de pereții Fântânii.

Apoi, dintr-o dată, corpul chinuit se aprinde incandescent, cu un bubuit profund, de dincolo de limitele

materiei și lumii acesteia.

— Gândiți-vă ce viteză trebuie să aibă! murmură Hardt.

Fata se înfioară la pieptul lui, ascunzându-și fața în pufoaica de vatelină cu însemnele de săritor în gol, pe care tânărul încă o mai poartă pe umerii largi.

Apoi, deodată, de jur împrejur țâșnesc ruguri în Marea Noapte. Lumina orbitoare izbește retinele, de pretutindeni. Oameni arzând ca niște făclii se zăresc chiar și prin pleoapele închise. Este un spectacol feeric și îngrozitor. Trupurile se spulberă în jerbe de flacără mai presus de fire.

Gri și Hahn întind gâturile să vadă. Mulțimea a început să lălăie o melodie ciudată, sfâșietor de tristă.

— Ce cântec e ăsta? întrebă Hahn.

— Cântecul Săritorilor-Care-Se-Spulberă, îi răspunde Hardt în șoaptă.

Fata murmură și ea, cu buzele întredeschise, și lălăiala confuză îi învăluie glasul firav: o mare de fredonări fremătând melodios, fără speranță, dând aripi sufletului, să zboare. Dar aripi de plumb, și zborul să fie către adânc!

— Uite, a rămas unul! arată bătrânul cu mâna întinsă, după ce flăcările se sting.

12. Vent cade. Nu i-a mai rămas, din cel care fusese cândva, decât căderea. Vent cade în-de-sine.

Pe lângă el se prăbușesc în sus pereții fără de sfârșit ai Fântânii în care căderea lui stârnește hohote ascuțite. Se prăbușește cu de milioane și miliarde de ori viteza luminii, mai repede decât orice alt corp din Univers, mai repede ca Universul însuși, cu viteza gândului.

Nici teamă nu-i mai e. Nici speranțe nu mai are. Nu mai e decât această cădere neîntreruptă: drumețul, drumul și țelul totodată.

Și apoi, undeva, departe, dincolo de tot-ce-a-fost-este-și-va-fi, răsare din neant CEVA. O limită urcând spre el cu o viteză la fel de nețărmurită; un prag; un piept de gigantică

ființă; o entitate pe care nu reușește s-o localizeze în nici un fel în conștiință, fiindcă ceea ce până acolo fuseseră atomi, și molecule, și celule - aici erau lumi, și lumi de lumi, și Universuri!

Țărmul cel teribil urcă spre el vertiginos.

După aceea totul s-a desfășurat din ce în ce mai repede.

Și Vent țâșni pe ochiul ferestrei sufletului Fântânii. Țâșni, nu în afară, ci în Înlăuntrul cel fără de sfârșit.

13. Nici nu reușiseră să conștientizeze pe deplin ideea că unul dintre săritori nu se spulberase la impactul cu Pragul, și calamitatea s-a declanșat. Corpul celui cu ochii închiși zvâcni o dată, pulsă ca o inimă în abis și se nărui în-de-Sine. Cel care fusese cândva un trup mărunt, sfâșiat de griji și de probleme, animat de dorințe și chinuit de suferințe, devenise dintr-o dată un Sorb. Liniile de forță ale Universului se curbară către nodul spațio-temporal ce devenise Vent, acolo sus, în vârful soclului dominând mulțimea.

Și Universul prinse a se scurge pe acolo într-însul.

Nici Hardt, nici Hahn, nici Gri, niciunul din cei adunați acolo nu avură timp să schițeze vreun gest. Se treziră înghițiți în mai puțin de o clipă de răsufletul fântânii din mintea lui Vent.

14. După clipa aceea - căci prăbușirea lor nu a durat mai mult: o clipă cristalizând în ea Istoria! - se priviră mirați. Nimic nu părea să se fi schimbat. Dar soclurile de piatră erau goale, scăldate în lumina nefirească a unui cer alb și pustiu. Nu mai era soare. Nu mai erau nici stele, nici lună, nimic. Totul rămăsese împietrit într-un timp opac.

— Știu, rostește Hardt.

Vocea Iui stârnește valuri în infinit. Ceva ca o pasăre mare trece fâlfâind pe deasupra, foarte aproape.

— Acum suntem în sufletul celui ce a trecut *Dincolo.* Tot

Universul este o clipă în Clipa lui.

Nu se mai recunoșteau. Nici lumea din jurul lor nu o mai recunoșteau, și nici ea nu-i mai recunoștea.

Fata se desprinde de pieptul băiatului și Hardt se retrage și el într-o parte, ca de lângă o necunoscută, cu toate că își petrecuseră o zi întreagă alături. O zi cât lumea.

Deasupra mulțimii plutește o tăcere nefirească.

Și Hardt se decide. Înaintează cu pași siguri către soclul înalt, de piatră, al lumii fără vise prăbușită în visul lui Vent.

— Ce face? întreabă Gri.

— Unde se duce? se agită fata.

Hahn înțelesese însă.

— Lăsați-l, spune el în șoaptă. Uitați-vă și voi! Nu-i așa că are o alură de profesionist?

— Dar unde se duce? întreabă Gri.

— N-ai înțeles încă? se miră bătrânul de pe locul alăturat. Pleacă să-l cheme înapoi pe Vent.

Hardt ajunsese în vârful columnei pe care stătuse cândva Cel-în-Visul-Căruia-Pluteau.

Privește un moment peste capetele mulțimii tăcute, care îl fixează cu atenție, încercând să-și întipărească în suflete figura tânărului pentru eternitate, fiindcă știu că n-or să-l mai vadă niciodată.

Și Hardt se lungește pe patul de piatră, închide ochii și sare.

— Zboară, vulturul meu! șoptește fata.

Gri își întoarce figura descompusă către Hahn.

— Crezi că o să reușească? îl întrebă.

— De un singur lucru mă tem, zice Hahn, pe gânduri. Că atunci când se va întoarce, visele Omului Cosmos vor năvăli în realitatea din jur și va începe Epoca Minunilor. Realitatea potopind visul unui om este încă o prea modestă catastrofă. Dar dacă visele lui Vent vor năvăli în lume? Și dacă Vent va trăi un coșmar?

Mulțimea îngenunchease și vocile cântau iar.
— Să mergem, spune Hahn.
— Unde? întrebă Gri.
— Spre oraș, dacă va mai fi rămas ceva dintr-însul...
Și cei doi reporteri se strecurată, prin mulțimea murmurând imnul de slavă, spre ieșirea ruinei Coloseumului din Noyk.

1980-1981

LOVITURA DE GATOPARD

1. Iarba înaltă vălurește sub vântul arzător. Gazelele pasc, agitându-și pămătufurile cozilor și ridicând rând pe rând capetele să inspecteze câmpia din circul vulcanic aburind sub arșița ucigașă. Elefanții masivi dormitează scufundați în nămolul iazului. Leul își face siesta sub baobabul familiei, asaltat de odraslele bufleie și de consoartele ce se purică reciproc. Zebrele pasc în rotocoale concentrice, conformându-se ritualului mai precis decât legile. Papagalii rostesc sentințe. Celelalte păsări cârâie în abundența vegetală. Puii piuie.

Ascuns în ierburile savanei, gatopardul[1], deșteptat de arșiță, își întinde trupul costeliv. Trăsnetul galben al privirii abia răzbind de sub pleoapele adormite, scrutează întinderea platoului până la piscurile înzăpezite din zare, cu o căutătură crudă, înainte ca fiara să se fofileze printre smocurile verzi de scrum. La fiecare pas, coloana vertebrală, nesusținută în clavicule, tresaltă, balansându-se instabil.

Gatopardul accelerează. Fuga lui nu durează niciodată mai mult decât își poate reține răsuflarea. Însă sprintul resortului tărcat este mai fulgerător decât prăbușirea condorului din înalturi. Ținta vizată este atinsă mai înainte ca victima să fi sesizat, mai înainte ca victima să fi avut vreme să se sperie și să-și ia elan. Cel ce se abate asupră-i cu viteză amețitoare este biciul-pătat-al-lui-Dumnezeu!

[1] Ghepard.

Și abia când gatopardul își sfâșie deja prada, turmele de antilope și gazele se pun în mișcare, înnebunite de frică. Salturile acrobatice, lente și înalte, emoționează estetic ochiul tocmai prin zborul prelung, ce poate fi urmărit, uimind prin cutezanța vioaie. Gazelele se învâlvoră prin savană stârnind praful.

Atunci se urnesc și zebrele. Tropotul se amplifică. Zeci de mii de copite bat în solul uscat tam-tamul unei vânători deja petrecute.

Leoaicele se ridică neliniștite să scruteze orizontul cu nările fremătând. Ca la un semn, toate acționând în conformitate cu un plan misterios, se strecoară într-un semicerc imaginar ce izolează un exemplar desprins din turmă. În debandada ce a cuprins platoul, prudenții zebu trec fără inhibiții mult prea aproape de baobabul familiei regale.

Când elefanții părăsesc și ei, mugind, baia, panica se aprinde pe deplin. Un pui de pahiderm, rătăcit, violează teritoriul de vânătoare al tigrului și uriașa felină se aruncă hârâind feroce asupra dunei în mișcare, cățărându-i-se în ceafă. Țipând, malacul inofensiv se năruie în genunchi, zguduind pământul sub el. Tocmai în momentul în care grumazul i se frânge cu pocnet sec sub colții răpitorului, în scenă dă buzna mastodontul femel, cu ochii injectați de furie, încercările mamei îndoliate de a înșfăca fiara dungată se soldează din partea înfricoșatului cu lovituri de labă ce despică șarpele trompei. Puiul își horcăie în praf ultimii litri de sânge. Tigrul - un tigru în floarea vârstei - se înalță pe labele dinapoi și este, în poziția aceasta, la fel de înalt cât pachidermul adult.

Într-un târziu, cu urechile sfâșiate și trompa ruptă, elefantul se retrage. Tigrul își rage victoria, strigătul său înfiorând savana până în zarea însângerată. Cu o labă pe puiul de pahiderm răsturnat pe o rână, tigrul rage către cer, către pământ, către întregul univers, pe care îl desfide.

Fuga celor mai rezistente alergătoare mai durează încă ore și ore în șir. Din ce în ce mai înceată, mai îndepărtată de teatrul inițial, unde gatopardul și-a sfârșit victima într-o clipă. Dar și din ce în ce mai amplă, asemeni undelor stârnite de piatră în apa iazului tulbure din mijlocul savanei.

Până la urmă, în înserarea scurtă, ca o cortină căzând peste teatrul giganticului crater, numai păsările pogorându-se la cuiburi își mai foșnesc penajul. Și când se lasă noaptea, numai hohotul hienelor, dinspre pustie, și urletul maimuțelor, dinspre jungla vastă, mai tulbură liniștea platoului.

Vreme de zeci de mii, de sute de mii, de milioane, poate chiar de zeci de milioane de ani, această secvență se repetă cu o oarecare frecvență, depinzând aproape în exclusivitate de ritmul de asimilație al gatopardului. Goana lui tainică rămâne o lovitură egal de eficace și de neprevăzută, după crimă fiind uitată imediat de animalele incapabile de o sinteză logică a experienței empirice. Logica științifică este singura în măsură să aducă înțelegere la nivelul corelării relațiilor victimă-vânător și cum, înainte de zvâcnirea nemăsurat de impetuoasă, nimeni nu dă start și nici un arbitru nu consemnează performanțele concurenților, cu atât mai puțin gatopardul, care nu-și strigă numele ca să știe lumea că el este Trăsnetul Savanei, taina sacră a vânătorii rituale este păstrată nealterată. Până într-o zi, când Cineva, capabil să judece în funcție de niște criterii abstracte, determină și identifică gatopardul. Este Cineva interesat de vânătoarea vânătorilor. Cineva incapabil să alerge cu propriile picioare atât de repede încât să ajungă din urmă Fugăritorul, dar capabil să-și procure altele, de împrumut și, mai grăbit decât dihania stârnită, să o aștepte, mai răbdător decât ea, și când aceasta iese din ungherul în care a stat pitulată, acel Cineva, cu ochi ager și lovitură precisă, necruțător și aprig, să o depisteze, identificându-l

și transformându-l pe tulburătorul vânător în vânat.

Motivul pentru care acel Cineva săvârșește fapta, are, desigur, mult mai puțină importanță în desfășurarea ulterioară a evenimentelor. Important nu rămâne decât că, după ce gatopardul va fi sustras din cazanul de piatră al teroarei imprevizibile, câmpia dintre munți va deveni un loc mult mai liniștit unde gazele, zebre, zebu și elefanți pot paște și se pot scălda în tihnă și deplină siguranță, și unde până și leul se va putea odihni mult mai bine la ora siestei, sub baobabul familiei, iar tigrul va fi scutit de neplăcerea și pericolul luptelor cu pahidermele, viteza medie a agitației populației date scăzând simțitor.

2. Încă de la ieșirea din Cămin, Seler avusese o premoniție neplăcută. Dar Serenda insistase și insistase, așa încât a fost imposibil să evite escapada.

Acum, după câteva ore de discotecă în aer închis, sub flash-uri și decibeli biciuind nervii, nu mai suportase și ieșise afară, să respire un pic și să-și relaxeze privirea admirând cerul tropical boltit deasupra Marii Insule pierdute-n Ocean, singurul pământ populat, din emisfera sudică cel puțin.

Dincolo de cupola multicoloră de siliu, Serenda se zbânțuia cu un amorand-de-ocazie deosebit de insistent. Dar, oricât se antipatic ar fi fost amorandul, Seler își propusese ca de astădată să nu se mai amestece în treburile ei și să o lase să se descurce singură, după cum o tăia-o capul.

În anii de când erau împreună. Seler reușise să se sature de rolul de înger păzitor, care să o scoată mereu din complicațiile în care, cu un talent atât de ieșit din comun, reușea să se vâre întotdeauna, pentru ca până la urmă tot ea să-și râdă de el și de gelozia lui și să-l acuze că e un primitiv, un sălbatic, un înapoiat. Ei bine, o să se izbească ea, odată și odată, de realitatea nemiloasă, și o să se lecuiască, pentru totdeauna, de vise aiurea.

Pritocind în minte scenariul evenimentelor viitoare, Seler se strecură neatent printre boschetele înflorite și se opri să-și aprindă o țigară. Dinspre Ocean bătea briza, transformând florile-de-sumbru în jerbe fluorescente. La ora aceasta, o treime din populația insulei se distra, o treime se odihnea și o treime activa. Și numai el, scăpat de sub ochiul social, nici nu se distra, nici nu era sub control.

………[1]

Încercă să icnească a râs, ca de o glumă bună, dar inima îi era de gheață în piept.

Celălalt nu avea deloc aerul cuiva pus pe șagă.

— Sunt cu soția… murmură Seler.

Celălalt îi tăie vorba:

— Nu avem vreme de prostii.

— Care prostii!? protestă Seler, ieșindu-și din pepeni. Care prostii!?

Făcu stânga-mprejur, decis la un gest disperat, eventual să sprinteze până la cupola multicoloră sub care formele umane se întrezăreau, tresăltând în ritmul muzicii. Știa că, dacă avea de a face cu un Vestitor, acesta nu îl va urma în public. În spate, însă, i se postaseră pe neștiute doi operatori, de automatele cărora se izbi cu pieptul.

„Parcă m-a tras sfoara aici”, își spuse Seler. „Ăștia știau precis că voi ieși din discotecă, ba chiar știau și amănunte importante, de genul: că o să fiu singur, că o să o iau pe aleea asta, că o să-mi aprind o țigară, că o să ridic privirea și o să dau cu ochii de Vestitor, care era plasat exact unde trebuia”.

— Vă rog! Doar n-o să-mi las soția într-o situație… încercă Seler să emită ceva convingător, dar vocea crispată îi scârțâi strident, ridicol și fals.

[1] Din păcate în acest loc, în versiunea tipărită apar două pagini dublate (112-113), care segmentează firul logic al povestirii. (nota corectorului)

Începuseră să-i tremure genunchii.

— Ți-am mai spus o dată că nu avem timp pentru chestii de-astea, rosti inflexibil individul din umbră.

Seler își jură că dacă va scăpa vreodată din porcăria în care se pomenise, pe negândite, implicat, nu o să-l ierte pe ăsta nici în mormânt. Rememorându-și cele câteva noțiuni elementare de drept juridic înregistrate în cadrul cursurilor de somo-școală codificată, încearcă o ultimă stratagemă:

— În fond cine sunteți? Aveți mandat?

— Avem tot ce vrei, Seler, și nu ne mai face greutăți, că întârziem, și suntem așteptați.

Un modul transparent cu aspect deosebit, cu ferestre false dincolo de care o hologramă animată prezenta câțiva călători liniștiți privind fără interes pe geam, parcă lin, desprinzându-se din întunericul aleii și etalând portierele din spate deschise către interiorul întunecat ca Neantul pândind în spatele aparenței strălucitoare a falsei realități din vitrine.

— Urcă! îl împinse între coaste o armă din spate.

— Este o confuzie, o neînțelegere! strigă Seler. Nu poate fi vorba de mine! Ce Seler căutați? Seler și mai cum?

Nimeni nu catadicsi să-i răspundă. O a doua lovitură de țeavă între coaste îi tăie respirația. Făcut ghem pe podeaua rece a vehiculului, Seler înțelese o dată pentru totdeauna, că legalitatea se isprăvise pentru el, și că, de aici înainte, pătrunsese într-o lume în care va trebui să se supună fără discuții.

Obsedat de ce o aștepta pe idioata de Serenda în compania amorandului-de-ocazie, când va observa, neîndoios, că a rămas fără însoțitor, Seler, ghemuit pe fundul vehiculului ce rula lin, începu să înjure printre lacrimi. Nu mai plânsese de pe când o fi fost copil, poate că nici atunci nu plânsese; nici nu-și amintea să fi plâns vreodată. Operatorii cu automate abia se întrezăreau în lumina albăstruie irizând dinspre pereții și tavanul îngust.

Seler cercetă cu coada ochiului uniformele fără nici un semn distinctiv, fără ecusoane, dotate cu căști fumurii și rotunde, sensibile poate la radiația ultravioletă a blindajului cabinei, sau poate la infraroșii.

Vestitorul nu era cu ei. Nu urcase în vehicul. De sub vizoare, imprecise, conturile figurilor de profesioniști, împietrite în măști impenetrabile, urmărindu-l cu atenție concentrată. Nici unul dintre ei nu părea tânăr, nu era Coordonator-de-Trafic-în-Termen. Erau oameni în toată firea, cu gesturi și manifestări abrupte și sigure.

— Unde mă duceți? întrebă Seler.

Vocea îi rezona fragil în spațiul strâmt. Nimeni nu-i răspunse. Doar unul dintre cei proptiți cu spatele de pereții opaci își arătă automatul cu un gest calculat, lăsând la vedere cu tot dinadinsul glonțul auriu cu vârf întunecat.

3. Serenda așteptase ce așteptase, mai dansând, mai flirtând, dar când realiză că Seler nu mai vine, începu să se enerveze. Doar n-o fi plecat acasă să se culce, lăsând-o pe ea aici, ca pe o caraghioasă? Dacă a făcut cumva tâmpenia asta, va avea de ce să regrete!

Amorandul insistent o pipăie de zor și, deși era antipatic și libidinos, Serenda își spuse că ar putea fi, până la urmă, un obiect de studiu interesant. Deci, când acesta îi propuse către ziuă „o vizită la el”, Serenda, care observase ce consumaseră la masă, împreună cu ceilalți trei băieți și fata cu care stătuseră, precum și manierele lor, își spuse că nu riscă prea mult, erau cu toții, evident, din Înalta Conspirație, și unii ca ei nu se puteau ține de tâmpenii.

Drumul a fost scurt. Înainte de a pătrunde în Cămin, Serenda își mai spuse o dată că face o greșeală răspunzând așa de ușor la invitația unui necunoscut, dar erau toți atât de drăguți cu ea încât era mult prea târziu să mai dea înapoi. Făcu doar, din nou, precizarea că nu poate sta decât „o clipă” și urcă, râzând, în lift. Abia când fu să treacă pragul apartamentului răvășit ca de furtună,

murdar și plin prin toate ungherele de resturi de mâncare, cu pereții mâzgăliți cu vopsea sau poate chiar cu sânge, încercă să se opună, să se întoarcă să plece, dar palma necunoscutului îi lipăi pe obraz, proiectând-o, ca pe o cârpă, până în mijlocul încăperii.

Vocea aspră a gazdei se oțărî la ea. Cealaltă femeie, familiarizată, se pare, cu scenele și atmosfera, își trase bluza de pe ea râzând.

Serenda își pipăi, uluită, gura plină de sânge. Vru să se ridice, animată de o spaimă și de o furie animalice, dar pumnul izbind-o nemilos în stomac îi tăie respirația. Tipa cealaltă râdea, râdea neîncetat, ca o dementă.

— Maestrul e supărat rău! comentează o voce de undeva din afara câmpului vizual al Serendei, încețoșat de o pâclă roșiatică.

Unul dintre străini se apleacă spre ea. Serenda îi simte gura duhnind și întoarce capul într-o parte, încercând să scuipe din gură sângele, dar o nouă palmă grea se abate peste obrazul deprins cu mângâierile grijulii ale celui care, până aseară, mai fusese încă Seler, locuitor al Criptocartului. Serenda constată că, în circumstanța dată, gândul la Seler este cu atât mai dureros.

4. Maestrul se deșteptă cu o senzație cumplită în tot corpul. Ca de obicei, dimineața resimțea orgiile nopții precedente. Tocmai își căuta seringa, pe pipăite, pe noptieră, când vocea hârbuită a Ucenicului îl izbi dureros:

— A fugit!

Dintr-un salt, Vulpe și Marila, primul complet indecent, a doua în ciorapi negri și pantofi cu toc cu care îi plăcea să se fandosească, și cu care, de fapt, era și cea mai atrăgătoare, își înșfăcară armele, repezindu-se la geam.

— Iat-o! scrâșni Marila, declanșând mecanismul de deschidere a hublourilor.

Maestrul își miji ochii umflați de somn.

— Hei! Copii! Potoliți-vă!

— Bine, dar... insistă Marila cu voce de fetiță.

— Operator! se burzului Maestrul.

Femeia luă spontan poziție de drepți, pocnind, ca o caraghioasă ce era, călcâiele pantofilor cu toc.

— Am zis s-o lăsați! hârâi mai domol Maestrul.

Se sculase între timp din pat și își aruncă, fără interes privirea pe geam, după femeia ce abia se mai zărea jos, la poalele Căminului, ca un punct colorat evoluând, clătinându-se, pe aleile parcului, către stația modulelor de transport. Un punct cenușiu, ieșit dintr-o alee secundară, se îndrepta spre ea din lateral. Cele două puncte luară contact. Apoi Se contopiră, din pricina distanței, într-un singur tot.

— Gata! Echiparea! ordonă Maestrul, întorcându-se către ceilalți din încăpere, așteptând încordați. Azi avem treabă.

5. În vreme ce tânăra Ahura apela modulul de transport în comun, de la pupitrul de la marginea autostrăzii nivelului 22 al Criptocartului, Marila își trase pe ea bluzonul, își ascunse la piept arma și părăsi încăperea Căminului odată cu Maestrul și Vulpe. La despărțire, Maestrul îi înmână ecusonul cu codul de urmărite al Serendei și, pe când Marila făcea apelul modulului de la pupitrul din fața Căminului, Ahura străbătea suburbiile 19 și 18.

Când ajunse în dreptul Căminului de reședință al Serendei, Marila se opri vizavi de clădire, apelând la monitorul instalat în colț, pe codul Căminului de vizavi, contactul cu camera de luat vederi din interior.

O blestemă în gând, executând operațiile de rutină ale cuplării, pe paparuda asta stupidă, infiltrată prin mariaj sentimental în Înalta Conspirație. După cât bocise în noaptea aia, ai fi jurat că nu o să mai suporte apropierea unui om în viața ei, și când colo, acum, la nici câteva ore, se lasă condusă de primul golan întâlnit în cale în nivelul 4.

În clipa în care Marila se instalase la pupitrul postului de control dinaintea Căminului, în clădire pătrunsese o fată în uniformă albă. În virtutea obișnuinței, Marila activase cititorul spectroscopie de cod de la poartă. Ahura era operator al nivelului 22, grad de inteligență 0,97, zonă roșie de referință, coeficient de agitație + 0,0008 față de medie.

„Iată o viitoare concurentă la titlul de Max”, decise Marila răutăcioasă.

Viața străzii decurgea liniștit. Milioanele se vânzoleau în sus și-n jos, animate de griji și probleme cotidiene. De la puericultura din capătul străzii, cârduri de ucenici-în-formare din cursul superior ieșeau buluc, anunțând sfârșitul zilei-de-curs și începutul zilei-de-divertisment.

Marila își netezi cu podul palmei cutele combinezonului, întrucât îl purta direct peste ciorapii de nailon, pânza tare se răsucea, pătrunzându-i peste tot și incomodând-o teribil. Surprinzând scena penibilă, un nivel 4 se opri rânjind ca tăntălăul la ea, cu gura până la urechi.

„Hai, circulă, circulă, prăpăditule! Am eu cu cine să mă duc la discotecă după program, și sunt persoane cu mult mai sus de nivelul la care o să ajungi tu vreodată!”

Se răsuci spre curtezanul nedorit, expunându-și ecusonul cu striațiuni violete, ce indica gradul către Înalta Conspirație. Operatorul de nivel 4 deveni, brusc, foarte serios, și evacuă binișor locul, circulând mai departe reglementar, fără a se mai deda la abateri de la disciplină.

6. Hor ieșise ultimul din filtru. În cazul lui, formalitățile duraseră mai mult decât la toți ceilalți din serie, așa încât rămăsese singur printre necunoscuții seriei următoare. Se simțea frânt de oboseală. Își spunea că e inadmisibil să reții atâta un operator de nivel 4, într-un filtru de uzură, obligându-l să suporte ore și ore în șir stresul testelor.

Grăbind spre Cămin, privea în dreapta și în stânga, fascinat de universul în culori vii al Zonei Impare a

orașului. În zilele dintre două filtre nu se gândea decât la lumea de vis a paradisului artificial de acolo, unde la tot pasul puteai întâlni câte un grad superior. Sătul de viața din nivelul 4, de interogatoriile și testele săptămânale, de relații și control statistic, numai trecând prin cartierul impar mai uita de zbuciumul interior, putând fi fericit, pentru o clipă, cu ochii plini de luminile Criptocartului la care nu avea acces decât în interes de serviciu.

De fiecare dată, lumea Criptocartului se vădise pe măsura Idealului Fiind. Aici era cald, vântul văratic îi ciufulea părul crescut peste măsură, modulele de transport vâjâiau vijelios pe traseele ordonate de Memoria Centrală, semnalându-și ruta ipotetică prin coduri multicolore afișate pe parbriz. Vitrinele Palatelor de distracție pâlpâiau caleidoscopic.

O femeie cu păr fluorescent țâșni dintr-un Cămin și, după o clipă de dezorientare, porni cu pași nesiguri pe alee către stația de module, trecând chiar prin dreptul aleii pe care venea el.

Hor își potrivi salopeta cenușie cu palma și îndreptându-se direct către ea, își luă inima în dinți și o întrebă dacă nu se simte bine sau ce are. Femeia se întoarse speriată și atunci Hor remarcă sticlirea ecusonului Violent de Înaltă Conspirație.

Înghețase. Totuși, privirea ei rătăcită nu părea să amenințe, iar vânătăile de pe chipul suav...

— Sărmana de tine! șopti Hor, emoționat. Ce-ai pățit? Îmi dai voie să te ajut?

Femeia răspunse afirmativ, și Hor o luă de braț, spre a o conduce la stația de modul. Așteptară în tăcere. Odată urcați, o întrebă, cu mâna pe claviatura de comandă:

— Încotro?

— Spre Zona Impară a Criptocartului, rosti femeia dintr-o suflare, trântindu-se în fotoliul fiziologic.

Ceilalți trei pasageri ai modulului urmăreau curioși straniul cuplu. Modulul demară, avântându-se în labirintul

megalopolei.

7. Ahura tocmai se pregătea să deschidă ușa cuibului cu codul ecusonului când Hor ieși din cuibul vecin „Seler-Serenda”. Sub privirea inflexibilă a fetei, bărbatul în salopeta cenușie rămase paralizat.

— Cine ești? întrebă Ahura, încercând să-și mascheze tulburarea de care fusese cuprinsă, sub zâmbetul profesional, pe care și l-ar fi dorit cald, dar care nu era decât crispat.

— Hor. Mă cheamă Hor. Am fost operator de nivel 4, dar sunt destituit.

Detectorul de minciuni al cuibului clipea liniștit.

— Și de când? își continuă fata interogatoriul.

— De azi.

— Și ce cauți aici?

„Parcă ar fi El” își zise fata, urmărind reacțiile operatorului mărunt din fața ei.

Hor tăcea, privind-o îngrozit. Deși foarte tânără, fata purta ecusonul Înaltei Conspirații. Tenul ei proaspăt și fața fragedă îți bucurau sufletul. Ecusonul din piept îți făcea inima să se strângă.

Ahura activă cititorul spectroscopic de cod al intrării în cuib. Se pregătea să pună în practică învățăturile teoretice din cursul pregătitor de cadre pe care îl urma, pentru un test de contact. Dar când întoarse privirea spre ecusonul străinului, decodificat acum sub privirea cititorului spectroscopic, rămase năucă. Pe plăcuță apăruse parametrul de inteligență 1.0075, consemnând, fără dubiu, că necunoscutul de dinaintea ei o depășea, scăpându-i de sub control.

„Un suspect de calibrul Max în nivelul 4...” își spuse fata, parcă nevenindu-i să creadă striațiunilor aurii ale microprocesoarelor inserate în ecuson. Și el, care habar n-avea de ce fusese destituit! Mamă-mamă, ce calibru de inteligență! Nici ALGOR nu depășea cifra 1 și ALGOR era

ultimul nivel înaintea Cortexului Central.

„1.0075! Încă 20%, și omul ăsta băga în cofă Marele Creier”.

Ahura se răsuci pe călcâie spre ușa cuibului și introduse ecusonul în paznicul electronic. Ușa dinaintea ei glisă lateral. Obturatorul clipi fără zgomot, și holograma sinestezică din interior năvăli afară, răspândind pe hol parfum de mosc și foșnet de arbori înfloriți prin care zburătoare multicolore bucurau sufletul cu peisaje cu lumi de vis de computer. În *contre-jour*-ul astfel creat, Hor întrezări formele rotunde prin îmbrăcămintea subțire. Pieptul fetei se zbătea precipitat.

— Privește! îi spuse ea, luând o decizie subită. Îți place la mine? Îți place de mine?

— Grozav! murmură Hor.

— Atunci intră. Te așteptam, îi zâmbi Ahura.

Hor își cufundă privirea în ochii ei. Fata nu mai zâmbea. Obturatorul îl împinse ușor din spate. Pâlpâitul stroboscopului descompunea mișcările. Forma camerei, dimensiunile ei și decorul se schimbau ritmic sub cascadele de sunet revărsându-se din simulatoarele de pe pereți, excitând pe cortex zone inefabile. Bluza fetei se descheiase, lăsând la vedete tresărirea dureroasă a sânilor. Fața și mâinile erau umede. Buzele întredeschise. Părul pâlpâia când verde, când violet, în efectele penumbrei. Perspectiva peisajului din jur se desfășură nebănuit către un oraș în amfiteatru dincolo de pereții parcă străvezii. Arbori și alge își fluturau apele de cristal mincinos împrejur, deasupra.

— Mă aștepți de mult? întrebă Hor cu un glas sfârșit.

— De o eternitate, zise ea. Iar pe de altă parte de vreo două-trei săptămâni. Știam că vei veni. Totul este calculat. A fost dată alarma generală. Știam cu toții că vei veni, dar nimeni nu cunoaște când și cum.

— Câți ani ai? o întrebă Hor.

— 14. Dar nu te teme. La nivelul 22 se folosesc diferite

acceleratoare, MAX.

Ahura îi zâmbea iar, de astă dată suav, de jos în sus, ca unei personalități deosebit de importante, așa cum și era de altfel. Hor îi despleti părul, lăsându-i-l să cadă liber pe umeri. O privea cu ochi blânzi. Și victima își iubi vânătorul, cu toate ca știa că după clipa împăcării va urma trădarea, și aceeași mână ce oferă floarea, întinde și cupa otrăvii. Însă în clipa aceea era un tablou, o stanță eternă: bărbatul în strai neglijent, cu mâinile pe umărul și pe obrazul fetei zâmbind, cu părul despletit, ochi în ochi, sub crengile unor arbori de ireal din care liane zvârcolindu-se oferă fructe iluzorii și flori parfumate de sumbru.

Au întins mâna să culeagă fructul interzis. Vânătoarea începea. Gatopardul sărise.

8. Seler se adună de pe jos. Modulul, oprit în dreptul unei uși blindate, își glisă obturatoarele cuplate cu ușa. Înaintea lui se întindea un coridor obscur. Una după alta, nenumărate uși se deschideau tot mai adânc, cu pocnete seci. Depășind cu pași șovăitori cel dintâi prag, ușa pocni în spatele lui, despărțindu-l de coordonatorii înarmați din dubă, cu privirile neclintite sub căștile fumurii ale uniformelor fără ecusoane.

Rămas singur, Seler străbătu, mai mult pe pipăite, nenumărate coridoare. Când se rătăcea, o lumină îndepărtată îi făcea semn. Trecea prin săli cu ochi luminoși de computer, trecea printre pereți opaci, ori printre vitrine străvezii. Aerul era peste tot uscat.

Când Seler ajunse la jilț, se simțea la capătul puterilor. Jilțul fiziologic iradia în încăpere holograma Vânătorului de Gatopard. Atingându-i ecusonul, lumina iradiată se sparse în mii de cioburi incandescente. Orbit, Seler citi pe benzile aurii ale afișajului, noul text emis de microprocesorul individual:

Numele: Seler

Locul de muncă; Înalta Conspirație

Gradul: V
Funcția: ALGOR
Coeficientul: MAX - 1
Cod: FĂRĂ COD

Jos de tot, abia perceptibil, un rând de semne preciza că VÂNĂTORUL ARE DREPT ABSOLUT DE DECIZIE, și că POSESORUL ECUSONULUI CONDUCE SINGUR ȘI DINCOLO DE CONTROLUL CENTRAL VÂNĂTOAREA STATISTICĂ A LUI MAX.

„Deci sunt un soi de, un soi de...” își zise Seler uluit, negăsind nici un cuvânt capabil să-i desemneze cu precizie noua poziție socială, în care se pomenise ridicat după o suită atât de incredibilă de evenimente.

Pipăind cristalul profund al pereților, își afundă privirea halucinată în fidelitatea fără limită a infinitei clarități în care, dincolo de punctul ce desemna limitele subiective de vizibilitate, se întindea neantul de lumină al Insulei.

Se întoarse la Jilțul Vânătorului. Mângâind mânerele de fildeș, descoperi clapeta. Întinzându-se în forma comodă ce-l aștepta cu brațele desfăcute, cuplă.

Pereții de cristal se rotiră de la sine, dezvăluindu-se subțiri, ca de oglindă. Dincolo de ei, Cortexul Central se întindea în toate direcțiile, nelimitat: un ocean de coduri luminoase clipind în Eternitate. În spatele fiecăruia dintre coduri se ascundea un om din miliardele Insulei. Și, dintr-o dată, mulțimea aceea fără de sfârșit, se îngrămădi în jurul lui Seler într-un El Alef cinestezic, sufocându-l. Zidul uman devenise compact, preschimbându-se într-o structură spațială variabilă. Seler dibui ecuația nebuloasei spirale, rotindu-i-se dinainte, titanică, asemeni unei Căi Lactee condensată într-o încăpere și, când privi către punctul cel mai înalt, a cărui mișcare având amplitudinea maximă față de axă, se deplasa cu cea mai mare viteză, remarcă un dement trepidând intens, marcat cu galben. Fulgerător, acesta se rupse din algoritm, ciocnind într-un carambol formidabil restul elementelor sistemului, până când

ordinea ce domnise se metamorfoză într-o agitație browniană generală. Atunci, din extrema opusă a galaxiei, un alt element evoluă abrupt, de astă dată către observator, către Seler, spectatorul confuz al complexului fenomen de cosmică socială, iar când Seler, speriat, dădu să schițeze gestul instinctiv de evitare, dementul îl cuprinse, suprapunându-i-se integral.

„Aha, deci elementul ăsta eram eu!” pătrunse Seler limbajul metaforei. „Dar cine o fi celălalt?”

Când îi trecu prin cap întrebarea, Gatopardul se întoarse către Vânător. În ochii de chihlimbar i se citeau spaima de fiară hăituită, și ura. Seler se cutremură.

Galaxia se transformase într-o ecuație.

$$MAX = \frac{\Sigma_N}{\Sigma_M} (\Delta_n) \lambda^{MK}$$

Amețit de avalanșa de informații, Seler nici nu-l remarcă pe Valden decât în momentul în care acesta îl obligă să decupleze clapeta mânerului de fildeș. Abia când holograma se stinse, Seler realiză că noul venit nu era tot o simulare.

— Tu cine mai ești? mârâi Seler ursuz, zgâindu-se năuc la uniforma fără ecuson a celuilalt.

— N-are nici o importanță. Eminență, răspunse Valdenul, îndreptându-și cu o smucitură scurtă arma de pe umăr. Puteți să-mi spuneți Valden. Este un titlu generic.

9. Valdenii ăștia, cu toate că jucau un rol extrem de important în Înalta Conspirație, nimeni nu putea preciza care era cu adevărat funcția lor, unde le încep și unde li se termină atribuțiile și în ce constau ele de fapt. Numărul lor era, de asemenea, o enigmă, și se vânturau unele zvonuri că nici Computerul Central nu ar deține informații cu privire la ei, tratându-i în calculele sale drept o entitate plurală nedefinită: Valdenii.

Ca toate gesturile Valdenilor, era secret și ce căuta Valden în sala Jilțului și cine îi dăduse ordin să intervină.

Valden intervenise, și când lucrurile reintraseră în normal, Seler îl văzu pătrunzând pur și simplu înapoi în holograma statică a Vânătorii.

„Acolo trebuie să existe o ușă ascunsă”, încercă Seler să-și lămurească miracolul, fără a fi însă foarte convins că nimerise tocmai explicația justă.

„Oare ce coeficient de inteligență o fi având un Valden?” se întrebă el. Nepurtând ecusoane, atât gradul cât și ceilalți parametri ai Valdenilor rămâneau o enigmă. „x"-uri în determinantul social de pe insulă. De fapt, însă, nu chiar nedeterminări, așa cum era Seler înclinat să creadă, ci, mai iute, un soi de parametri variabili a căror valoare se manifesta compensator în cazuri concrete de intervenție la Vânătoarea lui MAX. Și adevărata întrebare de pus nu-i trecea însă niciunuia prin minte, era nu „cine sunt”, ci „de unde sunt recrutați”, fiindcă la un studiu detaliat ar fi putut fi admisă până și ipoteza provenienței exogene a Valdenilor, și atunci s-ar fi ridicat problema „dacă vin de Dincolo, ce era acest Dincolo misterios, neconsemnat în nici o statistică oficială a insulei?”

10. O populație P are o agitație specifică AP. Ecuația:

$$AP = \frac{\Sigma_n}{\Sigma_M}(\Delta_a)^{\lambda MK}$$

exprimă raportul direct proporțional între agitația specifică AP și numărul membrilor ecuației date și raportul invers proporțional cu suma de maxime de agitație a populației Σ_M.

Precum se poate observa, în cazul limită în care suma populației este egală cu suma de maxime de agitație $\Sigma_N = \Sigma_M$, populația dată este antrenată în mod egal de forțe eterogene care se anulează reciproc, ecuația agitației specifice căpătând valorile:

$AP = (\Lambda_a)^{\lambda MK}$

În care Λ_a reprezintă variația de amplitudine a mediei populaționale față de punctul zero al graficului, corespunzând axei galaxiei sociale, λ reprezintă coeficientul de intensitate a agitației factorului colectiv, iar K este constanta populațională de agitație, îmbrăcând valori determinate istoric. Cazul limită în care $\Sigma_{N/}$ Σ_M = 1 implicând un

$A_p = (\Lambda_a)_{\lambda MK}$

unde a_M - a_N => 0 iar K => 0 aduce agitații specifice A_p valori minime, dar fenomenul este practic o imposibilitate istorică, dacă ținem cont de algoritmul real al societăților tehnologice și post-tehnologice, cu structuri populaționale mari și foarte mari. În aceste cazuri, ecuația nu mai poate să se prezinte decât sub forma:

$$A_p = \frac{\Sigma_N \rightarrow \infty}{\Sigma_N} \Delta a^{\lambda MK} \Delta_a (a_N - a_N -> \infty)$$

cu valori foarte mari negative pentru AP în cazul:

K> N-M < N - 1

Dar în punctul precis determinabil N - M = N - 1, se manifestă momentul critic M_c, la care funcția de mai sus ia valori asimptotice. În momentul M_c, în care K = N - 1, se manifestă limita de x[1] a funcției, la care structura S ia sfârșit. Iar sfârșitul acestei structuri este sfârșitul ORICĂREI structuri.

Funcția Ap este discontinuă în punctul M_c. Saltul Gatopardului se oprește în Neant, și agitația produsă de el atinge valori mai mari decât permite elasticitatea naturală a grupurilor. Savana explodează și, în ora de culme, concentrată într-un număr minim de agitatori M -> 1 = MAX, agitația indusă scoate din repaus TOȚI factorii agitabili ai populației date. Dacă, până atunci, numărul elementelor agitate oscilează între valori invers

[1] … Termen fără corespondent în matematicile contemporane (n.a.).

proporționale față de numărul agitatorilor M, în momentul M_c; *M -> 1 = MAX* numărul elementelor agitabile din sistem devine ΣN.

Multă vreme s-a presupus că punctul K = N - 1 este, dacă nu chiar imposibil, oricum foarte îndepărtat, o probabilitate cu șansă minimă, considerându-se parametrul ΣN drept nelimitat, dacă nu chiar infinit.

Dar noi știm astăzi că ΣN a unei populații P este o cifră limitată și determinată, depinzând de raportul între populație și mediul închis de limită. Și după ce cifrele calculului au fost penalizate de toți factorii aleatori, când au fost reintroduse pe simulatorul fizic al Cortexului Central, nu mică a fost surpriza de a se afla că To la care Ko = N - 1 a și fost depășit. Max este printre noi!

Și câtă vreme M ≠ 1, se mai poate încerca vânarea lui.

Iată, deci, Vânătorul de Gatopard angajat. Iată și arma cu care se va opera vânătoarea. Dar unde este Gatopardul?

11. Filtrul Criptocartului opera deja de luni de zile neîncetat. Maestrul Vranghel își șterse fruntea cu podul palmei. Era obosit. Avea sub ochi pungi adânci și negre. Uniforma îi atârna în dezordine.

Înaintea lui aștepta alt grad 3 sau 4, holbându-se la operatorii cu căști rotunde și arma la umăr, postați în dreapta și în stânga intrării.

— Numărul de cod, rosti Vranghel eterna formulă.

Ochii computerului pâlpâiau.

— Zero.

— Marca.

— Zero.

— Seria.

— Zero.

— Gradul.

— Patru.

„De ce o fi necesar ca întreaga mea viață să fiu hăituit pe căi înguste și fără ieșire, într-o soartă potrivnică și

arbitrară?”

— Vârsta.

— Treizeci și șase.

— Profesiunea.

— Fără.

— Funcția.

— Delincvent.

„De ce a fost necesar să mă îndoape cu atâta învățătură mașina asta stupidă? De ce nu am fost lăsat să-mi port copilăria și tinerețea fără griji? De ce câte 18-20 de ore pe zi de înregistrări codificate cu care să-mi tortureze somnul stimulat? De ce ani de zile de moarte vie, în urma cărora să fiu azvârlit în lumea de coșmar a unei cloace puturoase, atât de josnică încât puteam ajunge aici și fără nici un efort?”

— Delict?

— Evadare de sub sistemul de control statistic, vagabondaj, recidivă, refuz de prezentare la Căminul repartizat, pătrundere ilicită în Criptocart.

„Ce soi de delicte or mai fi și astea? Cu doar un secol în urmă nimeni nu s-ar fi considerat altceva decât o persoană respectabilă, demnă de toată stima, pentru ca azi, pentru fleacurile comise, pentru o glumă...”

— Numele generic.

— Hor.

— Locul și data punerii în circulație socială.

— Am mai răspuns o dată la acest chestionar.

— Răspunde când ești întrebat și nu mai comenta. Unde și când ai venit pe lume.

„Răspunsurile mele nu au nici o importanță. Pe EL îl interesează timbrul vocii, spectrul emisiei, intensitatea undelor alfa. De zeci, de sute, de mii de ori, am răspuns întrebărilor. Aceleași întrebări. Ce mă determină să opun rezistență de data asta?”

— Expune-ți spectrul de inteligență.

În mintea confuză, opacizată de lunga bănuială, se

conturează un gând vag, asemeni unui sentiment, unei emoții. Și Hor se apropie de ecranul cititorului ridicând fruntea cu un gest mândru, nestăvilit, de om liber. Cracul drept al salopetei îi atârnă sfâșiat, lăsând la vedere pielea albă a pulpei.

— Iată-mă! Ăsta sunt! Citiți-mă! Cântăriți-mă! Faceți ce vreți! Dar de înfrânt nu mă puteți înfrânge!

Pe ecran se aprinde o flacără galbenă, ca o săgeată palpitând. O cifră imposibilă urcă din străfundurile materialului translucid sau fals translucid.

1, 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6

Toate privirile se întorc spre omul al cărui algoritm depășește puterea de citire a mașinii. Șiruri de 6 se perindă pe ecran. Hor, zăpăcit și el, rămâne cu mâna întinsă patetic înainte, cu ecusonul spânzurând înaintea ochitorului prin care Vânătorul țintește de dincolo de oceanul confuz de spațiu și timp.

În sfârșit, un operator îndreaptă spre el arma lucioasă și trage. Rafala izbește calota craniană, răspândind creieri și sânge pe sticla incasabilă de care gloanțele ricoșează ascuțit în spațiul strâmt. Microprocesoarele ecusonului, căzute pe cimentul de pe jos, se spulberă în mii de cioburi pe care armate de șerpi de lumină se zbat, holografic, în continuare.

— Informația aceasta nu trebuie să pătrundă în circuitul conștiinței colective rostește o voce metalică, dincolo de acvariile străveziu de opace. Grăbiți-vă! Cioburile trebuie retopite! MAX trebuie retopit!

Cu precauțiuni exagerate, operatorii culeg cioburile, deversându-le în topitorul de informație.

La intrarea în filtru, într-un modul cu codurile Înaltei Conspirații, o fată, în uniformă și ecuson de grad 22, mai staționează încă, privind nepăsătoare prin parbrizul luminat la mulțimea ce-și așteaptă rândul la obturatorul

blindat. Între aceștia nici un copil, nici un bătrân, nici un Valden. Doar oameni amărâți, evitându-ți privirea când te uiți drept în ochii lor.

12. E firesc să-l căutăm pe MAX în categoriile cu cea mai mare agitabilitate socială: la nivelurile 0 și 22, printre criptocrați ori printre handicapați mintali, fiind îndeobște cunoscut că nu pot fi urmărite raționamentele celor ce-și depășesc semenii extrem de mult fie în plus, fie în minus. La o distanță atât de mare de axa medie, plus și minus în agitație socială înseamnă același lucru.

MAX este un personaj statistic. Filtrele noastre de urmărire populațională funcționează tot statistic. Iar un personaj anume, un caz particular, un „x" într-o nedeterminare, este la fel de greu de depistat în practică prin metodele statistice, pe cât de greu ar fi de determinat electronul anume care va țâșni printr-o fantă comparabilă ca dimensiune cu lungimea de undă a electronului respectiv.

Pentru îngustarea șanselor, au fost practicate câteva capcane statistice de probabilitate în calea lui MAX. Era de așteptat ca el să treacă în unele momente-cheie ale existenței sale zbuciumate prin câteva obturatoare, unde amplitudinea mișcării sale sociale ar fi fost mai ușor de evidențiat prin contrast.

De vânătoarea Gatopardului se ocupă Vânătorul. Dar, odată vânătoarea încheiată, care este soarta Vânătorului? Dar a momelii?

Vânătorul trebuie să dea, asemeni gatopardului, o singură lovitură, fiindcă odată ratat, vânatul acesta poate deveni, la rându-i, Vânător, cu atât mai periculos cu cât, dacă i se atrage atenția asupra rolului său extrem de important în Istorie, știind că nu are nimic de pierdut, el ar ataca fără milă, chiar și pe Vânător. Gatopardul nu este nici el un simplu animal, o sălbăticiune încolțită și, câtă vreme nu vine nimeni să-i arate: „Uite, tu ești gatopardul”,

nu are de unde să aibă conștiință de sine, nu are de unde să știe cine e.

Însă în cazul în care jocul Vânătorului concepe vreo eroare, gatopardul are șansa de a-și afla sensul și destinul sub soare, și abia atunci, ascuns între ierburile înalte ale savanei, ar deveni cu neputință de prins, și așteptând noaptea Istoriei, vânatul s-ar metamorfoza în vânător. Și nici tu, Vânătorule, nu poți trage chiar în tot ce mișcă pe platoul toropit de arșiță, fiindcă ai stârni agitație cât un gatopard de vânător ce ești și, abia atunci, adevăratul gatopard s-ar putea strecura neobservat pe lângă tine.

A naibii de grea mai este și vânătoarea în care gatopardul nu se ițește dintre ierburi să-și strige identitatea! Vânat sau Vânători, suntem siliți să suspectăm orice reper deplasându-se repede, căci nu poți ști ce va fi fost decât *după* ce gatopardul a străfulgerat auriu, săgeata vie a savanei. Dar atunci ar fi prea târziu: nimic n-ar mai putea opri haosul devastator și în agitația miliardelor de picioare tropăind înnebunite, vânători sau gatoparzi, suntem în egală măsură amenințați.

Eu cine sunt? Tu cine ești?

Și, crede-mă, iubito, te întreb cu toată sinceritatea. Care dintre noi este gatopardul?

13. Serenda pătrunde temătoare în camera cvasi-obscură. Seler stă cufundat în apele unui vis de cristale lichide. La atingerea femeii, tresare, întorcând spre ea privirea inteligentă. Se ridică din jilț și o invită în locul lui. Femeia îi zâmbește, și se așează. Simulatorul își desfășoară veșnica scenă a vânătorii.

— Uite, draga mea, aici mi-am pierdut eu tot timpul de când ne-am despărțit. În clipa de față, tu ești Vânătorul, îi explică Seler. Vezi Gatopardul?

— Da, confirmă femeia.

— Câte personaje zărești în simulacru?

— Una, răspunse femeia.

Seler o privește candid, și numai Serenda, care-l cunoaște prea bine, înțelege că răspunsul a fost eronat, că n-a ghicit, că se înșală.

„Cine oare o fi al doilea?” se minună ea.

Și cum se uită la el, așa, de jos, Seler, în uniforma cea nouă, cu ecusonul auriu, gravat în striațiuni incandescente pare un titan, sfidând... Totul n-a durat decât o clipă. Au coborât braț la braț. Trecând prin filtrul pustiu, ecusoanele aurii le-au sticlit în piepturi. Păreau doi îndrăgostiți ieșiți la o promenadă.

Și acum, gata! Agitația medie este deja peste unu. Sistemele de alarmă urlă chinuitor. Vor continua să urle așa, ani și ani în șir. Nimănui nu i-a mai trecut prin cap să le oprească.

Prin vântul toamnei, antrenând în vârtejuri frenetice frunzele arborilor ornamentali din megalopolă, o fată cu păr despletit străbate cetatea dintr-un capăt într-altul. În cuibul ei pustiu, părăsit din ziua în care MAX, gatopardul, a căzut împușcat în cap în filtrul Criptocartului, un operator în uniformă neagră fără nici un ecuson, încă o mai așteaptă cu arma în mâini și glonțul pe țeava.

Pe străzi, însă, nimeni nu o mai pune să introducă ecusonul în vreun cititor spectroscopic, așa încât nimeni nu constată coeficientul incredibil de agitație consemnat de microprocesorul individual. Agitație intitulată îndeobște cu termenul generic „Inteligență”.

Când operatorul se va plictisi de hologramele standard ale misiunii sale oficiale, va scoate din memoria cuibului amintiri despre ultimii locatari. Va fi vorba, acolo, de o fată frumoasă și tristă de grad 22 și de un bărbat zdrențăros și mândru de grad 4, care au făcut, o vreme, dragoste în cuibul ăsta.

Și atunci, cuprins de nostalgie, sentiment inefabil, nemaicunoscut în veacul nostru, ascunzând în piept, sub tunica abstractă, un fior primejdios, operatorul va năvăli afară, trăgând ca un dement în dreapta și în stânga, în tot

ce mișcă repede.

Însă gestul său va trece neobservat. Fiindcă pe Insula Fericită scufundându-se în Abis, în Orașul Păcii și Liniștii și Ordinei sub Controlul Mașinilor Perfecte, sub afișele demascându-l pe MAX la intrările în filtrele astăzi părăsite, Dezordinea a izbucnit cu flacără vie, și fiecare luptă împotriva tuturor în numele unui martir de care nu se mai știe ce a fost sau ce a vrut el pe lume.

1981

VEIATRIS

„... nicăieri schimbarea felurilor de exprimare în muzică nu se face fără răsturnarea legilor politice”.

Platon

1. M-am trezit la două ca de obicei, și am plecat la servici, unde am ajuns la patru fără un sfert. Acum stau pe locul meu de muncă și plasez flacoane benzii rulante. Fiindcă este zgomot nu mă pot concentra asupra vreunui gând, așa încât doar imagini confuze îmi pâlpâie prin amintire spre a se șterge înainte de a reprezenta ceva anume.

Mă opresc o clipă din agitația inutilă și semnalul de alarmă zbârnâie strident. Mașina îmi cere flacoane.

Am spus „inutilă” fiindcă sunt tot mai convins că muncile pe care sunt pus să le execut sunt inutile. Tot ceea ce fac este un fel de a-mi umple viața ca să nu am vreme să mă ocup de *altceva.* Esențial. Ce anume este *altceva*-ul la care mă refer nu pot ști, fiindcă nu am niciodată suficient timp să mă gândesc la ce ar putea fi și, se vede treaba, ăsta e și scopul cu care sunt pus să robotesc neîncetat, când în piuitul penetrant al benzii impare, când în huruitul infernal de aici.

Când lucrasem *„dincolo”,* nu avusesem cum să mă adun, deoarece eram silit mereu să mă preocup de parametrii ce

se perindau pe ecranul de control. Eu trebuia să calculez șirurile de cifre și, cum, desigur, eram supravegheat, adică la sfârșit mașina afișa rezultatul corect, și, cum, dacă rezultatul meu era diferit se impunea refacerea întregului proces, fără a mai pomeni și de penalizarea socială - nu aș putea spune că am avut prea mult timp și loc pentru altceva. Sigur, nu că m-aș fi dat eu în vânt după evidențieri sau altele de genul ăsta, dar mă agasa și așa destul ceea ce eram obligat să fac, deci nu simțeam de loc imboldul de a munci suplimentar. Dacă tot eram nevoit să fac ceea ce făceam, atunci era cinstit din partea mea să lucrez cu precizie, măcar că mă sâcâia enorm porcăria aia de bandă impară.

— Auzi, șefu’ - l-am și întrebat într-o zi pe Șef - dacă rezultatul tot se cunoaște dinainte, de ce mama dracului mai trebuie să corconim noi iar și iar calculele astea împuțite?

— Ține-ți gura! m-a expediat el prompt, rotindu-și ochii împrejur să fileze dacă nu-i careva să tragă cu urechea. Ce, nu-ți stă bine aici, cu fundu' pe scaun? Mie, să știi, nu-mi arde să ajung prin cine știe ce hârtoape de la periferie. Și tocmai acum, la bătrânețe! Tu nu știi că nu se pun întrebări din astea? Și, mai ales, aici ți-ai găsit?

— Ba știu, dar nu știu *de ce* nu se pun.

— Nu te sfătuiesc să-ți fredonezi prea tare bila cu testul ăsta de perspicacitate. Și asta nu de alta, dar s-ar putea să ai ghinionul într-o bună zi și să afli, cine știe cum, răspunsul, și ar fi vai de capu’ tău. Mai bine ascunde-ți nasul în spatele pupitrului, trage-ți șapca pe ochi și dă-ți silința să treci cât mai neobservat pe lume. Asta e cea mai bună politică în cazul tău, te rog să mă crezi.

Evident că nu m-am mulțumit cu sfatul lui. Unui șef de colectiv poate că o explicație de genul ăsta îi este suficientă, însă pe mine, care nu eram șef de colectiv, nu mă satisfăcea deloc.

A doua năzbâtie pe care am făcut-o a fost că am reluat un calcul fără mașină, deși ni se dăduseră instrucțiuni precise în acest sens. Dar eu fusesem considerat în școală o capacitate în ceea ce privește calculele. Le făceam din ochi. Și cum eram încă în stare să extrag un radical de ordinul 2 sau 3, când am avut de-a face cu un calcul din ăsta, am rămas frapat de neconcordanța cifrelor de pe ecran. Atunci am scos pe șest rigla de calcul, de care nu mă despart niciodată, și m-am pus pe verificat toate datele.

— Mă, tu n-ai ce face? s-a zburlit din spatele meu „șefu'", care-o pornise hai-hui prin secție în rondul de control uzual și simțise el că nu-i ceva în regulă cu mine.

— Lasă, șefu', zic, nu-i nici o problemă. Sunt destul de bun să recuperez întreruperea. Chiar tu mi-ai spus zilele trecute că sunt cel mai tare om pe care-l ai. La plecare o să am de cel puțin două ori mai mult material decât toți ăilalți la un loc.

— Ascultă, Desh, tu te crezi de capu' tău? s-a burzuluit el. Pe ce lume trăiești tu? Mă nefericitule, niciodată Omul n-a făcut doar ce-a vrut el, asta ca să nu mai pun la socoteală că noi avem și o *Lege,* pe care, de altfel, o poți și citi. Și ai fi citit-o până azi dacă nu ai fi fost atât de preocupat de tâmpeniile din mintea ta! Legea noastră, a tuturor, e scrisă la Intrare cu litere de fic, alături de imaginea părinților dragi! Aia e Legea și, la ieșirea din schimb, te rog să te duci să o parcurgi cu voce tare de trei ori. E clar?

Păi, mă tăntălăule! capacitatea ta e comparabilă cu a lui Ver? Sau tu te pui în rând cu Shap? Păi noi cerem de la tine ce le cerem lor? Ia zi? Nu, fiule! Nu! Noi așteptăm de la tine *totul,* nu un echivalent. De abnegație nu ți-a vorbit nimeni încă sub soare?

Șefu' nu scăpa nici o ocazie de a-și plasa tiradele lui sforăitoare. În fond, de-aia era Șef!

— Șefu', zic, ce să ne mai ascundem pe după degete, zic, mașinile sunt defecte! Ia uite și mata ce radicali extrage

asta aici! Ei, ce părere ai? Și terminala mai și confirmă porcăriile astea!

Șefu' privește către tabla pe care mi-am notat rezultatele calculelor cu rigla, se zgâiește și la scrisul monitorului și râde:

— Dacă ai fi fost mai bine pregătit, ai fi cunoscut încă din școală că nu are sens să-i faci probă unei mașini. Și, în fine, dacă tot te ții de așa ceva, că nu trebuie să te miri de diferențele care apar. Păi tu pui în aceeași oală operațiile statistice cu algebra elementară, mă Lobacevski, mă Gall, mă Galilei, mă tântălăule! Cine a fost, mă, profesorul de ți-a zis ție că radical din patru, statistic, fac tot doi? Sau că √2 fac tot unu și nu mai știu cât? Dacă faci un pătrat din mine, tine, Ver și Shap, cum îi calculezi tu latura? Îi tai lu' Shap picioarele de la gleznă să mi le pui mie sub tălpi?

Întâi mi-a fost aproape cu neputință să pricep ce zicea. Știam că el făcuse Politologia și eu Matematica, dar credeam că ceea ce ne despărțea era lipsa unui limbaj comun și atât. Dar din clipa când m-am lămurit care era șpilul, și când m-am dumirit că *nu el se* înșela, ci că *eu* fusesem păcăliciul, și că într-adevăr, cifrele pe care le tot pritoceam nu erau nici pe departe ceea ce se zicea c-ar fi, că, de exemplu, kilogramele de acolo ar fi putut fi foarte bine grame sau tone, sau eventual chiar metri cubi, iar metri ăia cubi nu însemnau nici ei decât un simbol, un semn ales stohastic, turnat pe o șmecherie de era o dată una, iar altă dată alta - m-am și pus pe căutat alt servici.

Când a fost să plec, am fost informat că o să am de semnat o declarație cu jurământ că nu o să dezvălui nimănui, niciodată, secretele profesionale la care am avut acces. Am semnat liniștit pe formularul-tip îngălbenit de ani (se pare că de multe secole nu mai plecase cineva de aici) și tocmai mă felicitam în sine-mi de istețime, că nu am avut acces la nici un secret, drept care nu aveam ce să dezvălui, când gradatul de la birou, surprinzându-mi, se vede treaba, aerul radios pe care-l degajam, mi-a tăiat

elanul, atenționându-mă că sunt, preventiv, răspunzător și de secretele la care nu am avut acces. Și asta nu numai pentru toată viața.

Când evadezi dintr-un plan statistic, așa cum am făcut eu, este extraordinar de greu să mai găsești vreun loc în societate. Peste tot ți se reproșează: „Dar tu nu te gândești că încă de la primii pași ai fost călăuzit și îndrumat către specialitatea față de care vădeai, conform testelor preliminare, cea mai mare aptitudine? Specialiștii în clonare au pus la punct și copiat genotipul căruia-i aparții. Ce să facem noi cu tine?”

— „Bine, dar mie nu-mi convine, eu aș vrea să... aspir la... nu reușesc să mă adaptez cu...”

Aiurea! Cai verzi pe pereți! Nimeni nu te ia în seamă. Nimeni nu ascultă ce zici. Porți pe tine o etichetă cu marca firmei și cu modul de utilizare - și nu o poți șterge cu nici un detergent.

Cred că un gest ca al meu reprezintă un mare inconvenient pentru Ei. Și poate că este singura modalitate de a le scăpa de sub control, fiindcă mai înainte de a te manifesta așa, ești îndosariat și îndosariabil, identificat și repartizat într-un sertar anume și nicăieri altminteri, și apoi, pe neașteptate, fișa-fantomă iese din Neant și zice: „Stați așa! Eu nu am ce căuta aici!”, și gestul Nimeni-ului care fuseseși te ajută să capeți o identitate, fie chiar și negativă, un conținut, fie el și neverosimil, stricând armonia și sfidând Legea.

Păi îți dai tu seama? Te găseai într-un loc oarecare, dar asta însemna că erai acolo pe răspunderea cuiva, care garantase că ești util *acolo* și nicăieri *altundeva.* Și tu (pe răspunderea cui, mă rog?), declari sus și tare că nu ești deloc acolo unde trebuia să fii și că vrei să fii transferat în altă parte, loc unde nimeni nu își poate asuma răspunderea cum că ai fi nimerit sau nu. Cu ocazia asta primul răspunzător este tras la răspundere în mod neașteptat și

compromițător. „Nu ai băgat mata mâna-n foc pentru el?”, și trosc! Iar noul răspunzător, noul răspunzător ce să zică? Ă? Să-l conteste pe cel dinainte? Dar dacă, totuși, se dovedește că a avut dreptate, săracu', și tu, după o nedorită ezitare (să nu uităm că este totuși vorba de oameni!), până la urmă te integrezi tot unde te-a programat el? Dar și dacă nu te mai întorci? Și noul răspunzător cum să dea cont de tine? Nu ar fi, oare mult mai comod să te declare rebut și să te defereze forurilor în drept spre casare? Dar, iarăși, cum să declari *rebut* o *capacitate*?

Al naibii de incomod trebuie să le mai fie unul din ăsta cam ca mine, care are inadmisibila idee de a calcula cu rigla și cu mintea lui, iac-așa, ca sălbaticul, un radical incompatibil, și să pună întrebarea „Incompatibil cu ce?” Cu ce poate fi incompatibil un radical? Unul din ăsta ca mine, care descoperă pe neașteptate că tot ce știe el este altfel decât ce i se arată și, ca atare, nu se mai vădește dispus să stea ca prostu' pe un loc care, precum se și poate vedea, de altfel, nu i se cuvine și pace!

2. Presupunând că jocul ăsta stupid intitulat atât de pompos „viața ta”, „evoluția ta prin lume”, are vreo regulă, ei bine, atunci cred că i-am prins șpilul: NU TREBUIE SĂ GÂNDEȘTI! Esențiala morală către care converg experiențele existenței mele îmi arată că ori de câte ori m-a lovit *„cugetarea”,* am primit repede un șut undeva. Ce-i drept e drept, rolul care mi s-a dat a fost de fiecare dată educativ, un avertisment conferit cu cele mai bune intenții. Dar ce anume să mă avertizeze?

Și apoi, sunt și șuturile bune la ceva: propulsează înainte.

Imediat după ce, din lipsă de altă preocupare, am emis ecuația Valorii în funcție de Randament, chiar în ziua respectivă, perechea mea, când a sosit acasă de la muncă,

m-a descusut, grijuliu, cu ce mă ocup eu în fiecare zi cât e plecat el la lucru. I-am arătat foile.

— Ce reprezintă calculele astea? tatonează el.

— Nu are ce să te atragă la ele, îi spun. Sunt niște ecuații sociometrice, statistice și alte asemenea fleacuri către care tu nu ai nici o aplicație.

— Nu-i nimic, a insistat el. Pune-mă în temă.

— Dar ce-ți veni? Niciodată nu te-au interesat problemele mele, așa cum nici mie nu îmi zic nimic despre preocupările tale. De aceea și suntem împreună, pe cât îmi dau eu seama.

— Am fost avertizat la servici să am mai multă grijă de tine, așa că nu-ți mai face probleme: este o sarcină de servici.

— A! Asta era! și ce ți-au mai spus la servici?

— Uite, o să-ți povestesc cum a fost. Mai întâi mi-au făcut un test și m-au pus să dau o declarație completă, și după aceea mi-au zis să mă preocup mai mult de tine, fiindcă se pare că ai apucat-o pe o cale greșită.

— Drace! mi-am dat eu drumul, nemaiputându-mă stăpâni. I-auzi! Și tu? Tu i-ai crezut? Doar stăm de atâta vreme pe același loc, împărțind masa, casa, patul, îngrijindu-ne copiii...

— Da. I-am crezut. Mai ales că am fost transferat. Începând de alaltăieri, la altă secție, unde este foarte frig și zgomot. Pe lumea asta poți face față la multe, dar la zgomot și la frig, nu.

Avea dreptate, săracul. Abia de când sunt aici pot înțelege și eu ce înseamnă decibeli și gradele Celsius pentru condiția de om cu care ne-am învățat să ne fălim atâta.

3. Nu pricep cum de am fost în stare să-mi imaginez vreodată că debandada în care se zbate colcăiala din jur poate să aibă vreun sens ascuns, vreo ordine oarecare, tainică, sau altceva cât de cât mai presus de ceea ce doar

pare. Aiurea! Totul este o porcărie fără margini. Singurul principiu călăuzitor pe lume se poate sintetiza în trei vorbe: „hărtănește *cât* POȚI!” Și numai eu am fost atât de dobitoc să-mi fac tot soiul de procese de conștiință. Ce voiam să demonstrez cu bâlciul la care m-am expus de bunăvoie? Ce-am vrut să schimb? De acolo, de unde eram, aș fi putut, eventual, să mai și schimb câte ceva, dacă mai poate fi schimbat ceva. Dar acum s-a ales praful.

Ce oi fi sperat eu să se întâmple? Visam că o să apară imediat o delegație. Că o să-mi sune la ușă o armată de belferi cu garoafe roșii, venită să mă aplaude când o să ies în prag, sau ce? Că o să se înghesuie, călcându-se pe picioare unii pe alții de nerăbdare să-mi strângă mâna: „Bravo, bă! Apreciem cinstea de care ai dat dovadă, moralitatea și integritatea cu care ai respins ce ți se oferea pe nedrept!” Sau cam așa ceva, nu?

Ei bine, nici gând, să știi! Pe scaunul matale și-a instalat confortabil șezutul vreunul mai puțin scrupulos decât tine și eventual chiar și mai puțin dotat, care o să-și facă însă și el, sârguincios, calculele al căror rezultat e cunoscut dinainte. Și nu o să sufere nimeni dacă în loc de cincizeci de tabele pe zi, ăla nu o să rezolve decât cinci, sau două, sau niciunul, dacă asta va fi *capacitatea* lui. Ce mare importanță și *capacitatea*? Până la urmă toți suntem oameni, avem aceleași drepturi și aceleași necesități, și doar capacitățile ne deosebesc.

Nici măcar ecuația aia teribilă a mea nu zicea altceva, și rezultatul ei, care îmi sunase la început atât de ciudat, este totuși cât se poate de firesc și logic: CU CAT CREȘTE RANDAMENTUL PRODUCTIV PENTRU O VARIABILĂ POPULAȚIONALĂ *X,* CU ATÂT VALOAREA EI SOCIALĂ SCADE, AȘA ÎNCÂT, O VARIABILĂ FOARTE EFICIENTĂ AL CĂREI RANDAMENT TINDE CĂTRE SUTĂ LA SUTĂ, CONCURÂND PERFORMANȚA MAȘINII, O CONCUREAZĂ ȘI PE PLAN VALORIC, ADICĂ, SOCIALMENTE VORBIND, ORICE AR FACE „X”-UL ACELA, NU PREȚUIEȘTE NICI

CÂT O CEAPĂ DEC.FRATĂ.

Și fraierul ăla sunt eu.

4. În principiu, toată lumea e de acord că tehnica, în abstract, nu poate avea nici caracter moral, nici imoral. Tehnica goală nu poate fi nici bună, nici rea.

Dar dacă nu cădem de acord asupra acestui lucru, ar trebui să admitem că Tehnica ascunde în sine un scop, un fel propriu sieși.

Și ce ar fi, mă rog, atât de formidabil în asta? În fond, dacă și materia josnică tolerează, fără nici un alt demers, Evoluția, Progresul, cu atât mai mult tehnica, fiind materie pe o treaptă superioară de organizare, ar trebui să se prezinte simțului critic drept un fenomen structural, purtându-și *pattern*-ul ce promite și către care devine.

5. O perdea opacă îmi împiedică ochii minții să răzbească dincolo de acest punct al raționamentului. E prea mult zgomot aici, nu mă pot concentra, și trebuie să mai și manevrez mereu flacoanele pe care banda rulantă le răpește în hău, pe sub ecranul cu benzi luminoase ce par a fi un limbaj. În succesiunea lor mimând o comunicare. Însă doar mimând-o, azi sunt sigur. De prea multă vreme urmăresc șmecheriile LOR ca să mă mai poată păcăli! Tot ce mi se arată nu este decât facsimil, contrafacere, cu unicul rol de a apare drept cine știe ce mare scofală - nu contează ce anume – când, de fapt, nimic nu e nimic. Informații derutante, date imaginare ce refuză subsumarea în vreun tot coerent: cifre false care nici măcar nu sunt cifre, dar dacă încerci să le compui în vreun sens, nu dau nici un rezultat decât acolo, pe ecranele lor mistificatoare, dar chiar și acolo fiind de fiecare dată alte unități valorice, așa încât nici măcar cifrele nu mai înseamnă nimic.

Singurul reper care mai rămâne, singurul criteriu cert între atâtea falsuri, nu e decât senzația mea, pe care nimeni nu mi-o poate răstălmăci. Faptul că mi-e foame și

că nu am ce mânca și faptul că sunt obosit și că nu sunt lăsat să mă odihnesc, hăituit fără încetare. Astea sunt realități indubitabile și de neinterpretat în niciun alt fel decât în acela în care le simt eu: Adevăruri Eterne.

6. Pe flacoanele mele există niște striațiuni verzi sau roșii ca niște etichete. Verzi sau roșii însă, pe toate scrie același lucru: VEIATRIS.

Ar putea fi denumirea conținutului, dacă ar exista vreunul, deși nu lasă impresia, apărând simțurilor mai degrabă ca niște cristale compacte. Nu prea seamănă a sticle în care să pui ceva. Dar cine știe? S-ar putea ca abia în celalalt capăt al benzii, într-un loc în care eu nu am acces, să fie remodelate și umplute cu VEIATRIS.

Sau VEIATRIS o fi marca firmei.

Sună ca un nume de femeie. O femeie stranie, o fantomă doar cu formă de femeie, o statuie de umbră cu conținutul omogen, ca toate făcăturile lumii înconjurătoare. Oricât mi-aș sonda imaginația, nu-mi reușește nici un echivalent pentru VEIATRIS, cum nu am nici unul pentru conceptul de „femeie”.

Până să fiu repartizat aici nu mai întâlnisem niciodată flacoane VEIATRIS. Nici nu auzisem de ele. Le-am descoperit abia după ce am pătruns în incinta clădirii înalte și cenușii, fără nici o firmă deasupra gheretei soldatului de la intrare. Nimeni nu mi-a putut furniza vreo informație în legătură cu ce ar fi. Se vede treaba că e secret, mare secret, pentru care trebuie să dai în scris, cu semnătură, că îl vei păstra cu orice preț, indiferent dacă te-ai inițiat în el sau nu.

Oare cum ar putea fi umplute flacoanele compacte VEIATRIS? Dacă le atingi între ele, scot un clinchet pătrunzător și reverberant.

Pe ecranul de deasupra benzii se perindă dungi luminoase și multicolore sugerând caroiaje caleidoscopice.

Este un limbaj care nu spune nimic. Absolut nimic. La fel de scopit de sens ca și emisiunile *Bandei*[1] *Impare*, care emite continuu sunete intitulate de ascultătorii cu grandilocvență „muzică”, deși prin „muzică” ar trebui să se înțeleagă un mesaj, abstract dar destinat cuiva, unui receptor oarecare, capabil să și-l asume și să-l decodifice. Or, emisiunile *Bandei Impare* nu spun nimănui nimic. În schimb, nu poți scăpa de ele niciunde. Chiar dacă aș reuși, să zicem, să-mi conving perechea să întrerupă alimentarea cu energie la *Banda Impară de Frecvență* (ceea ce este, oricum, incredibil și imposibil de acceptat), sunetele agasante nu ar înceta câtuși de puțin, continuând să răzbească la fel de intens de la vecinii de deasupra și de la cei de dedesubt, iar dacă nu de la ei, atunci chiar direct, din stradă, unde megafoanele de cartier redau zi și noapte, fără pauză, emisiunile *Bandei Impare,* care nu spun nimic, mimând doar comunicarea, și încă mimând destul de neconvingător. Dar nu are importanță, fiindcă nimeni nu bagă de seamă, toți gustând emisiunile penetrante.

Doar aici, la locul de muncă, scap de tirania *Bandei Impare,* protejat fiind de tirania cataractei de decibeli a *Bandei Rulante,* sub blestemul limbajului fără fond al dungilor luminoase de pe ecranul de control.

— Desh, nu ai fost niciodată la Abatorul de Mașini? îmi spun cu voce tare.

— Nu. Nu am fost, ce să caut acolo, îmi răspund.

— Dar dacă nu ai fost niciodată, de unde știi că nu e interesant?

— Sunt numai mașini, îmi zic. Și unde totul este automatizat, omul nu are ce să caute, deoarece mașinile au felul lor propriu de a traduce și interpreta, care pentru om nu are nici o noimă.

— Aiurea, Desh! Asta nu e o scuză, mă cramponez de gândul cel anapoda. Ce-ar fi, când ieși de aici, să treci pe

[1] — Na, Sic! Reproducem fidel ortografia epocii. (n.a.).

la Abatorul de Mașini?Trăiești în orașul ăsta de atâția ani, așa că-ți poți sacrifica și tu câteva clipe să-ți arunci ochii într-un gest firesc de cunoaștere, într-unul din cele mai grandioase edificii ale Civilizației. Când mai erai încă la școală vă scoteau adesea în vizite la diverse unități de seamă ale economiei, deși sunt toate automatizate. Măcar să aveți și voi idee de ce se face acolo, și tot merită osteneala.

La Abator, însă, nu v-au dus niciodată, Desh. De ce oare?

— Și eu de unde vrei să știu? mă burzuluiesc eu la mine.

7. La început a fost precum presupusesem. Nu era nimic demn de interes. Mașinile ieșite din uz, formule demodate, zăceau în tot locul, claie peste grămadă, zeci și sute de modele aglomerate unele în altele, așteptând să fie casate de o presă ciocan.

Înspre intrare se aflau *Filtrele de Informație,* cu blocurile lor masive de *Conglomerate Procesuale* din metacristale silicodinamice, capabile să vehiculeze compartimente întregi de gigabiți la fiecare operație. După ce fuseseră transportate neglijent până aici, nu se mai înțelegea nimic din ele, dar ca o culme a perversiunii, toate mai purtau atașate grijuliu câte o terminală cu claviatură alfanumerică și câte un ecran de control pe care afișau conștiincios șiruri inutile de cifre-care-nu-sunt-cifre operându-le în operații-care-nu-operează -nimic.

Eram gata să plec, dar la capătul unei alei am întrezărit ceva ce m-a pironit pe loc. Era *Banda Rulantă* cunoscută. Și pe ea alunecau la vale cătinel-cătinel, ei, ce crezi? Da, o coloană serioasă de pinguini VEIATRIS.

„Uită-te, bă, că mai există și altundeva pe lume, nu numai în hala mea zgomotoasă, porcăriile astea de flacoane care-mi mănâncă mie zilele!” m-am minunat, păcătuind prin curiozitate. Dar nu mi-a fost dat să păcătuiesc prea mult, fiindcă a apărut o macara care mi-a răpit, geloasă, obiectul de studiu. Din câte-mi aruncasem

însă ochiul, apucasem să descopăr pupitrul cu ecran, banda atât de familiară, amănuntele știute. Numai că mașina de aici nu mai făcea zgomotul infernal pe care-l cunoșteam prea bine, ci doar un soi de piuit. Și iar, *Banda Rulantă* de aici era antrenată într-o mișcate circulară care plimba flacoanele pe sub un instrument pentru decodificare pozițională. Flacoane le se integrau într-o structură, erau ridicate în sus cu patru gheare, vibrau o clipă suspendate, după care erau depuse la loc pe bandă. Din fiecare poziție reieșea câte un chițăit specific. Era, de pildă, complet altceva decât mieunaturile *Bandei Impare de Frecvență,* dar la fel de penetrant și agasant.

Pe ecran, fiecărei formațiuni îi corespundea câte un caroiaj luminos.

Simplu și stupid, ca într-un joc de copii și tot pe atât de fără nici un chichirez.

M-am gândit că mașina mea e mult mai sofisticată, mai greu de priceput și urmărit, că mecanismul îi este mascat subtil sub o mulțime de anexe derutante, dar, mi-am zis, nu-i cumva, în esență același lucru?

Nu aveam nici un motiv să cred că ar fi vreo diferență de concept între schemele de principiu ale celor două mașini. Și mi-a dat prin cap că mașinile pe care lucrasem eu aveau un etalon simplificat în cele de aici.

M-am repezit spre celălalt capăt al Abatorului unde epavele Filtrelor erau strivite de ciocane uriașe. Și am găsit confirmarea de la prima aruncătură de ochi. Nu mă înșelasem. Modelele primitive ucise în Abator serveau drept machete de funcționare ale tuturor mașinilor cu care mă întâlnisem pe lume. Și nu existau argumente logice că, în afară de cele cu care venisem eu în contact, ar mai fi existat și altele, complet diferite.

Toți operatorii lucrau pe o năzbâtie din asta, mai mult sau mai puțin asemănătoare, și abia comparând informația din descoperirea făcută cu imaginea mea deja formată despre locurile de muncă prin care trecusem, am sesizat

că singura deosebire între Abator și servicii, era absența de aici a emisiilor *Bandei Impare* și a huruitului *Bandei Rulante.* Aici nu era decât chițăitul neîntrerupt, ce-i drept, la fel de agasant și el. Și bubuitul ritmic al ciocanelor. Dar zgomot în tot locul.

Am plecat spre casă destul de nedumerit de cele aflate. Se făcuse târziu și ultimul metrou deja trecuse, așa încât a trebuit să merg pe jos. ca niciodată. Străzile emu pustii blocurile își holbau peste mine găvanele încercănate ale ferestrelor. Nici țipenie. Doar întunericul bântuind orașul pustiu. Și făcându-mi-se frică, am luat-o la goană, să ajung, să mă integrez la locul meu, să nu mai rătăcesc, fantomă dezghiocată în lumea-dezolării-nopții-rațiunii-din-afară.

8. — Tu ești nebun? m-a luat în primire perechea încă din momentul în care am trecut pragul cazărmii.

— De ce spui asta? l-am întrebat.

— Ce ai mai făcut? Ce tot faci mereu? Uite și tu unde ai ajuns! Și în loc să te potolești, te ții mai departe de tâmpenii.

— Dar ce am făcut?

— Eu de unde să știu? Mă cheamă la Comandament și-mi cer să dau cont de faptele tale, de parcă eu am vreo vină. M-au amenințat că o să mă mute iar. Abia mă obișnuisem, și acum cine știe unde or să mă trimită. Cine e VEIATRANS ăla? Mi-au dat ordin să-ți comunic să-l lași în pace. Să te sfătuiesc să...

— Cum ai zis? îl întreb perplex.

— VEIATRANS. Parcă așa au zis, nu?

Mi-am mușcat buzele până la sânge. VEIATRANS, VEIATRANS și VEIACIS. Asta suna ca un compus chimic, și parcă mai lua în mintea mea o formă oarecare, nu ca femeia aia imposibilă într-o lume clonată pe masculi. VEIATRIS nu însemna nimic *Dar ceva care seamănă într-un loc, este de așteptat să semene și în altele.* Perechea

mea, de pildă, seamănă cu tata. Și tata mă bătea la cap tot atât de autoritar. Când îmi amintesc de tata, nu-mi mai suport perechea alături nici în pat, nici la masă. Uneori mi-e silă. Și de el, și de mine, și de tot. Sau uite, perechea lui Raf, fostul meu coleg, cu care suntem vecini. Seamănă cu Lix, frate-miu de serie. Ca și ăla, când spune „Da”, nu afirmă, ca tot omul, ci se miră, răspândind în comunicarea cu ceilalți o notă de confuzie derutantă. Tu îl întrebi: „Ai fost nu-știu-unde?” și el zice: „A, da?”, ca și cum nici n-ar fi știut că avea ceva de făcut, și atunci tu îl întrebi iar: „Nu știai că trebuia să te duci acolo-șa?”. „Ba da?” se miră el. Și trece multă vreme până să te deprinzi cu felul ăsta al lor de a se minuna de tot ce-ți răspund. Nu numai atât, dar până și formele rotunde, efeminate, le sunt parcă trase la xerox, ca și când Lix cu ăsta, nu cu mine, ar avea cromozomi înjumătățiți.

VEIATRANS și VEIACIS sunau ca niște compuși chimici. Eventual niște polimeri, mai mult ca sigur sintetici, cu același tip de catenă - izomeri spațiali.

Însă dacă în flacoane nu erau, că nu erau, atunci unde?

9. Nu, evident, în flacoane nu e nimic. Și poate de aceea nici nu scrie pe ele citeț: VEIATRANS, de pildă, pe alea roșii, și VEIACIS pe alea verzi. Scrie VEIATRIS pe toate, fiindcă nu are importanță dacă le încurci între ele. Nu *în* ele, ci legat *de* ele cumva e polimerul respectiv. În legătură cu flacoanele, cu *Banda Rulantă* și cu benzile luminoase de pe ecranul mașinii. Și parcă ar mai trebui să fie ceva ca *Bandele* să se lege.

Poate-i un medicament, îmi zic.

Ei, și așa am ajuns eu la Aprovizionare, la ultimul etaj al clădirii.

Dacă aș avea timp să mă uit pe geam, aș avea posibilitatea să admir un panoramic larg asupra Cazărmii. Dar nu am timp, fiindcă trebuie să car mereu lădițe cu

flacoane VEIATRIS. Altcineva acum, un tânăr iubit de toată lumea, a fost promovat să le îngrămădească pe *Banda Rulantă.* Când îi aduc lădițele, îl văd holbându-se îndobitocit de zgomot, la ecranul cu dungi luminoase. Da' el zâmbește de zor, și ne mulțumește la toți pentru încrederea acordată. Pe când eu...

10. Se tem de mine. Și nici măcar nu pricep ce-i determină s-o facă. Nu înțeleg nimic din ce se petrece cu mine, dar se pare că aș putea pricepe ceva, ori EI, după câte-mi dau seama, tocmai să pricep vor să mă împiedice.

Cine sunt EI? Habar n-am. Și, sincer să fiu, dacă m-ar lăsa în pace, nici nu m-ar preocupa cine știe ce să aflu. Dar așa, vrând-nevrând, mă zbat, aflu câte ceva, ei se tem tot mai tare, mă bubuie din ce în ce mai rău, și mai aflu câte ceva nou. Așa cum, acum de pildă, am aflat că flacoanele sunt monocristale de siliciu cu memorie de rezonanță. Mașina de jos, pe care am lucrat, le citește pozițional. Cum și de ce o face, asta n-o mai știu, dar pun pariu că dacă mai iau un șut, o s-o aflu și pe asta.

De ce oare nu mi-a fost dat și mie, ca la tot soldatu' prost, un cap pătrat pe niște picioare neaoș înfipte în realitate, de să nu pricep nimic? Să stau și eu ca omu-n banca mea, unde să mă fac numai că lucrez câteva ore pe zi, după care să pot șterge putina la Recuperare? De ce a fost necesar să am eu capacități ieșite din comun? Ce nevoie era de ele?

Mă întorc zi de zi tot mai obosit la Cazarmă. Uneori nu mai am putere nici să mă duc la popotă să mănânc. Plec întotdeauna cu ultimul metrou și, până să vină, stau pe treptele peronului cu fruntea sprijinită de genunchi și privesc în pământ. Picioarele celorlalți defilează pe lângă mine, în cadență. Și cum șed așa, numai ce realizez că toate calcă exact unele pe urmele celorlalte, formând un fel de caroiaje, ca o Plasă a Pașilor, pe care nu o poți vedea decât numai dacă stai ca mine, cu fruntea proptită de

genunchi și cu privirea îndreptată în jos.

„Până unde s-o fi întinzând? Să fie ea peste tot? În toată localitatea? Pe toată planeta?

Și dacă, în loc să fie aici atâția bărbați onorabili, ar fi mai puțini, jumătate din câți sunt. Plasa Pașilor ar mai fi ea aceeași?

Desigur. Așa cum, dacă ar fi de două ori mai mulți, Plasa ar fi mai clară, dar aceeași”.

Nu are importanță numărul bărbaților cumsecade. Funcția asta e independentă de densitatea lor. Mulți ori puțini, ei ocupă niște poziții date, în ochiurile și nodurile unei forme precise, identice cu sine, unidirecțională, conform Legii Plasei Pașilor.

Chiar dacă nu ar fi decât doi, sau chiar unul singur, și eu nici n-aș percepe-o, nu ar fi schimbată cu nimic. Pașii respectivi s-ar situa strict tot în ochiurile și nodurile ei, lăsându-le pe majoritatea goale, acoperite de entități vide, dar cu nimic mai puțin reale ca pozițiile unei matrici cu necunoscute în loc de cifre.

Dar atunci, dacă nu înghesuiala ordonează, poziționează și orientează pașii, atunci locurile unde se va călca sunt predestinate. De cine? Sau de ce? Care este ecuația jocului ăstuia?

Pașii nici nu știu unii de alții. De pildă ăia de colo, izolați de rest prin peretele interior al sălii! Să zicem că pașii sunt orbi! Ce îi determină atunci să țeasă caroiajele precise în care se încadrează fără greș?

Și mi se pare ca și cum aș întreba ce determină pilitura de fier să se dispună între polii unui magnet pe linii invizibile, dar mereu asemenea.

11. - Nici nu vreau să mai discut cu tine! se rățoiește perechea, îmbufnat.

Mă aștepta cu uniforma încătărămată ca pentru paradă, „pe start”, lângă ușă.

— Dar ce-am mai făcut? îl întreb.

— Știi tu foarte bine ce. Adineauri mi-au telefonat de la Comandamentul Suprem. Sunt mobilizat la locul de muncă. Și asta numai din cauza ta. De ce mi-oi fi legat eu viața de un om ca tine? Ce-oi fi găsit la tine, nu știu, dar azi sufăr cum nu a mai suferit nimeni. Nu o să ne mai lase nici să ne întâlnim. „Până la noi hotărâri”. Așa mi-au spus. Suntem sistați și de la clonaj. Și noi și fiii noștri. Ei, acum ești mulțumit? Genele noastre se vor stinge în Istorie odată cu ei (cu fiii noștri adică), și nu va mai fi aducere aminte de noi la cei ce vor veni, cum nu mai e aducere aminte azi de formele genetice bisexuate. Vezi ce ai făcut cu prostiile tale? Asemenea pedeapsă nu s-a mai pomenit niciodată în armata noastră. Și să știi, mi-au dat sarcină să-ți ordon să-i lași naibii și de pași, și de ciși și de tranși, și toate celelalte inepții care te bântuie de la un timp, fiindcă și căderea socială a unui om are un capăt, unde faci „buf!” Ca un sac. Auzi? Buf! Așa au zis. De diseară încolo o să trebuiască să ai tu grijă de copii.

S-a îndreptat spre ușă fâțâind din cur înfuriat, și când a ieșit, mi-a mai trântit un:

— Și te rog să te gândești mai serios la soarta noastră. Că doar nu ești singur pe lume!

Că nu sunt singur pe lume m-am prins și eu, dar nu reușesc să pricep cum a făcut de mi-a ghicit, ăla de m-a spionat, gândul nerostit. Dacă m-o fi spionat careva. Fiindcă mai există și posibilitatea, deloc de lepădat, să nu mă fi spionat nimeni. Atunci de unde aflaseră însă Rețeaua Pașilor din mintea mea?

Dacă eram și eu tot o traiectorie în Plasă, și dacă prostiile alea de mașini, ale căror date nu erau bune la nimic, erau și ele folositoare totuși la ceva - desigur, la complet altceva, dar folositoare, atunci...

Atunci ce? Și folositoare cui?

În cazul în care lucrurile ar fi stat așa, mașinile ar fi fost nu numai omnisciente, dar, lipsite de orice control, ele trebuiau să devină și omnipotente.

Ele mă determinau să fiu ceea ce sunt? Și dacă da, atunci numai pe mine?

Însă dacă era așa, ce sens mai avea punițiunea? Sau nici nu eram pedepsit? Pur și simplu, cineva trebuia să joace și rolul ăsta, și îl jucam eu, fir-ar el să fie de rol, fiindcă era stabilit, nu? că sunt, spre deosebire de ceilalți, o capacitate! Sigur că da! Afirmat și confirmat ca atare până și de nenorocitele alea de teste la care fusesem supus încă de la naștere, și apoi în anii de școală, și și după aceea, mereu și mereu. Libertatea pe care mi se păruse că o dețin în debandada mizeriei din jur, nu era deci decât autodeterminare indusă în chiar structura celui ce eram, lansat după un calcul prestabilit pe o traiectorie programată. În ce mă privea, orice ar fi fost să fie, nu era decât decizie luată de un for dinafară, superior, desemnând un traseu hotărât din care, orice comiteam, gândeam, înțelegeam sau evitam, nu mă puteam abate nici cu o iotă, nu aveam cum să mă abat niciunde, ca un proiectil din traiectoria lui.

Bine, însă atunci Programul lor Statistic era, se vede treaba, capabil să dirijeze oamenii, implacabil. De fapt, nici nu mai eram om, ci o cifră din alea care nu zice nimic, o cifră care nici măcar nu poate fi adunată sau scăzută, dar în spatele căreia se ascunde ceva de incalculabilă importanță și strict secret. Secret pentru cine? Pentru mine?

Ei bine, da! Eu însumi un secret mie-mi! Secret pentru care am dat în scris că nu o să-l divulg nimănui. Nici măcar mie însumi. Ori mie, după cum se poate observa, sunt pe cale să mi-l dezvălui.

12. Puștiul meu s-a culcat, dar puștiul perechii mele mă cheamă să-i spun o poveste. Cică taică-su așa făcea în fiecare seară.

Mă așez pe marginea patului și încep o narațiune confuză și complicată al cărei final nu îl mai știu, dar sper

ca puștiul să adoarmă mai înainte.

— Povestea asta mi-au spus-o taţii mei, care şi ei o ştiau de la părinţii lor, şi despre care mi-au spus că datează de când e lumea.

— De când e lumea? mă testează ţâncul.

— De mult, îi zic.

— Şi înainte de a fi lumea ce era? zice el.

— Înainte a fost o luptă din care nu au mai scăpat decât doi bărbaţi mari din care ne tragem noi, care suntem cei mai curajoşi dintre locuitorii Istoriei.

— Dar înainte de luptă ce a fost?

Al naibii puştiul.

— Înainte erau tot bărbaţii ăia doi care se sfădeau între ei din pricina unei femei, zic. Femeile au fost tot un soi de oameni, dar mai altfel, mai anapoda. Acum nu mai există nici una.

— De ce?

— Mă laşi să-ţi spun povestea?

— Bine. Spune-mi povestea.

— De demult, într-o ţară îndepărtată, era un oraş pe care îl potopiseră şobolanii.

— Auzi, zice puştiul, dacă nu-mi explici cum trebuie, nu înţeleg. Ce-i aia „ţară”?

— Un spaţiu delimitat pe care vieţuiau oamenii aceleiaşi ţări. Ei se numeau la fel, după numele ţării respective.

— Şi cum se numea ţara respectivă? zice.

— Nu ştiu, zic.

— Dar ţara respectivă în care vieţuim noi cum se numeşte?

— Acum nu mai există ţări.

— Dar ce există acum?

— Acum e o lume mare. Cam cât un continent, să zicem. Chiar mai mare.

— Şi cum se numeşte lumea asta?

Cred că asta este una din întrebările care nu se pun niciodată. Oricum, fiindcă nici nu ştiu dacă are vreun

nume, și ca să nu mă mai bârâie la cap, i-am zis VEIATRIS. A fost primul nume care mi-a trecut prin minte, și dacă tot nu există nici o femeie care să-și revendice numele ăsta, nu am văzut nici un inconvenient să botez cu el, dacă nu o țară, atunci măcar lumea în care trăiam.

— Șobolanii nedomesticiți au început să roadă conductele de plastic ale sistemului de canalizare. Precum știi și tu, șobolanilor le place foarte mult plasticul. Oamenii, disperați, nu știau ce să mai facă. Și atunci a venit un străin, un om din alt oraș sau din altă țară, de undeva, un om pe care nimeni nu îl cunoștea, și a zis că îi scapă el de șobolani. A scos un fluier cu ultrasunete și a cântat cu el o melodie atât de obsedantă încât toți șobolanii s-au luat după el, dansând Dansul Șobolanilor Obsedați. Și cântecul era vrăjit, îi ținea pe șobolani înșirați ca mărgelele pe ața lui imperceptibilă. Și după ce i-a înșirat pe toți, străinul i-a tras cu ața cântecului până la o apă mare, unde s-au înecat.

— Și oamenii din oraș ce-au făcut? mă tatonează mucosul, de unde se poate observa că mintea țâncilor îi duce la altele decât la ce ne duce mintea pe noi, ăștia mari.

— Oamenii?

Nu mă gândisem niciodată la ei, și nici povestea nu credeam să prevadă ceva special în direcția lor.

— Oamenii s-au luat și ei după șobolani și s-au înecat odată cu ei, am înnădit-o eu cum mi s-a părut mai palpitant, dar am fost neinspirat, pentru că puștiul s-a răstit la mine:

— Tata spune povești educative!

După care a insinuat nu știu ce cu privire la talentul meu, pretinzând că mai bine urmărea emisiunea științifică de la televizor sau se lăsa legănat de sunetele dulci ale *Bandei Impare,* drept pentru care i-am altoit vreo două la fund și m-am dus la televizor.

13. Nu mai fusesem singur seara și nu prea știam ce să

fac. Niciodată Cazarma nu mi s-a părut o culme de confort, dar în seara aceea am fost silit să recunosc totuși că este, în cazul nostru, formula socială cea mai eficientă, chiar dacă-mi displăcea mie mirosul acru de încălțări și de transpirație, sau nesimțirea agasantă a perechii, care mereu, sau plescăie, sau râgâie, sau mai știu eu ce, fiindcă, orice s-ar zice, cazarma rămâne cazarmă. Deși suntem „cea mai eficientă lume din toate” - și știu și eu ca tot soldatul, după atâtea lecții politice, că societățile unisexuate sunt cele mai eficiente, de aceea fiind și unicele care supraviețuiesc sub soare, azi, când le-au înlocuit pe cele heterosexuate, omul ajungând să reprezinte ultima treaptă a civilizației doar după ce s-a orientat către partenogeneză - nu pricepusem însă niciodată de ce a fost necesar să se perpetueze Cazarma ca formă organizatorică într-o societate în care, nemaiexistând femei, nu mai existau nici concurență, nici luptă. Într-un cuvânt: violența. Argumentul că numai cine pregătește războiul vrea cu adevărat pacea mi s-a părut întotdeauna la fel de anacronic ca și cel că exercițiile militare au rol mobilizator în activitatea productivă. Nu luptasem niciodată, cu nimeni, nu aveam dușmani, și nici nu eram în situația de a ne mai lupta vreodată cu cineva, drept pentru care Cazarma noastră nu semăna deloc a armată, iar noi nu aveam nimic de luptători în noi. Atunci, împotriva cui ne tot pregăteam? Împotriva noastră, poate, fiindcă în afară de noi nu mai întâlneam pe nimeni altcineva pe-aici.

Nici măcar bărbați cu adevărat nu puteam fi numiți, și nici nu puteam fi, de vreme ce nu exista printre noi o Femeie.

După prima seară de singurătate am aflat singurul și într-adevăr incontestabilul argument în favoarea Cazărmii, pe care am urât-o întotdeauna, dar care este de neînlocuit totuși în lumea noastră așa cum e ea, și altfel nu poate fi. Priveam la televizor, lăcrimând însingurat, și mă simțeam lovit din toate părțile de soartă cu brutalitate. Fiecare

trăire o resimțeam dureros. Sunetele și culorile îmi biciuiau simțurile.

Între timp eram informat de tentativa de cucerire a spațiului Cosmic pentru civilizația noastră, care e culmea culmilor în toate celea sub soare.

De trist și obosit, mai ațipeam din când în când, visul încurcându-se cu veghea, până ce nu mai reușeam să disting dacă generalul-profesor de pe ecran este cel care spusese, sau profesorul din școală, cu care vizitam fabrica de vinilin, că țevile alea subțiri proiectând spre cer jeturile puternice de pastă vâscoasă, care nici nu mai știam dacă trecuseră de pe ecran în visul meu, sau din vis pe ecran, erau Lansatoare Spațiale Pentru Mesageri Sintetici. În călătoria lor infinită vor întâlni locuri străine și inospitaliere. În care noi, vii, n-am putea călca niciodată, dar particulele de materie organică de sinteză, stabile, prezentând catene regulate, se vor multiplica, ștanțând cu informația inclusă în ele, până când, într-o vreme în care noi nici nu vom mai fi, ele vor crea acolo, în Noile Locuințe, un mediu prielnic vieții. Când turta vie se va fi copt, va scoate din bagajul pus de noi într-însa *Unealta*, care va aduce *Multașteptatul Vizitator.* Pe noi și lumea noastră, care, așa cum am mai spus, de mult nu vom mai fi (și apoi, poate că Terciul de Departe ne-ar fi, chiar și așa, inospitalier). Dar când va fi gata supa monomerică de vinilin în care plutește deja în mod potențial viitorul polimer, Istoria îndepărtatei Vieți, atât de anapoda pentru noi azi, va citi în mesajul nostru scris pe Gena din care provine, formula tainică a Catalizatorului menit să stabilească Puntea peste Neant pe care vor coborî la ei MULT AȘTEPTAȚII, noi adică, noi care atunci când se vor întâmpla toate astea nici nu vom mai exista de atâta amar de vreme, încât se poate zice „dintotdeauna”, deși *acel Ceva* secret, Catalizatorul, va dezlănțui în formele instabile, TRANS, o mirifică reacție ce va metamorfoza covorul de vinilin de pe Pământul îndepărtat într-o formă

stabilă, CIS, gata pentru experiența finală, care va da sens înalt, așa cum trebuie să fie sensul întregii evoluții, sintetice acolo, pentru ca și ea, la rândul ei, când va veni clipa hotărâtoare, emoționantul moment, să ducă mai departe gestul înscris în ea de noi, și în progenitura ei de ea, și în noi? În noi de cine? Pentru ca, la ceas festiv, să pogoare în noua Casă a spiritului de peste spațiu și timp mesajul nostru în veșnicie: MULTAȘTEPTATUL.

Și profesorul vorbește atât de frumos că-mi dau lacrimile, și zice: „Vedeți copii” (și noi suntem, într-adevăr, copii), „rolul principal în procesul de producție îl joacă elementul cel mic, aproape insignifiant, pe care cei neavizați l-ar putea trece cu vederea, dar despre care noi știm că fără el, toată experiența s-ar solda cu un jalnic eșec. Toată grandioasa noastră experiență nici nu ar mai avea loc fără el - Catalizatorul. Ei, ia spuneți voi de câte feluri pot fi catalizatorii?” Și noi începeam să enumerăm: „chimici, fizici...” Și el ne întreabă: „Și de câte feluri pot fi catalizatorii fizici?” Și noi scandăm într-un glas: „Calorici, de poziție, de presiune, de greutate, de șoc, microundele, lumina, imaginile, magnetici, vizuali, sonori...”

Groaznic lucru e să fii singur pe lume, picotind înaintea televizorului, cu lacrimi în ochi, când cel drag, cu prezența căruia te-ai obișnuit, e departe, și nici nu poți ști dacă o să-l mai vezi vreodată.

14. Prins între munca grea de la servici, din timpul zilei, și îngrijirea copiilor seara, somnul nu-mi mai ajunge și sunt atât de obosit încât mi se întâmplă să adorm în metrou, sau chiar mergând pe jos, sau lucrând. Mă deștept abia când țeasta cheală mi se izbește, cu un sunet sec, de muchea de metal a apărătoarei *Bandei Rulante.*

Visez. Și ce vise înălțătoare mai poate nutri un nenorocit ca mine, care abia de se mai târâie printr-o viață de calvar, sub loviturile soartei crude, soartei dictate sau nu, de mașina infernală ce-mi calculează fiecare gest ce-l simulez

spre lume, fiecare pas, fiecare gând...

Cu ce drept războinicul, care mi se spuse că sunt, este transformat într-o jucărie tembelă, a unui joc străin?

Ăsta nu mai e războinic! Ăsta e sclav!

Orice fac este dinainte scontat, decis, aprobat.

Dar oare chiar tot? Ei, ia zis, chiar tot?

Am să-ți induc, dușman perfid, am să-ți induc (desigur, statistic) o idee de să-ți stea mintea-n loc!

Mă ridic tremurând și trântesc de pământ cutia de flacoane mincinoase ce mimează numai forma flacoanelor adevărate. Țăndărite se risipesc împrejur, zgâriindu-mi mâinile, fața și gâtul. Mă reped clătinându-mă la vitrinele înalte și mă arunc. Cristalul se spulberă înaintea mea. Dedesubt, la sute de metri adâncime, strada își folfăie pașii în Plasele precise. Apoi, în vreme ce se apropie încet, mărindu-se, mozaicul încremenește, dezvăluindu-și detaliile. În fiecare element-variabilă X citesc un univers mic și reflectat invers, infinitezimal, ca într-o hologramă spartă.

— Cine crezi tu că este personajul principal din Istorie? Mașina? Mașina e doar unealta prin care - chichița, nu scopul, rostește o voce foarte apropiată.

— UN IZOMER SOCIAL! Îmi sună în minte altă voce străină *(în minte,* unde altundeva?).

— CIS sau TRANS? mă întrebă cealaltă voce străină din creieri. CIS? TRANS? Răspunde! Răspunde! De răspunsul tău depinde nota la purtare!

Chiar tot? Poți să-mi calculezi, samavolnic, ruina sufletească și socială, mă poți îngenunchea sub o presiune de mii și mii de torri care să-mi frângă ceafa, mă poți batjocori cum îți vine, mă poți silui calculat, cu premeditare, dar știi chiar totul despre mine?

Când eu nu voi mai fi să te îndop cu flacoanele roșii și verzi VEIATRIS, flacoanele cu nume stupid care nu înseamnă nimic, flacoane compacte, mimând doar flacoanele, dar fiind complet altceva, fără nici un sens;

când eu nu voi mai fi să ți le pun de-a gata să funcționezi cu ele; când toate alarmele o să-ți urle degeaba în clădirea pe care EU nu o s-o mai aprovizionez cu minciunile sclipitoare și muzicale - ce-o să faci? Ă? Ce-o să faci, mă rog? Ce-o să poți să-mi mai faci?

Asta e mesajul meu pentru cortexul tău de biblică, pentru cortexul ăla al tău de vinilin!

Sau și ASTA e calculat? Poate că ai calculat deja și ASTA!

— CIS sau TRANS? Răspunde! Hai, mai repede! Cât mai ai timp! îmi răsună în creier glasul străin, a cărui tonalitate și accent mă agasează.

— UN SOCIOMER! UN SOCIOMER IZOTROP! urlă frenetic altă voce, străină, a minții mele. Ce știi tu despre DISMORFISM? Ai auzit de DISMORFISM SEXUAL? Dar de DISMORFISM SOCIAL?

De dedesubt urcă din ce an ce mai accelerat către mine geometria străzii, cu caroiajul împietrit al Plasei Pașilor. Și deși ochii îmi sunt plini de sânge, și deși curentul puternic încearcă să-mi închidă pleoapele de plumb, deslușesc, uimitoarea modificare a Plasei, care este ALTA acum. PENTRU PRIMA DATA ALTA. COMPLET ALTA.

Îmi dau seama că și „muzica” de pe *Banda Impară,* turtită pe urechile mele de efectul deformant al vitezei cu care cad din înalt, este și ea flagrant ALTA, de nerecunoscut. Curentul de aer ce urcă din stradă, mă întâmpină și el cu un inefabil parfum necunoscut. Și când încerc, privind în jos, să anticipez din cădere locul unde mi se va împlânta pasul în Abis în Plasa Noii Hore a Pașilor de dedesubt, nu găsesc nici un spațiu liber care să mă primească.

Formele antropomorfe, NOI și STRĂINE, care urcă, multicolor, înțepenite în structura lor cea NOUĂ, se reped spre mine brusc, ca niște UMFLĂTURI ROTUNDE ȘI GOLAȘE, ca NEOAMENII. EXPUSE OSTENTATIV PRIN TUNICILE SFÂȘIATE de o teribilă explozie vitală.

La impactul cu masa omogenă și elastică, sunt străpuns de durere ca de o lumină vie, care mă spulberă printre picioarele mărșăluind fără să aibă habar de NOILE REGULI ALE NOULUI JOC, de NOUA HORĂ pe NOUA MUZICĂ ce le mobilizează tropăitul într-unul și același ritm ca să devină masa compactă și opacă în ALTA, dar tot STABILĂ formulă, de care mă zdrobesc și în care mă împlânt chiar la locul meu, dacă știai, într-adevăr, totul despre mine.

Dar dacă nu?

1981

ECTOGENERAȚIA

1. Grosjan scrută figura lui Javert, dar ochii de oțel îl sfidară necruțător, așa încât, până la urmă tot Grosjan își feri privirea, jenat.

— Ai impresia că *dinăuntru* lucrurile sunt mai clare? îl întrebă Javert. Crezi că inserat în mecanism cunoști mai multe decât dinafară, neimplicat?

Grosjan își încruntă sprâncenele încăpățânat, nedezlipindu-și ochii de pe vârful pantofilor.

— Te înșeli! Dinăuntru se vede și mai puțin. Și mai trebuie să păstrezi și conspirativitatea.

Javert făcu o pauză, apoi izbucni:

— Vrei să te retragi, nu? Ai început să te temi!

— Nu mă tem, strânsese Grosjan pumnii la spate cu îndârjire.

— Atunci?

— Atunci nimic. Nu mai sunt dispus.

— Nu mai ești dispus să ce? strigă Javert.

Grosjan scrâșni.

În tăcerea ce se înstăpâni, huruitul continuu din adâncuri le bulversă atenția.

— Nu mai sunt dispus să acționez fără să înțeleg exact de ce fac ceea ce fac, la ce bun și în ce scop, rosti Grosjan mult mai liniștit, desprins parcă de cele ce-l înconjurau.

Privirea îi rătăci dincolo de ferestre, către clădirile înalte.

— Ești ridicol, ridică Javert din umeri. Și cine ai vrea să vină să-ți explice? „Uite, Grosjan, ăsta pe care-l eliminăm

acum e o canalie - a făcut cutare și cutare și dacă nu-i dăm la cap acum, peste zece ani o să ne-nfunde”. Cine crezi tu că știe toate sforăriile astea?

— Cel care ia deciziile.

— Și unde este cel-care-ia-deciziile? îl privi Javert drept în ochi.

Lăsându-se pe spate în câmpul magnetic, Javert încerca să-și păstreze calmul. Îi explică:

— Sunt prins în povestea asta de nici nu mai știu când. Uneori îmi spun că am fost întotdeauna prins, chiar dinainte de a afla, de a bănui eu că sunt. Ei bine, m-am deprins treptat să nu mai am curiozități din astea bolnăvicioase. Fiindcă mi se întâmplă uneori să cred că totul e iluzie. O scorneală. Că nu există, de fapt, nici o Filieră. Că evenimentele care ne înlănțuie n-au nici o noimă. Nici fățișă, nici absconsă. Vine cineva și te roagă să-i faci un serviciu. Serviciul respectiv este întotdeauna pe măsura puterilor tale. Ceva aproape nesemnificativ. Un chițibuș. O chestie de interpretare. Să scoți o fișă dintr-un program statistic. Să apeși greșit o tastă. Să fii într-un anumit loc, la o anumită oră. Să citești un anumit terminal. Sau să nu-l citești. Să ceri o anumită informație. Sau să n-o ceri. Să spui un banc. Să rostești un nume. Să faci curte unei femei, sau, dacă ești femeie, să fii drăguță cu un anume bărbat. Mărunțișuri. Chestii nesemnificative.

— Dar de care depind destinele, ridică privirea Grosjan. Dar sub aspect moral? Și nici nu sunt atât de fără importanță de îndată ce suntem remunerați pentru...

— Remunerați?

— În fine, de vreme ce suntem recompensați... într-un fel sau altul.

— Lucrurile lumii acesteia se leagă de fiecare dată cu fire nevăzute. Se iau suficiente precauții încât este aproape cu neputință de corelat cauza cu efectul. Ești sigur că ai fost promovat pentru îndeplinirea unui anumit ordin. Cineva ți-a rostit o formulă convenită, care pare să

însemne ceva, dar care nu înseamnă nimic. Ți se sugerează ceva. Dar ia încearcă să exprimi exact ce? Vei vedea că nu poți spune dacă ai înțeles sau nu sugestia. În mod neprevăzut, câștigi uneori o suplimentare de concediu, sau ești repartizat într-o funcție care-ți permite o aparentă libertate, sau se îndrăgostește de tine o femeie foarte frumoasă. Dar ești sigur că evenimentele din viața ta intimă sunt legate în vreun fel de faptele tale, cu ordinele primite, cu executarea lor? Ești convins că au vreo legătură?

— Javert, zice Grosjan cu obidă, vreau să-mi recapăt libertatea.

— Dar ce-nțelegi tu prin libertate, Grosjan?

— Javert, zice Grosjan cu glas obosit, nu sunt dispus să disput probleme metafizice. Nu am venit să-ți spun că mă retrag doar ca să mă las apoi convins de tine că nu e bine s-o fac. Eu am venit să-ți spun să nu mai contezi pe mine. Atât și nimic mai mult.

Javert clătină din cap nemulțumit.

2. Străbătând coridoarele geometrice ale clădirii, Grosjan se simțea alt om. Nu se mai grăbea să ajungă nicăieri. Nu mai era încorsetat de nici o obligație. Nu mai avea nici o datorie. Nu-l mai anima nici o ambiție deșartă. Era un anonim oarecare. Ieșise din joc. Și chiar dacă libertatea lui nu era sortită să dureze decât atât cât îi e necesar unei frunze galbene desprinsă din ram să ajungă până la pământ, și tot ar fi meritat!

„Plutesc”, își spunea. „M-am eliberat. După atâta vreme de necesitate, trăiesc și eu moment de împlinire”.

Pe coridoare, huruitul confuz părea să irupă din chiar construcția etanșă. Un huiet ca al unei mulțimi îndepărtate. Un vaier ca o sfâșiere. Ca o ruptură adâncă, neîntreruptă. O emisie infrasonoră stimulatoare de migrene.

3. SE STRECOARĂ SĂ IASĂ DIN ADÂNC, PENETRÂND PRIN STRATURI DE ROCĂ, SFÂȘIÂND PÂNZE FREATICE, FĂCÂND SĂ VIBREZE PLATFORMA CONTINENTALĂ DE O OSCILAȚIE SURDĂ CE ÎNCREȚEȘTE ȚĂRMURILE OCEANULUI, ÎNCREMENIT CA UN LAC DE HIDRARGIR, SE RIDICĂ DIN ADÂNCURI ÎNTR-O OPINTIRE TERIBILĂ, DISLOCÂND MORMÂNTUL DE CRUSTĂ DE DEASUPRA.

4. Din termitierul de dedesubt, în timpul zilei năvăleau furnicile. Se urcau de-a lungul zidurilor de beton, escaladând etaj după etaj. Însă abia când ele au pătruns în CORTEXAS-ul de la ultimul nivel a fost declarată starea de urgență Brigăzile mobile, cu măști de gaze și vermorele în spate au fumigat otrăvurile luminescente pe scări. Dar după ce în prima zi termitierul s-a retras, începând de a doua zi, pudrate de praful luminescent, furnicile și-au reluat bâjbâiala înfrigurată, indiferente la orice măsură s-a mai luat.

Operatorii de la CORTEXAS s-au obișnuit să lucreze îndepărtând cu mișcări domoale, cu dosul mâinilor, insectele ce-i potopeau. La acționarea tastelor, din spatele tabloului claviaturii izbucneau valuri de furnici revărsându-se peste ecrane într-o prelingere grăbită, spre a traversa câmpurile de protecție ale CORTEXAS-ului, scintilând din picioare la atingerea cu circuitele de înaltă tensiune.

5. Era evident că furnicile nu vor putea opri acțiunea măreață către care se îndrepta întreprinderea. Generația celor pentru care începuse deja numărătoarea inversă era o generație a sublimului gest. Porniseră, deprinși a îndura, și, odată porniți, nimic nu-i mai putea opri.

— Mai e atât de puțin până la Transmutație... Epetra, suntem un val!

— Un val de sământă vie, Ghepar, murmură Epetra, suflându-i de pe pleoapă o furnică metalică, argintie, cu ochii de rubin incandescent.

Li se strecurau printre firele de păr, mișcându-și frenetic segmentele picioarelor. Antenele pipăiau în jur, căutând sunetul îndepărtat, abia perceptibil. Epetra se lăsă pe spate peste masa în continuu freamăt foind în câmpul suspendat al patului. Oftă, închizând ochii. Revăzu, în spatele pleoapelor, miliardele urbisului, agitânu-se asemeni sămânței asaltând un ovul cât cerul.

— Suntem un val de sămânță vie, Ghepar. Universul nu ne mai cuprinde. Suntem atât de mulți...

Ghepar se ridică din colcăiala ce cotropise patul. Încerca să se scuture de lava vie. Apoi se îndreptă către baie, cu pași leneși.

În jetul dușului, infuzorii și cuacervatele fremătau parcă fără noimă prin lichidul opac săgetat când și când de șerpi mici, filamentoși, roșii și verzi. Ghepar se lasă cuprins de îmbrățișarea fremătând.

„Suntem scufundați”, a zis. O picătură de sămânță cât o planetă.

Din cameră, Eperta îi striga că Grosjan va trece în seara asta pe la ei.

— Presimt că o să vină Grosjan.

— Grosjan ocupă o funcție-fără-ecou, strigă la landul lui Ghepar.

Eperta era mai sensibilă decât Ghepar și presimțea evenimentele cu câteva ore înainte de el.

— Eram sigură că Grosjan va ajunge foarte sus, spuse Eperta. Cândva, când eram tineri, mi-a făcut curte, dar n-am presimțit evoluția lui ulterioară. El avea previziuni mult mai adânci. Și acum, s-a retras. Crezi că e posibil să se retragă cineva dintr-o funcție-fără-ecou?

— Nu. mormăi Ghepar. Astea sunt aiureli. Cine știe ce rol joacă și ăsta. Trebuie să avem mare grijă în relațiile cu el.

Când nu mai vorbeau, huruitul răsuna în ei obositor, dureros, până în adâncul fibrelor nostice.

6. APĂSÂND, NEÎNTRERUPT SFĂȘIIND PÂNZELE FREATICE, DISLOCÂND, PENETRÂND PRIN ROCA DURĂ, ÎMPINGÂND CU O FORȚA DE NESTĂVILIT.

VIBRAȚIE APROAPE SCRÂȘNET, APROAPE SCÂRȚÂIT, APROAPE ÎN SPECTRUL SONOR.

UN MUGET MOLECULAR ATOMIC, SUBATOMIC.

O AVALANȘĂ DE CUANTE MATERIALIZATE ÎN SUNET.

ÎNFIGERE ÎN SCOARȚĂ, ÎN PIATRĂ.

DINCOLO DE LUT, UNIVERSUL, RESPIRÂND SACADAT, ÎN AȘTEPTAREA CONTACTULUI:

— VINO! TE AȘTEPT! VINO!

NERĂBDARE. NEASTÂMPĂR.

— VREAU! VINO!

7. Numărătoarea inversă ajunsese la cifre de ordinul sutelor. Grosjan intră. Grosjan se îmbrățișează cu Ghepar. Grosjan se sărută cu Eperta. Grosjan se așază alături de ei în câmpul de suspensie. Îmbrățișați. Dragoste.

Dragoste?

Grosjan povestește:

— Prima transmutație m-a prins complet nepregătit. Eram un copil. Eram mic. Neînchipuit de mic Nimeni nu mi-a cerut părerea. Nimeni nu m-a întrebat dacă sunt sau nu de acord cu ceea ce avea să se întâmple.

Grosjan tace privind în gol. Mugetul răzbește de dincolo de pereții de beton, de dincolo de sticla ferestrelor. Eperta îl mângâie pe piept. Grosjan tresare.

— Eram supuși unei experiențe istorice, vizând nu numai trecutul și prezentul nostru, ci chiar și Viitorul. Era o operație asupra speciei, și nimeni nu ne-a întrebat dacă suntem sau nu de acord cu Transmutația. Am fost Transmutați pur și simplu. Vă mai aduceți aminte?

— Ni s-a făcut un bine, un mare bine, spuse Ghepar.

— Ni s-a făcut binele ăsta cu sau fără voia noastră?

— Și ție ți-ar fi plăcut mai mult să rămâi în forma instabilă, degradabilă? întrebă Ghepar.

— Nu știu, zise Grosjan.

— Ai fi preferat structura chimică instabilă? se miră Ghepar. Neregulată?

— Nu știu, zise Grosjan.

— Dar atunci nu ai fi rezistat la a doua Transmutație! exclamă Eperta.

Îl privea uimită. Descoperea în bărbatul acesta mult mai mult decât își închipuise ea, decât lăsau să se întrevadă relațiile dintre ei. Grosjan era deosebit. Dar nu ca statură. Firav. Transmutația îl prinsese pe treizeci, Eperta nu ar fi bănuit că dincolo de tern și apatie se ascunde complexul. Zbuciumul. Forța. Neclintirea.

Eternul ei optsprezece se înflăcăra, ca altădată, pe vremuri, cu patimă. Se simți din nou atașată, implicată.

— Eu am să plec cu Grosjan, îi spuse lui Ghepar.

— Vrei să rămâi cu el înaintea celei de-a doua Transmutații?

Eperta așteptă din partea lui Grosjan un cuvânt de încurajare. Dar Grosjan era liber. Pentru o clipă. Pentru eternitate.

Eperta se lipi de pieptul lui. Eperta își mulă sânii de spatele lui.

De dincolo de ferestre, printre formele geometrice năvăli o haită de câini. Luna răspândea peste oraș o lumină spectrală. Era ora când oamenii se aruncau unii în brațele celorlalți. Întreaga noapte până în zori orașul se împreuna, într-un muget ce făcea sticlele geamurilor să vibreze.

Câinii cu blănuri de nylon și ochi de wolfatit se hârjoneau, cățelărindu-se pe strada pustie. Apoi se puseră pe urlat. Totul urla. Un muget de decibeli emis de sticlă, de beton, de țevile băilor, de lut, de ceața zorilor.

Când lumina soarelui le atinse trupurile netede și calde, întrepletite într-un nod alburiu în suspensia patului, Grosjan se retrase alunecos, își scutură furnicile din păr, își puse giulgiul și se îndreptă spre ieșire.

— Așteaptă-mă și pe mine, o auzi în spate pe Eperta.

Se întoarse. Femeia își expunea rotunjimile prin perforațiile bluzonului negru. Centura cu setul de cristale ale maserelor și laserelor îi atârna până la pulpele fierbinți încă de somn. Luându-se de mână, coborâră scările: un bărbat și o femeie îmbrăcați într-o haină organică, stabilă chimic, materie organică transpusă în structuri Regular, cu catene simetrice inactive, entropii tinzând către zero.

Numărătoarea inversă ajunsese la cifre de ordinul zecilor.

Pământul se cutremura. Când ajunseră în stradă, undeva, în mijlocul orașului, o emisferă gigantică prinse să irupă dintre construcții, năruindu-le, surpându-le, ridicându-le într-o erecție fără de egal. Capul balonat se continua cu o porțiune aproape cilindrică, sfâșiindu-se de crusta de piatră a solului sau de armătura de oțel a blocurilor. În zgomotul teribil, ceea ce mai rămăsese din blocuri se năruia, piatra lor pulverizându-se putredă de forța titanică.

Folosind cristalele uneltelor individuale, oamenii se repeziră să reteze teribila excrescență. Dar materia din care era ea alcătuită refracta razele pure într-un caleidoscop de culori. O coloană până la cer palpita acum, însângerată. Și chiar în momentul Transmutației, spasmul scutură pământul. O ploaie de lavă vie se revărsă din înalturi când generatoarele puseră în mișcare planeta. Pământul se urni de pe orbită. Grosjan și Eperta, strângându-și mâinile, se zbătură să scape din clisa gelatinoasă curgând peste ei neîntrerupt. Văzură stelele trecând tot mai repede pe bolta întunecată. Soarele se micșorase. Atmosfera, atinsă de frigul astral, începu să condenseze în fulgi uriași, albi, ca penele de lebădă. Columna, încă luminescentă, se moleși, azvârlind spasmodic jeturi de plasmă vie peste pământ. Apoi începu să se retragă în adânc, flască, udă, prăbușită de la bază. Nemaiputându-se stăpâni, Grosjan și Eperta se scufundară îmbrățișați în mocirla fierbinte, pulsând, ce acoperise totul

în jur. Planeta intră în Transpațiu inconștientă. Niciuna dintre semințele vii nu suportară șocul.

8. TREI, DOI, UNU, ZERO!
TRANSMUTAȚIA S-A EFECTUAT!

Grosjan și Eperta se ridicară din pasta de mocirlă colcăind, vie. Hidre și polipi își răsuceau după ei pseudopodele rozalii, căutându-i. Pe cerul orb, lumina multicoloră a stelelor unduia într-o auroră boreală cât Universul.

— Mă numesc Simetrik. Sunt prima generație spontanee Regular.

Grosjan își întoarse privirile spre ființa purpurie.

De jur împrejur, orașul înghețat.

Eperta se strânge de pieptul lui Grosjan. Mâna se îndreaptă prea încet spre armele de cristal de la brâu.

TREI, DOI, UNU, ZERO!

TRANSMUTAȚIA S-A EFECTUAT!

Clădirile pustii, cu geamurile oarbe dincolo de care cerul incandescent se oglindește în ecranele monitoarelor.

1984

CÂNTECUL LIBELUNGILOR

1. Ce vară secetoasă! oftă băiatul privind către cerul roșu, senin ca o cupolă de sticlă.

— Da, aprobă și bătrânul. Este îngrozitor de cald.

Stăteau la marginea Câmpiei crăpate de arșiță. Afurisitele de mușuroaie duhneau ca dracu. În afara lor, nicio vietate nu anima nesfârșirea de cenușă radioactivă. Până și costumele lor de protecție argintii sclipeau anorganic sub soarele însângerat. Undeva, în zare, se profila ca decupat conturul Orașului. Paralelipipedele surpate expuneau vederii găuri negre ce se holbau orb spre lumea colorată vesel a Câmpiei. Monoliții cenușii erau, de altfel, singurul lucru monocrom pe câmpul multicolor de pulbere.

— De mic mi-a plăcut să vin să stau în preajma Pustiei, zice băiatul. Fugeam de acasă și veneam aici. Toți ceilalți copii preferau să rămână în Hrubă și să asculte trăncăneala bătrânilor, povești cu popoare de demult, cu Eroi și Libelungi.

— Nu pomeni de ei aici. Acesta-i anul lor.

— Da. Și? Doar nu ai început să crezi și tu în superstiția cu invocarea…

— Nu cred în nimic. Dar tu nu ai văzut niciodată Libelungi și de aceea îți vine ușor vorbești așa.

— Asta așa e. Mă învârt pe aici de peste 20 de ani și, sincer să fiu, nu am văzut încă nici picior de Libelung. Cred că, în atâția ani, nu-i așa, dacă ar exista, era imposibil să nu dau și eu nas în nas măcar cu unul din ei. Dar nu. Să

știi că nu, bătrâne.

— Ascultă… cum ziceai că te cheamă?

— Swan.

— Bine. Ascultă, Swan, eu i-am văzut o singură dată, dar, sincer să fiu, nu aș mai vrea să-i mai revăd.

— De ce?

— E greu să înțelegi. După Marele Dezastru, când a trecut peste lume Primul Val, oamenii mai erau încă solidari și au putut să-i întâmpine, să-i oprească…

— Dar de ce e nevoie să fie opriți? Lăsând la o parte că un om cu o fucilă este invincibil…

— Taci, taci, că mi se face pur și simplu lehamite când te aud! Mă băiete, tu nu ai văzut în viața ta Libelungi și de-aia ești tare la sfat.

— Ei și, ia zi, cum arată? Hai, mai explică-mi o dată.

— Sunt nițel mai scunzi ca noi. Crusta metalică…

— Dar ești sigur că e metalică?

— Tu ce crezi? Cenușa asta e peste 90% metaliferă. 90%, pricepi? Și apoi, gândește-te numai ce înfățișare au! Sunt mutanți. Pricepi?

— Nu, nu pricep. Și până când nu voi întâlni și eu unul, nici nu am cum să pricep. Asta dacă există. Dar dacă ar fi fost cu adevărat, în 25 de ani… Și apoi, ce s-ar întâmpla așa de nemaipomenit dacă ar ajunge la Ocean? Presupunând chiar că există, și sunt așa cum umblă vorba, și așa cum spui și tu, de ce atâta trudă ca să nu-i lăsăm să ajungă la Ocean?

— Nu știu, recunoscu bătrânul. Așa ne-a rămas din vechime, ca să nu-i lăsăm. Și pe atunci mai erau încă Oameni de Știință, Savanți de seamă…

— Poah! făcu băiatul, dând din mână a pagubă.

2. Cei doi merg prin cenușă, spulberând-o în curcubeie feerice. La numai un sfert de unitate geometrică cresc Plantațiile, deși, din cauza pantei, nu se zărește nimic. Acolo rodesc arborii umbroși cu frunze liliachii și albe.

Acolo, când calci, lutul umed scârțâie sub pași. Acolo sunt oameni. Oameni ca mine, ca tine, oameni vii care se drăgostesc, care vorbesc, mănâncă și dorm. Oameni, unii în spatele celorlalți, semnalând cu fumurile focurilor, din deal în deal, seară de seară, că n-au fost îngropați în cenușă, că populează Planeta, puternici, liberi, până la Orizontul de dincolo de care se ridică Soarele, și până dincolo de el. Și doar la un sfert de unitate geometrică: Pustia, scrumul multicolor, mușuroaiele, solul crăpat, Necropola.

Cei doi străbat Pustia, sondând ici și colo praful cu lăncile.

— Fii atent! spune bătrânul, arătându-i norul din zare.

— Da, va ploua, în sfârșit! aprobă tânărul.

Merg mai departe, discutând despre fantomele pe care, cu excepția bătrânului, care minte probabil, nu le-a văzut nimeni de pe Plantație.

3. Ploaia a fost mult mai puternică decât lăsa să se creadă anotimpul secetos. Mai fusese și un an torid! Doar cu câteva luni în urmă, chiar la începutul sezonului, din soare se desprinsese o limbă de foc, și zile și nopți la rând se văzuse pe cer șfichiuirea ei lentă prin Univers.

4. Ploaia ropotea peste cenușa irizând la suprafața apei în pete de culoare stridentă: pielea în mii de nuanțe a Pământului Pustiei. Cei doi se adăpostiseră sub pledul argintiu și admirau bulbuceala stropilor bătând ca într-o tobă, necontenit.

— Ce o fi aia? întrebă tânărul.

La poalele unui mușuroi, în apă, se agita ceva, ca o zbatere necurmată.

— Și eu mă tot uit de la o vreme și nu pricep ce poate fi, zice bătrânul. Hai să mergem să vedem.

Fiindcă noaptea s-a pogorât, singura lumină se înălța de jos, din praful radioactiv. Folfăiala din băltoaca de lângă

mușuroi clipește spre ei colorat, de parcă le-ar face semne.

Se apleacă pe vine și urmăresc atenți ceva nemaivăzut. În băltoacă, praful pare să prindă viață, absorbind apa care dospea în culori vii. Și din mâlul fertil prind să se tragă un soi de viermi mici, metalici. Către ziuă, sub ochii lor, din viermii aceia, care se umflaseră însă bine de tot, răsăreau deja un fel de mânuțe suave și rozalii de copil.

— Dumnezeule! Ei sunt! șopti bătrânul.

Privind împrejur, sub razele palide ale zorilor, tot colbul fremăta multicolor. Pustia se transformase în întregime într-o nesfârșire de lave metalice folfăind energic, trăgându-și mânuțele rozalii din plămada grea de praf luminiscent.

— Ar trebui să facem ceva, spuse tânărul scrutând zarea de sânge a răsăritului. Mai avem timp,

— St...! murmură bătrânul. Taci! Te rog, taci! Fă ce vrei, dar nu mai vorbi, nu mă mai bate pe mine la cap cu tâmpeniile tale! Privește-i numai! Ce vrei să le faci? Uită-te! De data asta vor ajunge! Noi nu mai însemnăm nimic! Pricepi? Noi nu mai suntem.

Tânărul strivi cu călcâiul câteva larve. Era iritat de pesimismul indiferent al bătrânului, de fatalismul leșinat ce răzbătea din vorbele și atitudinea lui.

Când obosi și privi în jur, să-și constate opera, fiindcă i se părea că va fi făcut o pârtie vizibilă în marea de viață colcăind, descoperi că habar n-avea pe unde călcase și pe unde nu. Locul celor striviți fusese îndată luat de alții, năvălind din praf. Praful însuși se umfla, și fiecare particulă era o larvă. Dacă le dădeai deoparte pe cele de deasupra, cele de dedesubt, care-și așteptau rândul răbdătoare, prindeau să se dezvolte vertiginos, ajungând în câteva minute plutonul din urmă, scoțându-și din carapacea metalică mânuțele roze și fragile de sugari pofticioși.

5. Cei doi pătrunseseră pe Plantație venind dinspre

semiluna plajei Câmpiei ce se întindea în urma lor, în toate direcțiile, gigantică, până la Oceanul despre care pomeneau legendele. Murdari, treceau din om în om, din bordei în bordei, ridicând norodul. Atunci, panica puse stăpânire pe inimile vulgului și toată suflarea se mișcă, înnebunită de spaimă. Ce mai poate stârni, oare, spaima în sufletele unor sărmane leșuri vii agonizând? De ce mai au a se teme sărmanii cei flămânzi și acoperiți de plăgi, urmași ai celor ce au văzut ciupercile de praf deschizându-și umbrelele deasupra Orașului? Și totuși… și totuși, iată, exista ceva, un spectru teribil smulgând din toate piepturile un strigăt de groază cu care se avertizau unii pe alții, înfiorați, că „vin Libelungii”!

Dumnezeule mare, dar chiar Moartea ar fi primit-o cu plăcere aceste ființe ale adâncului, ca pe o curmare a patimilor! Vin Libelungii? Foarte bine. Treaba lor, să vină!

Există însă, pare-se, ceva cumplit în venirea acestor Libelungi. Ceva care o face pe femeia stearpă să-și strângă hotărâtă gluga sub bărbie, adunându-și la pieptul mâncat de ftizie mușamaua pelerinei argintii, să-și înșface cârja de lângă prag și, lăsându-și căminul jilav, să o ia grăbită peste câmpia multicoloră, într-acolo. Țâncii jerpeliți, cu mâini și picioare uscate din naștere de soarele nefiresc zărit cândva de părinții lor înflorind peste zarea însângerată, își târăsc și ei schilodenia peste câmp, stârnind cenușa cu pași târșiți, dând buzna cu urlete de fiare hămesite asupra ființelor celor stranii, trăgându-și trupurile încă firave și neprimejdioase din cenușa văii Morții.

6. Libelungii au fost atacați înverșunat, încă din prima clipă, cu tot ceea ce omul putea folosi în scopul distrugerii.

Când primele cete de localnici au ajuns pe înserat, larvele se ridicaseră de-a binelea și acum semănau cu niște tineri dormind. Se plimbau de colo-colo, viermuind cu ochii închiși, cu mișcări gentile, strecurându-se unii printre alții într-un popor compact. Ce visau oare frumoșii ăia, cu

fețele lor zâmbitoare, cu straiele lor frumos colorate? Ce vise puteau nutri capetele lor rudimentare, mințile lor cețoase de mimesisuri[1] germinând din spori direct turnați în strai de nuntă lucrat în fir, cămașă de za și costum de gală funerar! Nu se mai potoleau salutându-se cu emfază atunci când se întâlneau unul cu altul, și pe înghesuiala aia delirantă mereu se întâlneau cu câte cineva și de aceea o țineau numa-ntr-o plecăciune servilă, în dreapta și-n stânga.

Cum s-or fi percepând ei unii pe alții când ritualul dansului lor somnambul îl executau într-o transă oarbă de pase magice? Să fi fost un algoritm programat ce-i ordona? O lege a jocului, cu piese abstracte, în care Noima subzistă altundeva, deasupra sau dedesubtul figurilor cioplite, în joc sau de joc? Jocul să fi fost stăpânul tainic al fantomaticelor caricaturi prefăcând ipocrit o farsă de lume? Care lume?

Și oamenii de pe margine se repezeau cu bâte, ori cu arme vechi rămase prin cine știe ce miracol intacte de pe vremea Marelui Dezastru, ori cu uneltele câmpului aduse special în acest scop, și, cu lovituri furioase, distrugeau fenomenalele apariții. Și cât de straniu putea să arate acest asasinat colectiv! Cât de curios lucru era legitima extirpare! în care victimele erau reproduse mecanic, rânduri-rânduri, de o ștanță trăgându-le fidel după un arhetip adânc și PERFECT, obrajii lor curați, carnația suavă, contrastând până la fantastic cu jalnica stare a călăilor în legitimă apărare de specie. Principiul Binelui îmbrăca o haină exterioară atât de derutantă în acest conflict încât, cineva străin, dinafara problemei, ar fi putut rămâne cu impresia profund eronată și contrariată că

[1] Mimésis (cuv. gr. „imitație”) subst. Concept estetic conform căruia arta este imitarea realului. Formulat de Platon și Aristotel, m. a fost adoptat ca un principiu fundamental al esteticii europene pentru a defini realismul, înțeles ca transfigurare artistică a ceea ce este semnificativ în realitate (vezi E. Auerbach, „Mimesis”).

masacrul este al PERFECȚIUNII, și ar fi fost extrem de greu să convingi pe cineva că brutele cele hidoase erau, de astă-dată, cauza justă. Dar justă din care punct de vedere?

7. Libelungii și-au urmat pe parcursul întregii zile metamorfoza. Cu tot măcelul, când zorii își prăbușiră însângerarea peste Pustia fără sfârșit, bordura de cadavre nu reprezenta mai mult decât un insignifiant chenar marginal tabloului grandios al Forței nețărmurite.

Era de parcă Orașul din zare, mort de nici nu se mai știa când, ar fi ridicat din morminte, cu moartea pe moarte călcând, populațiile de locuitori ce se vor fi perindat pe sub bolțile reci de-a lungul Istoriei, să se reverse din catacombele leproase ale zidurilor, în puhoaie de miriade aglomerate, direct de pe străzile pe care trecea jalnica procesiune a Paraginii, de-a dreptul peste câmpul devastat dimprejur, unde se desfășura un preacuvios și vesel carnaval străluminat pestriț.

Swan lucra și el cot la cot cu ceilalți, rotind lama grea cu care hârbuia trupurile, ce se metamorfozaseră teribil sub ochii lui, de la făpturile plăpânde care fuseseră cu o seară mai înainte, la stadiul de lunatici salutând frenetic și servil într-o parte și-n alta, până la înfățișarea de acum, impunătoare, puternică, degajând o impresie zdrobitoare de perfecțiune și ideal. Desigur, Swan nu era conștient, așa cum nu erau nici cei din jurul lui, de impresionantul contrast ce-i diferenția pe cei ce măcelăreau de măcelăriți în fantastica încleștare a Morții, a Vieții. El doar își rotea sabia numită Galantdourh, creând pârtii largi în trupurile zvelte ce se înălțau acum sub soare, tot mai drepte, mai pure, mai suave. Nu, Swan nu ar fi putut afirma că resimte vreo repulsie față de semenii lui, cu care hăcuia fără întrerupere, zi și noapte, în damful crescând tot mai cumplit al cadavrelor ce intraseră deja în descompunere pe când alte larve li se strecurau printre coaste, grăbite să refacă handicapul, spre a-și plimba cât mai curând ținuta

mândră peste Câmpie. Nu! Și nici nu simțea niciun fel de înțelegere sau admirație în fața Perfecțiunii formelor celor adormite pe care le hăcuia, nici milă pentru zbaterea lor în urmă-i, atunci când tăișul armei, trecând prin ele, le deștepta pentru o clipă, pentru o singură clipă de zbor: în Moarte. Swan nu simțea decât bucuria acțiunii, alături de oamenii cărora le simțea răsuflarea fierbinte atunci când își apropiau fețele roșii, mâncate de șanere și lepră, ca să-și mai strige câte o îmbărbătare în hărmălaia de nedescris.

Le sosiseră deja întăriri substanțiale. Mii și mii de brațe puternice vânturau uneltele tăioase, răspândind pe câmpul fără margini infinită moarte, dar pe o fâșiuță atât de îngustă, atât de îngustă!

— Ei, acum ce părere ai? îl întrebă cel în vârstă atunci când se opriră unul lângă altul să-și șteargă sudoarea care le șiroia pe fețele crispate în măști fioroase de ură dezlănțuită.

Swan tăcea, privind zarea de somnambuli ce renunțaseră a se mai saluta trecând acum unii pe lângă alții fără a mai da semne că s-ar percepe în vreun fel dau altul. Nici pe ei nu lăsau să se vadă că i-ar remarca, nici pe ei, sclavi mărunți ai unor tradiții obscure, ucigând fără întrerupere, dar pricinuind pagube atât de mărunte și de nesemnificative.

— Nu trebuie lăsați să se înalțe în zbor! strânse bătrânul pumnul cu îndârjire. Dacă se înalță, de data asta sunt atât de mulți, încât nu îi vom mai putea opri să ajungă la Ocean.

— Vrei să mă lași, bătrâne?! Nu te mai suport! se oțărî Swan.

Dar, deși se răstea la el, nu resimțea niciun fel de repulsie nici împotriva feței creponate a celuilalt, nici împotriva mâinilor lui duhnind de zeama tulbure ce se scurgea din trupurile Libelungilor atunci când împlânta în ei tăișul rece, nici împotriva celorlalte amănunte ce-l caracterizau. Nu simțea decât că-l iubește pe omul cel

mărunt și pisălog, așa cum îi iubea și pe ceilalți doi, cu coase, care tăiau fără întrerupere de-a dreapta și de-a stânga, ca la o zi de muncă la ogor, împrăștiind de jur împrejur capete cu ochi sticloși.

— Trebuie împiedicați cu orice chip se ridice! repetau vorba prinsă din zbor, voci anonime, avertizând.

„Și, în fond, ce mare lucru ar putea să facă dacă or să ajungă la Ocean?” se minuna Swan, deși, când își amintea de cum dospiseră din apă și cum praful multicolor devenise în atât de scurt timp Libelungii aproape maturi de azi, parcă-parcă se lăsa antrenat și el de valul de suspiciune presupunând că teama era, se vede treaba, ca nu cumva, putând profita de atâta apă, praful fantomelor să nu cuprindă întreaga Planetă, sau chiar Universul.

8. Până la urmă au fost aduși chiar și sclavii proveniți din progenitura prizonierilor de la Marele Dezastru.

— Pe ei, băieți! le strigau vătafii care lucrau alături de cei pe care-i loveau cu biciul până la sânge. Nu trebuie să se ridice! Acesta e cuvântul de ordine!

Și sclavii, întărâtați de groază, puneau tot sufletul în încercarea disperată de a-și salva cruzii tirani. Pentru ce se mai poate sacrifica un condamnat la a fi mort de viu?

Dar și Libelungii se modificară esențial. Înalți, strălucind multicolor, își expuneau piepturile cu mândrie. E drept, ochii tot închiși îi țineau, dar procedau cu o precizie care te făcea să te întrebi dacă nu cumva au ajuns să vadă prin pleoape. Asexuați, terni, se ridicau din mocirlă ca o sfidare adusă Eternității.

— Nu mai pot fi împiedicați, îi suflă bătrânul la ureche lui Swan. Hai să căutăm cai și să le-o luăm celorlalți înainte, că după aceea va fi prăpăd.

— Ești sigur, bătrâne? îl căută Swan drept în lumina ochilor.

— Da. În noaptea asta. Eu am mai văzut o dată.

— Și așa sunt întotdeauna? mai întrebă tânărul.

— Nu, așa nu au mai fost niciodată. E de groază!

Masa compactă fusese antrenată de un turbion contrar al cărui ritm se accelera continuu. Ființele cu ochii închiși, care nu păruseră a avea vreun scop precis în rătăcirea lor oarbă, se adunaseră într-o mișcare unică și uniformă, modelându-i în rânduri regulate. Nici acum nu luau în considerație mulțimea brațelor ce-i secerau pe margini, fiindcă erau mulți, nenumărați, și brațele secerau până la epuizare fără ca urmări sesizabile să poată fi percepute.

Swan și bătrânul își încinseseră câteva traiste păduchioase pe doi cai și așteptau ceva mai încolo de teatrul evenimentelor. Se urcaseră pe un tumul ca să vadă mai bine, și după atâtea zile de nemâncare ronțăiau de zor rezervele din tainul cuvenit ce-i așteptase intact la popotă până se ofilise de tot. Nimeni nu se atinsese de ceea ce li se cuvenea, fiindcă în așezare nu mai rămăsese nimeni. Toți erau aici.

Dominând harta împrejurimilor, la început nu fuseseră decât ei doi, ridicați în scări să scruteze zarea folfăind. Apoi, treptat, în jur se mai strânseră și alții, tot mai mulți, călări, așteptând. Barba colilie a bătrânului flutura în vântul aprig al înserării, impunând cunoașterea unei taine la care ceilalți nu aveau acces. Din vreme în vreme, toate privirile se întorceau spre el. Dar bătrânul rămânea neclintit, privind departe în zare. Când noaptea s-a întins, pe toate colinele s-au aprins focuri cât cuprindeai cu ochii, demarcând limitele Pustiei de limitele Plantației oamenilor stratificați în valuri concentrice de impact: întâi mii, apoi milioane, apoi miliarde, popoare de popoare, unii în spatele celorlalți: focuri până în zarea fără fund strălucind din gorgan în gorgan până acolo de unde se ridică sorii din Oceanul pe care plutește Planeta ca o carapace de broască țestoasă, rătăcind prin Cosmos. Și fiecare colină era ca un far în noapte, călăuzind calea de praf a unor corăbii nevăzute ce porniseră domol, în mare taină, împotriva Timpului, pe cursul unui Fluviu cu ape tulburi și leneșe.

Prin întuneric nu răzbăteau decât foșnete ciudate și vuiet adânc precum al mării, stârnit de talazurile celeilalte armii, nenumărate, ce pregătea ceva, acolo, la câțiva pași de ei. Ceva neprevăzut și de o colosală importanță, ceva care te făcea să te înfiori și să strângi la piept cu mâna tremurând pelerina argintie antiradiantă sfâșiată pe alocuri. Pelerinele vechi lăsau să se întrezărească sânii războinicilor, cu cărnurile atârnând, roase de o incurabilă descompunere. Ici și colo, țipătul sau hohotele unei femei în junghiul plăcerilor sfidau parcă solemnitatea momentului; iar scâncetele de copil păreau smulse cu brutalitate timpurilor fragede, aduse de curând jertfă la altarul unei vieți mult mai aproape de moarte decât de eroare sau adevăr. Era noaptea unei nunți colosale, la care neantul se împreuna cu cenușa, pentru a făta bastarzii monstruoși ai incestului. Mirele era înveșmântat în Pulbere, mireasa în rochii de întuneric de ev, cu steluțe mii sticlind în urzeală. Iar oaspeții purtau semn de noapte, de parcă Banchetul la care primiseră invitația ar fi fost un botez funerar.

— Și, mai ales, țineți minte: când se vor ridica, nu trebuie lăsați să se mai așeze nicăieri! rosti sentențios bătrânul. Asta ne mai e speranța! Ăsta este acum cuvântul de ordine!

Și ceilalți dădeau din cap, aprobându-l în tăcere.

9. Femeia trimisese copilul mai departe, să nu o vadă chinuindu-se așa. Icnea din greu, înecându-se în răsuflarea horcăitoare, când glasul firav o făcu să-și înghită lichidul amar ce-i umpluse gura.

— Mămico, uite un înger!

— Ți-am zis să nu mai stai aici și să te joci nițel mai încolo, în iarba înaltă… șopti femeia, străduindu-se să-și stăpânească tusea insuportabilă.

Dar fiindcă ridicase totuși privirea, tusea i se transformă într-un râgâit jalnic. Stătea cu gura căscată și, fiindcă nu

mâncase nimic de mai multe zile, iar apa sterilizată și fără nici un gust nu era asimilată de organism, răspândea împrejur putoare de putred din măruntaiele ce se macerau pe sine. Se holba tâmp în sus, în vreme ce copilul o trăgea de pelerina desfăcută, dezvelindu-i obscen pântecul supt și năpădit de un păr, nefiresc, negru și creț, până între sânii tumefiați.

— Mamă, mamă, ce e, ce s-a întâmplat?

Femeia își coborî în sfârșit privirea spre capul chilug al micuțului și într-un gest necontrolat întinse mâna să-l mângâie pe plăgile deschise în craniu.

— Doamne, Dumnezeule! repeta ea. Dă Doamne să treacă mai departe! Dă Doamne să nu se oprească din zbor tocmai aici! Du-l Doamne la vecinul de peste deal, du-l pe pustii.

Ochii holbați urmăreau evoluția suavelor creaturi pe sub cerul înalt parcă picurând de sânge.

Nu era decât un pui, cu figura deschisă, cu ochii întunecați și goi, cu țeasta rotundă de metal sticlind rubiniu în soare: un Libelung care abia deschisese ochii spre lume după un somn lung și fără vise în care nu făcuse nimic altceva decât să repete programul automat al unor gesturi de neînțeles, pe care specia i le sădise în trup mai dinainte de a se naște, urma o traiectorie, un sens care-l anima, confuz, lansându-l pe drumul acesta ca pe o cale anume. Aripile fluorescente, cu striațiuni de holografie geometrică, băteau cu sute de mii de pulsații pe secundă, ținându-l suspendat în aer deasupra imaginii inedite ce i se reflecta feeric în căutătură-i spectroscopică. Astfel, jalnicul gard de nuiele împrejmuind ogorul străin îi apărea de acolo de sus ca o miraculoasă deschidere de iradiație, ca un mirific curcubeu de viață, iar femeia îi făcea semne lui, lui în mod special, arătându-i mica formă spectrală de alături. Și Libelungul se apropie să se pogoare alături de ei, să-i aline. Simțea o milă fără sfârșit pentru zbuciumarea tragică a măruntelor creaturi, a viermilor aceia ce nu

cunoșteau zborul, târându-se atât de aproape de pulberea tirană.

Dar când întinse mâna să-i mângâie, încercând să le ofere măcar un strop din tandrețea nespus de dureroasă și amară ce-i umplea golul de sub armura metalică, ființele pulberii, se repeziră doborându-l cu lovituri feroce.

Fusese un Libelung foarte tânăr. Cuirasa îi cedă scrâșnind sub izbiturile lemnelor apucate la nimereală de muribundă și de fiul ei.

— De ce nu a schițat niciun gest să se apere? întrebă uimit copilul.

— Libelungii nu se apără niciodată, îi explicase femeia.

— Bine, dar atunci de ce-i omorâm? mai întrebă copilul.

— Ca să nu se așeze, răspunse femeia neatentă, trăgând cu urechea la tropotul ce se apropia. Ăsta este cuvântul de ordine.

Apoi tropotul s-a revărsat. Călăreții treceau chiuind sălbatic, agitându-și armele ascuțite. Zărindu-i singuri, câțiva se avântară cu caii lor iuți peste brazde și îi ajunseră, despicară copilul cu o lovitură, iar cei ce nu se strânseseră să roadă carnea puţină de pe oasele strâmbe, tăvăliră femeia sau se distrară pe seama ei.

Erau primul val.

10. Înaintea Libelungilor se rostogolea hoarda hăulind și devastând teritoriile străine, profitând din plin de nesperata incursiune, căsăpind tot în cale, să nu se așeze, să nu se oprească din zbor. Era formidabil de plăcut să poți izbi între ochii ființelor coborându-ți din cer în cale! Să ai o spadă în mână, udă de spuma lăptoasă ce se scurge prin trupurile mai ușoare ca fulgul ale Libelungilor tineri!

În urma primului val nu mai rămâneau decât norocoșii care izbutiseră să se ascundă în vizuinile de sub pământ, fiindcă primul val era format din cei mai temerari, porniți năvalnic să prade, să sfâșie și să ucidă.

Al doilea val venea cu preșuri colorate desfășurate-n

vânt. Se cântau colinde, se cotrobăiau cotloanele, se răpeau femeile cu arcanul, se ucideau pruncii. Bărbații care nu suiau de îndată-n șa să se amestece cu hoarda erau spânzurați cu capu-n jos de crengile de mărgean de la poalele arborilor vitrificați ce străjuiau partea dinspre Câmpie a Culturilor luate în copite de caii iuți ai Pustiei.

Suntem oameni! Miliarde! Și după noi vin Libelungii, care nu au voie să se așeze, care nu trebuie să se așeze!

Și într-adevăr, după al doilea val, urmau Libelungii. Când poposea câte unul din zbor, era legat cu aripile de stâlpi și transformat în rug viu. Cei din al treilea val, călărind tot timpul dedesubtul stolului, îi loveau din fuga calului, săgetându-i din zbor, doborându-i cu pietre, frângându-le gleznele. În urma stolului, Culturile rămâneau acoperite de cuirasele metalice sfâșiate.

Dar nici Libelungii nu mai erau aceleași ființe suave care se trăseseră cândva din colbul Pustiei de lângă Necropolă. Se făcuseră înalți, strălucitori și lucioși, cu chip săpat adânc în metal, cu trup de carapace solidă din titan și aluminiu. Aripile sclipeau neîntrerupt și, când veneau, orizontul se întuneca de un crepuscul de ev. Miliarde rămâneau în urmă să se descompună sub soarele roșu al serei Planetei. Miliarde își continuau zborul înalt, triumfător. Din clipa în care veniseră pe lume nu se hrăniseră cu nimic. Crescuseră și se dezvoltaseră din sine, germeni de nestăpânită energie, ridicându-se să treacă peste supliciul lumii acesteia și să ajungă acolo unde erau destinați să pogoare. Nimic nu îi putea opri. De data asta nimic nu avea să îi mai împiedice să-și atingă țelul tainic spre care se urniseră de fiecare dată în entelehii tot mai sublime, către o victorie de neînlăturat.

11. Swan călărea alături de bătrân. Hrana se isprăvise și ajunseseră să se devoreze între ei. Dormeau în șaua calului, cu sabia în mână, gonind neîntrerupt pe sub stolul care se îndrepta, în linie perfect dreaptă, spre țelul

nebulos.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se așeze! striga bătrânul.

Dar lui, în șoaptă, îi dezvăluise demult că nu îi vor mai putea opri ca-n alte dăți.

Și Swan privea acum cu interes și stimă spre ființele din norul compact sub care călăreau zi și noapte, aducând întunericul pe locurile pe unde treceau.

— Oare de ce or fi trecând peste ogoare? Dacă ar fi luat-o de-a dreptul pe calea cea mai scurtă către Ocean, de mult ar fi ajuns, și noi nu le-am mai fi putut face nimic, se minună Swan.

— Poate că nu Oceanul le este ținta, ci, cine știe, vreun loc anume…

Se roteau neîncetat, stârnind vârtejuri și curenți ce le fluturau panașele, lăsând să cadă de deasupra o fulguială eternă de îngeri sfâșiați. Cu toate astea, norul continua să existe, plutind apăsător sub cer și indicând ca o săgeată SENSUL.

12. Ajungând la limitele cele mai avansate ale Zonei Locuite, cea mai mare parte a cavalerilor descălecară, renunțând. El și bătrânul însă își continuară drumul, călărind în tăcere, șold lângă șold, stegulet de lance lângă stegulet de lance, cu spadele bătând ritmic peste crupă caii violeți. Și Swan realiză pentru prima dată că deși stătuse lângă bătrân ani și ani în șir, o viață de om, nici măcar nu știa cum îl cheamă, nu avusese niciodată curiozitatea să-l întrebe ce nume poartă, dar își zise, în fond ce importanță ar putea avea numele?

Ce adânc întipărită în memorie purta imaginea Libelungului ăluia căzut din înalt, care îi privise liniștit cum vin, ridicându-se respectuos în picioare, cu aripile frânte! Se apropiaseră în galop și, când ajunseseră, se scrutaseră unul pe altul o vreme, cu curiozitate. Și Swan întinsese mâna, cuprins de un tremur de emoție, să pipăie anvelopa lucioasă și rigidă a cărei înfățișare se schimbase

din nou. La atingere, îi stârnise o senzație străină și pielea i se încrețise de un frig lăuntric. Privind, se așteptase la complet altceva.

Atunci bătrânul îi întinsese spada și Swan, apucând-o cu amândouă mâinile, o ridicase deasupra capului, cu ochii în ochii de gheață ai Libelungului. Când tăișul a căzut, șfichiuind aerul, din trupul distrus nu a scăpat niciun geamăt. Un om, o femeie chiar, lovit de moarte, geme, rostește ceva, blestemă, mulțumește sau plânge măcar. Dar zvârcolirile Libelungului erau mute.

— Poate că n-au limbă, își dăduse cu părerea, dar bătrânul clătină dezaprobator din cap.

Cavalcada continua pe Pământul de la Capătul Lumii. Au pătruns într-un oraș gigantic, mult mai puțin afectat decât Necropola lor din Câmpie, semnalând o zonă în care se folosiseră *arme curate*. Copitele cailor sunau prelung pe caldarâmul străzilor dintre blocurile care rămăseseră, tot așa cum vor fi fost și odinioară; fără uși, fără ferestre: simple paralelipipede intacte urmărite indiferent din trapul cailor, legănat, cum defilează pe lângă ei, în veșnicul crepuscul ce domnea sub norul Libelungilor.

— Pășești prin Cetatea Eternă, îi spuse bătrânul.

— Prin cetatea ce? întrebase el, crezând că nu a auzit bine.

Au mers neîntrerupt prin Orașul bântuit de hoituri bine conservate. Apoi, brusc, Orașul se cufunda în Ocean. Din larg se mai înălțau până deasupra apei construcții scufundate, dar la locul unde valurile izbeau uscatul se formase o plajă îngustă. Înaintea plajei se deschidea o piață vastă, înconjurată de coloane până la cer.

Acolo au pogorât Libelungii. Deși nu mai rămăseseră din cei plecați cândva din pustie decât a milioana parte, probabil, erau totuși mulți, zdrobitor de mulți.

— S-a sfârșit, murmură bătrânul.

Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Vârtejul se lăsa, deșteptând un vânt puternic, în timp ce soarele își făcu

apariția din nou pe cerul senin și roșu. Talazurile verzi-plumburii se izbeau de stânci, răspândind în aer irizații de curcubeie. Mortăciunile de pe mal, curate și frumoase ca noi, își mișcau alene, duse de curenți, membrele.

Libelungii se strânseseră în semicercuri concentrice. Pâlcurile de călări dădură iureș cu lăncile în cumpănă. Vârfurile oțelite au răpăit ca grindina de carcasele de za, dar preaînalții nici nu luau în seamă atacul furibund al cavalerilor din șeile cailor vineți cu capete de os alb. Oțelul izbit de cuirasele diamantate de călirea în stratosferă scotea doar scântei, nemaipricinuind nicio pagubă. Swan și bătrânul descălecară și se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur împrejur se înălțau chipurile înalte și neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers. Înaintea primului rând, cu picioarele afundate în apă până mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăișul sclipitor al brațului, despicând cu vuiet aerul, într-un gest măreț, sacru, emoționant. Soarele însângera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanțe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini spațiale abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele Cârdului își înălță iar mâinile peste mulțimile nenumărate și, atunci, din piepturile puternice și goale, irupse un muget gutural, dar armonic, vibrând asemeni unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria.

— Doamne, Dumnezeule! șopti bătrânul. Deci, asta era! Deci, asta e!

Părea că o tristețe fără de margini le alina, acum și pururea, sufletele răvășite. Swan căzu în genunchi, cu fața în nisip, smulgându-și părul din cap cu amândouă mâinile și izbindu-și fruntea de o dală de mozaic șlefuit ca un cristal.

Și din ochii bătrânului se rostogoleau lacrimi mari, picurându-i de pe barba-i încâlcită în sân.

Și cântecul Libelungilor creștea tot mai pătrunzător, luând o alură măreață și dramatică, urcând sfâșietor, fără egal, deasupra Oceanului mort, deasupra Lumii pustiite. Grav, fără intonații, metalic, direct, zdrobitor, elevând spiritul către cele mai înalte culmi ale Abisului și Dezolării. Cântecul Libelungilor de pe plaja unde Oceanul bate în zidurile Cetății Eterne.

1980

MEUSA

1. Insula Meusa evoluează prin amurgul cenușiu al fluviului. Algele albastre unduie leneș în urmă, fluturate de curenți în bărbi prelungi: relicve ale panspermiei cu care fusese pregătită venirea colonizatorilor. Deversate pe planeta pustie și ostilă oricăror alte forme, algele cuprinseseră mai întâi Oceanul, împotmolind, acum și aici, Estuarul. Urcau pe gura fluviului, către Noapte, cu duhoarea lor de putred și jilav...

Meusa coboară agale, purtată de curentul principal. Ultimele generații de pe insulă abia dacă au mai întrezărit umbra țărmurilor fluviului, proiectată la limita unghiului vizual, pe Orizontul de acolo de sus, unde trebuie să ridici ochii, aplecând capul pe spate, ca să-l poți vedea.

În rest, numai apa cenușie din vadul obturat de alge.

Dar înaintează! *Încă* înaintează! și umbra țărmurilor, de dincolo de universul de apă tulbure, alunecă vâscos spre abis, deschizându-se înainte, ca un canion, către Ocean.

Valuri mărunte bat în stelajul metalic, erodat de vreme. *4-Vânt* Doarme, cu ochii deschiși ațintiți către bărbile albastre de alge, unduind tot mai late pe suprafața cenușie a fluviului, în urma Meusei. *4-Vânt* Doarme și Visează portretele-de-vis ale Bătrânilor săi, care au cunoscut și, de aceea, își puteau Aminti-în-urmă mult mai departe și mult mai mult decât reușea el, 4-Vânt, în urma unei experiențe de o-viață-bogată. Ceea ce știau ei, Bătrânii, era mult mai presus de Cunoașterea unei experiențe de-o-Viață.

„Vom duce pe ape o-viață-bogată, printre alge albastre și

pasări de larg!” spuneau ei, Bătrânii, adesea, cu toate că generația lor nu ajunsese încă să vadă bărbile uriașe ale Estuarului: iar cât despre păsări, nici el, *4-Vânt,* nici fii lui, nu aveau să ajungă (încă) să le vadă.

„Vom duce o-viață-bogată!” repetaseră Bătrânii, cu o convingere de nezdruncinat, de parcă ar fi fost Posesorii unor Cunoștințe mai presus de fire, beneficiari ai unei Amintiri dintr-o existență mai amplă decât le putea furniza o-viață-pe-Meusa, sub cerul ca un fund-de-sac al Planetei. Curbura sferei fiind extrem de mică, Orizontul acoperea în asemenea măsură unghiul-de-vedere al observatorului încât, dincolo de întinderea vastă ce te înconjura, te simțeai scufundat ca într-un fund-de-sac ale cărui buze se deschideau *deasupra,* pe cerul unde stelele ocupau poziții aproape imuabile, oricum, absolut fixe într-o-singură-viață.

Privind în urmă, la apa tulbure a fluviului, *4-Vânt* Dormea, afundându-se tot mai adânc în Trecut.

4-Vânt Dormea și Visa.

Își Amintea.

2. Din ce în ce mai departe...

Până undeva, la Clipa din Istoria speciei sale când, reactivată de Memoria Somnului Amintirii, Bătrânii-din-care-pogora descindeau.

4-Vânt Dormea cu ochii deschiși ațintiți către bărbile albastre în care se înfiripau păsări mari și albe, așa cum nici el, nici fii săi nu văzuseră și nici nu aveau să vadă niciodată în viața lor. Păsări imense, cârâind. Păsări care zburau în înalturi de unde pogorau să se așeze alături de el, printre schelele scufundate de la pupa Metisei.

Și apoi se făcea de parcă însuși *4-Vânt* ar fi zburat cu aripi argintii, metalizate. Din ce în ce mai repede, printre stelele unui cer fără de limite, negru, brăzdat de sclipetele razelor multicolore străfulgerate de viteza căderii lui impetuoase.

Și era de parcă nu s-ar fi ridicat de pe Planeta cu

Orizontul ca un fund-de-sac, ci de pe o Planetă unde nu existau fluvii atât de vaste încât să nu poată fi străbătute de curgerea lor nici de o-singură-viață, nici de treizeci-de-generații succesive la bordul unei insule cum era Metisa.

Păsările zburau și *4-Vânt* privea prin ochii lor de cristal, întrezărind pe cerul negru o formă gigantică, opacă. Umbra gravita împrejurul unei stele roșii ca un foc, ce-și flutura alene prin Univers brațele și limbile de vâlvătaie desprinse din trupul său incandescent.

Forma întunecată și masivă, tot mai apropiată, nu se rotea împrejurul axei sale, expunând mereu o singură față soarelui roșu, și numai așa păstrându-și atmosfera vineție ce o învăluia, și pe care, altfel, fără îndoială ar fi pierdut-o, din pricina atracției slabe de la suprafața îndepărtată și a vitezei uriașe ce-ar fi imprimat-o la periferie cea mai mică mișcate a nucleului, dezvoltând inerții colosale.

Pe partea luminată a marii Planete se zărea o formațiune cristalină, strălucitor de albă.

Dar păsările treceau repede, înainte de a se putea distinge ce anume...

Păsările se afundau în conul de umbră.

Acolo, în adânc, din când în când irupeau fulgere albastre, care atrăgeau păsările cu un magnetism necunoscut.

Mai departe *4-Vânt* se temea să-și Amintească urmarea, și păsările albe și blânde pluteau iar împrejurul său germinate de Visul cu ochii deschiși din barba Estuarului, până când Memoria-ancestrală-reactivată se frângea și o teamă cumplită îl determina pe *4-Vânt* să-și dea strădania de a uita. Hăul de stele din mintea lui *4-Vânt* se adâncea paralizant și în Memorie răsărea cuvântul tainic, de neînțeles, „Accident”, de care era legată (în vreun fel incomprehensibil) existența lui pe lume, aici și acum.

În Vis, dacă nu reușea să-l spulbere suficient de repede, năvăleau (făcându-l să se cutremure de oroare), vânzolelile

colosalelor încolăciri din întunericul deplin al unei Nopți Eterne, în care greața cumplitei prăbușiri, îl făcea să icnească involuntar.

4-Vânt tresărea prin somn. Păsările albe și blânde se adunau iarăși împrejur, călăuzindu-l cu bătăi ușoare de aripi și cârâituri răgușite către o poartă încețoșată de semiobscuritate de amurg răsfrânt în apa fluviului tulbure din care schelele scheletului Meusei se înălțau proaspete, ca noi.

Pe țărmurile abrupte, Colebre uriașe, ca niște insecte de aluminiu-titan, scormoneau cu fălci de crom-organic galerii complicate, dantelate, din care picioarele Meusei își înălțau osatura, crescând parcă din mâlul străfundurilor de brațe de metal-organic poliarticulate și goale pe dinăuntru. Sub cerul de cobalt, stelele fixe permiteau orientarea în spațiu cu o precizie atât de deplină, încât vreme de treizeci de generații după aceea, nu aveau să se mai rătăcească niciodată. Și astfel, la trezirea din Somnul Amintirii, *4-Vânt* se regăsea la Pupa Meusei, rătăcind cu privirea înlăcrimată printre algele unduind agale în urma insulei, marcând trecerea Meusei de-a lungul Estuarului, către Ocean.

4-Vânt se apleacă, dă la o parte cu dosul mâinii algele de la suprafață și își cufundă fața în apă.

Acolo, în adânc, iată! înotătoarele aurii ale viețuitoarelor sălășluind sub insulă! Sau, cine știe? poate chiar înotătoarele Meusei, care o purtau în drumul ei triumfal către Oceanul de sub Lumină.

Și 4-Vânt își pune întrebarea: „Dar înainte de aceste treizeci de generații?” Înainte de aceste treizeci de generații de insulari, a căror Memorie *4-Vânt* o poate încă re-activa Dormind cu ochii deschiși Somnul Amintirii, înainte de cele treizeci de generații de când specia Visează păsările albe și blânde, păsările uriașe, care pot zbura, oare vreme de câte generații încă despicase Meusa apa

fluviului tulbure, scrutând abisul imperiului Nopții Eterne cu ochiul ciclopic al Farului de la Babord, strigându-și semnalele sirenelor de ceață peste pustietatea apelor scufundate în întunericul fundului-de-sac, asemeni mugetelor unui pui de pahiderm titanic rătăcit în începutul de lumi al Universului, străin și ostil?

Meusa, insula pe care viețuiau ei, exista oare dintotdeauna? Sau se desprinsese cândva din Țărmurile abia întrezărite acolo sus, la limita cea mai înaltă a Orizontului ca o gură-de-sac?

Bătrânii care promiseseră că „Vom duce pe ape o-viața-bogată”, vreme de câte generații, încă? (de care ei, Bătrânii, poate că-și mai Aminteau) coborâseră din Imperiul Nopții, tot mai jos, către Crepusculul veșnic (și, prin el, *4-Vânt*, și prin generația sa mai departe, către Zorile, ce se întrezăreau deja, trandafirii, la ieșirea Estuarului către Oceanul albastru de alge).

Cunoscuseră Bătrânii modalitatea de a conduce conștient Meusa și o călăuziseră cumva prin desișul albastru împânzind de dedesubt suprafața tulbure? Sau Meusa alunecase întotdeauna de la sine, dusă de curentul leneș al Fluviului? Fiindcă altfel cine, cum și când ar fi putut să o disloce din mâlul continentului scufundat spre a o dirija către Vadul fluviului menit să o poarte către Ocean, vreme de treizeci de generații, către Lumină?

Treizeci de generații la rând visaseră păsările mari și albe, Dormind Visul Amintirii printre schelele picioarelor de metal-organic scufundate în mâl ale Metisei, erodată de timp și îmbâcsită de mocirla algelor putrezite și atârnate în urmă. Dar *cine* și *cum* înălțase construcția, dacă era, într-adevăr, o construcție? Câte generații (încă!) înduraseră titanica edificare menită să înfrunte fluviul într-o călătorie către Unde? și De Unde veniți?

Și înainte de a deprinde înveșmântarea în țesătură aspră de alge, înainte de a deprinde înfășurarea în înotătoare solzoase, intens aurii, de viețuitoare de adânc (pe care le

vânau cu lănci din așchii-de-metal-organic, smulse din eșafodajul Meusei), Bătrânii, oare cum se apăraseră de frigul teribil care bântuia în împărăția Nopții Eterne?

Și, chemat ca de o Amintire Uitată, către Proră, unde Meusa despica valurile cenușii ale fluviului tulbure către un țel nebulos, *4-Vânt* și-a luat femeile și copii și a părăsit vatra strămoșească.

Cu copii în cârcă, cu bărbații purtându-și în cumpănă lăncile de matal-organic smulse din osatura insulei, cu femeile înfășurându-și hlamidele grosolane de alge împrejurul burților umflate - așa a plecat familia lui *4-Vânt* de la Pupa Meusei către Provă, părăsind ținuturile tradiționale (bântuite de crabii albi care mișună prin algele putrede), urniți de un vis cu păsări.

Aceasta s-a petrecut pe vremea generațiilor care mai visau încă păsări.

3. Au străbătut pasarelele înalte ale Platformei, urmăriți de clipocitul de sub picioarele de sprijin ale Meusei. De pe țărmurile abrupte, rotunjite, se zăreau trilobiții care-și trăgeau greoi din ape pe panta circulară a Plajei trupurile țestoase, într-o încercare disperată de a cuprinde Meusa. Localnicii îi izbeau neîncetat cu căngile, sfâșiind chiulasele chitinoase din care se înălța izul putred de animale de adânc. Mălurenii izbeau cu furie în invadatori, stârnind în țărm ecouri îndepărtate de gol. În lupta lor neîncetată, locuitorii aceștia ai Mețisei sileau gânganiile monstruoase să se desprindă și să-și dea drumul înapoi în fluviul tulbure, unde înotătorii cei iuți ai apelor îi sfâșiau hulpavi, furându-i în adânc.

Pe Țărmuri, mai mult decât oriunde altundeva pe insulă, domnea o mizerie de nedescris. Femeile, deformate de muncile grele, se deprinseseră a se lăsa tăvălite de călătorii grosolani, rătăciți prin locurile acestea sălbatice de prin întreaga Meusă. Bărbații lor, apatici și cruzi, nu erau decât o adunătură fără căpătâi, mereu pe picior de

plecare, dar, fie de lene, fie obișnuiți cu propria decădere, nimeni de aici nu pleca niciodată. Abrutizați de amenințarea perpetuă a morții scârboase, locuitorii ajunseseră a se amuza macabru pe seama celor mai slabi, care cădeau, fiindcă aici, un singur moment de neatenție este suficient: fălci stufoase și ascuțite te apucă într-o clipă, să te târască irezistibil cu ele în mâzga colcăitoare a fluviului.

Cu cât înainta familia lui *4-Vânt* către Platforma înaltă a Meusei, cu atât populația devenea mai numeroasă iar moravurile se îmblânzeau. Pe pantele Aripilor Dorsale, adăposturile așezărilor deveniseră extrem de dese, iar despre cei de aici se putea afirma fără reținere că erau de-a dreptul înstăriți, fiind cu toții, fără excepție, frumoși și bine întreținuți la trup.

Dealurile circulare centrale ale insulei se sprijineau pe terasa joasă. Sub schelele deschizându-se din loc în loc, apa clipocea îndepărtat.

Dincolo de ultimele așezări s-a desfășurat câmpul de cultură, unde lanurile de graminee văluresc până la Muntele triunghiular de la Proră.

Când *Rive-Ana,* fiica lui *4-Vânt,* a ajuns în locurile acestea, se făcuse de vârsta măritișului. *Rive-Ana* mai visa încă păsări. După ce a rămas grea, familia lui *4-Vânt* a fost nevoită să poposească din ce în ce mai des să se odihnească, spre mulțumirea celorlalți din grupul ce pornise împreună cu ei spre Proră. Când se adunau în jurul focurilor să se încălzească, *Rive-Ana,* nu o odată, izbucnea-n plâns, neconsolată, strângându-și împrejurul pântecului toga de împletitură aspră de alge moștenită de la mama ei.

Cu cât înaintau spre Proră, materiile depuse acopereau schelele cu un strat aluvionar din ce în ce mai gros. Aici începea zona agricultorilor-cultivatorii deprinși a înfrunta vitregiile muncii lor umile și fără de sfârșit, care le deforma trupurile și membrele, dar nu și sufletele

generoase.

Călătorii porniți către Proră poposesc pe marginea drumului, alături de viziunile strâmte ale sedentarilor, să-și primească tainul de fiertură cu care sunt omeniți pe aici străinii înfășurați în mantii albastre, de vânători acvatici. Copiii sedentarilor pândesc, mânați de curiozitate, somnul sub cerul liber al transhumanților. *Rive-Ana* s-a pierdut printre femeile stepei, iar bărbații s-au adunat cu bărbații pustei în cerc, și, sprijiniți în lăncile lor lucioase și grele de metal-organic, ascultă îngândurați sau se antrenează în discuții, povestindu-și unii altora despre munca și întâmplările trăite sau auzite.

— Veniți de departe? îl întrebă pe *4-Vânt* un unchiaș cu părul coliliu și mâinile boante, cu unghiile înnegrite de pământ.

— Da. Tocmai de la Pupă, răspunde *4-Vânt.*

Umblă zvonul că în față, la Proră, Estuarul ar fi înecat de alge, și că tot Estuarul ar fi, din pricina asta, albastru, până la Ocean. Așa comentează cei mai bătrâni, cei care, înainte de a se stabili aici, au mai văzut, poate, Țărmurile insulei, scăldate de apa cenușie a fluviului tulbure.

— Da, confirmă *4-Vânt.* De aici, de la voi, nu se zărește încă, dar de la noi, de la Pupă și chiar de pe Platformele Joase, se zărește Râul-de-Alge, ca o cărare albastră brăzdând Estuarul și urcând până la Orizont, deasupra capului.

— Și asta de când? De câtă vreme încoace a început? întrebă, emoționat, un tânăr cu fața suptă, ca săpată-n lemn.

— De nici nu mai țin minte când, spune *4-Vânt.* Eram încă foarte tânăr, nici nu mi se născuse cel dintâi moștenitor al Speranței, când au început să apară primele bărbi de alge. Bătrânii însă ne promiseseră că „vom duce pe ape o-viață-bogată, printre alge albastre și păsări, în Lumină”. Nu vă mai aduceți Aminte? Pe aici, pe la voi, nu Visează nimeni Amintirea păsărilor?

— Ehei! oftează cu năduf un moș, de când n-am mai văzut eu Țărmurile! Eram un copil când am călcat ultima dată pe Platformele Jose. Am zis că vin aici, pe Platformele înalte, doar pentru câtăva vreme, să mă mai consolidez un pic, și, iată, viața a trecut ca fumul și eu n-am mai făcut nimic altceva pe lume. Am trăit tot timpul ca într-o lungă și de neînțeles așteptare.

Moșul are dinții hârbuiți în gura știrbită de lipsa de var a Înălțimilor. Cei de pe Platformele Joase, care se pot hrăni cu melci și scoici, au dinții mai tari și trupurile mai albe și mai curate, nu ca agricultorii, cu pielea înnegrită de lutul stepei și de muncile câmpului. Deși din aceeași generație, *4-Vânt* și cultivatorul păreau de vârste deosebite, fiindcă *4-Vânt* își păstrase vioiciunea mădularelor și ochii limpezi, de locuitor al Țărmurilor.

4. În drumul către Proră au trebuit să treacă și peste Muntele Triunghiular, potopit de păduri. La poale, din deschizătura Peșterii Tunelului înecat se mai zăreau ieșind ruinele Marilor Mașini.

— Iată, i-a arătat *4-Vânt* nepotului său *4-Vânt-și-2,* fiul *Rive-Anei* (generație care mai Visa încă Amintirea păsărilor), acestea sunt ruinele *Mono-ryului.* Cândva, pe vremea Bătrânilor mei, mai exista încă o mașină căreia i se spunea Liftul, și care unea Țărmurile între ele, Pupa cu Prora.

Pe tânăr, însă, nu părea să-l emoționeze contactul cu Istoria.

„Nu Cunoaște!” înțelesese *4-Vânt,* tulburat. „Tinerii cu Cunosc, nu-și aduc Aminte, și de aceea nu înțeleg ce poate însemna o Mașină!”

Așa cum nici el, *4-Vânt,* nu Cunoștea (și de aceea nu putea înțelege) ce înseamnă *Cosmosul, Cerul Deschis*, sau *Soarele.*

Pentru generațiile lor, Orizontul se limita la fundul-de-sac al Planetei unde eșuaseră, cândva, în imperiul

Întunericului. Toată forța de concentrare a celor câtorva generații ale speciei, care urmaseră tragicului eveniment, se orientase numai și numai către efortul general de a se salva, de a se război cu Meusa, în derivă, pe fluviul tulbure, până la Estuarul către Oceanul de sub Lumină. În ce scop? Nimeni nu-și mai aducea aminte.

5. Locuitorii pădurilor din munte erau stirpea cea mai temerară și primejdioasă de pe Meusa. Ei trăiau din vânătoarea de *Descendenți,* o specie animalică îmblănită, care se pitula prin hățișurile arbuștilor cu esență lemnoasă ce invadaseră în ultimele treisprezece generații Muntele Triunghiular. Despre *Descendenți* se spunea că răzbiseră din străfundurile Meusei de puțină vreme (nici 4 generații), prin niște canalicule din vârful muntelui. Erau complet orbi și părul alb izbucnea din ei stufos și zburlit. Se hrăneau fără discernământ, cu orice fruct arboricol, cu frunze, și chiar cu pământ de sedimentare.

Puii firavi ai acestor animale neevoluate mai păstrau încă atavismele unor (sau, cine știe, embrioanele viitoarelor) organe de văz rudimentare, care se stingeau însă curând după naștere. Progenitura acestor supraviețuitori ostracizați era atât de gingașă și își păstra dependența maternă atât de îndelungat timp încât se poate presupune că, la origine, *Descendenții* vor fi provenit dintr-o specie care beneficia de condiții mult mai puțin aspre de mediu, fiindcă altfel, este lesne de înțeles că s-ar fi stins încă din zorile tenebroase.

Animale pașnice, *Descendenții* puteau fi vânați cu ușurință de către munteni. Singurul risc îl reprezentau labele vânjoase ale masculilor, de a căror strânsoare ucigașă nimic nu te-ar mai fi putut salva. Dar ar fi trebuit să fii și foarte lipsit de dibăcie ca să te lași înșfăcat și mișcările lente, pe pipăite, ale acestor animale proaste.

Dar nici fiarele și fructele pădurii de pe Muntele Triunghiular nu reprezentau o rezervă alimentară

suficientă pentru a hrăni o populație prea densă, așa încât singura zonă de pe Meusa într-adevăr propice unei aglomerații permanente, cu adevărat urbane, rămânea Prora, către care se îndrepta familia lui *4-Vânt,* ostenită de atât de lunga cale bătută.

6. *Mont-Ana,* soția lui *4-Vânt,* fiul lui *4-Vânt-și-3,* nepotul *Rive-Anei,* fiica lui *4-Vânt,* care-și mai Amintea încă în Vis păsările și faptul că sunt pioneri ai unei lumi de-dincolo-de-întuneric (dar ei nu mai știau cum ajunseră aici și considerau, totuși, că specia lor este de proveniență perenă, de pe undeva din Imperiul Nopții Eterne) - a născut pe *4-Vânt-și-5,* strănepotul lui *4-Vânt*, în pădurile alpine de dincolo de piscurile de argint ale Muntelui. Evenimentul a silit această ramură a familiei (împreună cu Moș *4-Vânt*) să se răzlețească de restul grupului. Ei au poposit pe panta dinspre Proră, în apropierea unui râu de munte, și i-au urat noului născut, la ursită, să vadă Lumina zilei.

Femeile lui Moș *4-Vânt* se stinseseră una câte una de-a lungul drumului, dar bătrânul afirma că nici nu mai avea Nevoie de ele.

Cei cinci au stat acolo în sălbăticie până când *4-Vânt-și-5* a crescut suficient cât să suporte greutățile drumului mai departe. În așteptare, adulții, presați de timp, se cățărau uneori în vârful esențelor lemnoase ale pădurii și scrutau nostalgici zarea cea fără de fund

De pe Muntele Triunghiular, Orizontul se desfășura, dezvăluind vederii panta abruptă, până la Prora Meusei, ce despica Estuarul albastru către deschiderea de sub Lumină a Oceanului cel fără de sfârșit. De aici se mai întrezăreau și înălțimile Continentului Nopții flancând pâlnia Estuarului, chiar la limita cea mai înaltă a Orizontului, aproape pe deasupra capetelor lor.

Și undeva. În zare, înaintea insulei, cerul străluminat al Zorilor de deasupra Oceanului.

7. Când au ajuns în Orașul de la Prora, Moș *4-Vânt* surzise și era deja bătrân. Picioarele abia dacă îl mai duceau. Dar s-a bucurat că i-a fost dat să scruteze orizontul albastru, nemărginit, dinaintea insulei. În fiecare zi, se ducea pe Faleză cu *4-Vânt-și-5* și rămânea acolo vreme îndelungată, cu ochii pierduți în geana de lumină a Răsăritului, până când copilului i se făcea foame și trebuiau să se-ntoarcă în Oraș.

Orașul reprezenta o supra aglomerație pestriță, denumită în bătaie de joc de către ceilalți locuitori ai insulei „Cei care cotrobăie prin gunoaie”. Noii veniți se pripășeau, îndeobște, în hrubele de la poalele Muntelui, și doar treptat reușeau să promoveze în protipendada tradițională de pe Faleză.

Locuințele întunecoase și strâmte îl deranjau cel mai tare pe Moș *4-Vânt,* obișnuit să hălăduiască pe sub picioarele de lametal-organic ale Teraselor Joase de la Pupă. Mereu se plângea de zgomot și de lipsa de confort a marii așezări.

Tinerilor, în schimb, viața civică li se părea deosebită de atractivă. Ei își petreceau timpul scotocind prin relicvele din adâncul hrubelor de locuit, minunându-se de tot felul de mașinării ciudate, ale căror utilități se pierduseră în negura trecutului, dar care erau „frumoase și interesante”. De asemeni, ei participau frecvent la adunările populare, împărtășind speranța exprimată de cei mai vizionari, care prognosticau că Meusa va răzbi în curând la Lumină, sub cerul care se va deschide larg cât să-l cuprinzi cu privirea.

Pe țărmul de la Proră, viața era mult mai trepidantă decât în restul insulei. Zilnic se întâmplau diferite incidente pline de profunde învățăminte: accidente, ambuscade, lupte intestine între cei noi și conservatorii, cu pretenții elitariste, iar curenții iuți de sub bord furau frecvent pe câte unul dintre temerarii ce se aventurau pe strapontinele înaintate în larg.

Cei căzuți erau risipiți îndată de apa colcăind de o viață obscură, ce-și repezea deasupra, din când în când, brațele unor creaturi teribile ce trăgeau fulgerător de pe țărmuri pe imprudenții rătăcind fără țel și prea aproape de mal.

Numai urmărind iuțeala cu care cei căzuți rămâneau în urmă, puteai intui viteza fantastică de deplasare a Meusei, fiindcă altfel, în cadrul natural grandios ce înconjura insula, ai fi putut crede că, împotmolită de alge, Meusa, nemișcată, a eșuat din drumul ei tenace către Ocean.

8. Existau mai multe edificii uimitoare la Proră, dar cea mai interesantă construcție rămânea totuși Farul: un reflector capabil să măture cu snopurile sale de raze orbitoare întinderea vastă de dinaintea Bordului. Fasciculele lungi de lumină fuseseră menite, pe vremea când Meusa mai rătăcea încă prin tenebrele Imperiului Nopții se dezvăluie navigatorilor, din timp, eventualele praguri subacvatice sau stâncile al căror impact ar fi putut primejdui evoluția Meusei.

Cuplată în interior cu Farul printr-o legătură invizibilă, și, pare-se *inteligentă,* era Sirena-de-ceață, al cărei muget sfredelitor era menit să alunge monștrii tenebrelor, să deschidă cale liberă Meusei. Ori de câte ori, nu se știe de ce simțuri necunoscute avertizează, Meusa, presimțea (ca o ființă vie) apropierea vreunor obstacole depășind o anumită limită, Sirena-de-ceață urla prelung, și locuitorii insulei resimțeau amețeli și grețuri puternice, pricinuite de devierile bruște de la direcția de înaintare.

9. După moartea lui *4-Vânt,* familia sa numeroasă și-a readunat cele două aripi ale sale în blocurile de deasupra Falezei, cu vederea cea mai bună către larg. Peste ani și ani, zonei acesteia avea să-i rămână denumirea de „cartierul *4-Vânt”.*

Prin firidele construcțiilor poliedrice, atât de erodate pe alocuri încât algele năvăleau în trombe prin spărturi, briza

matinală bătea fără încetare, amară, stârnind un vuiet adânc în metalul adormit sub stratul gros de depuneri aluvionare.

Aici a aflat-o *4-Vânt-și* 5 pe *Ter-Ana,* îndepărtata sa verișoară din ramura familiei *4-Vânt,* care o luase înainte la trecerea Muntelui Triunghiular. *4-Vânt-și* 5 era înalt, cu părul și pielea deschisă la culoare (ca toți urmașii locuitorilor de la Pupă).

Ter-Ana era plăpândă și scundă de statură, cu plămânii mâncați de aerul otrăvit al răsuflării dinspre larg, ceea ce le conferea locuitorilor de la Proră acea tristețe melancolică și deprimantă atât de caracteristică Orășenilor.

Totuși cei doi strănepoți ai lui *4-Vânt* s-au plăcut, simțindu-se atrași unul de către celălalt de o aspirație comună, ca o Amintire, așa încât, până la urmă, ei aveau să rămână împreună în așteptarea Răsăritului, care nu mai putea întârzia prea mult, fiindcă cerul înalt al Orizontului, de dinaintea Meusei, se împurpurase acum ca de sânge, iar Estuarul se lărgise în asemenea măsură, invadat de apele albastre și calde ale Oceanului, încât țărmurile nu se mai zăreau nicăieri, ori încotro ți-ai fi rotit privirile căutând deasupra capului, către buzele netede ale gurii-de-sac a Planetei.

Tot mai des se ridicau din Valuri ființe uriașe, cu gâturi prelungi și subțiri, de care algele putrede, albite de descompunere, atârnau în coame pletoase până deasupra apelor. Ochii orbi ai acestora nu zăreau sclipirea farului și capetele lor ridicate din ceața zorilor la înălțimi amețitoare, nu odată, ajungeau să măture cu coamele lor de alge plajele Țărmurilor Meusei. Numai mugetele Sirenei-de-ceață mai goneau teribilele făpturi ce rătăceau la ieșirea Estuarului spre Ocean. Monștrii erau, însă din fericire, blânzi și docili. Ființele mult mai mici, dar vorace care colcăiseră în apele cenușii ale marelui fluviu tulbure, nu se mai aventurau până aici. De la un timp apa sărată și

groasă de plancton să vădi hrănitoare, și astfel problema hranei a fost rezolvată pe Meusa o dată pentru totdeauna. Locuitorii zonei înalte Centrale au părăsit culturile și s-au adunat cu toții la Țărmuri.

10. Fii lui *4-Vânt-și-5* și ai *Ter-Anei* și fiii fiilor acestora nu au mai Visat Amintirea păsărilor. Treptat, moștenitorii Speranței din această generație au ajuns să nu-și mai Amintească de Visul lor, când Dormeau cu ochii deschiși, ci doar de strămoșul lor *4-Vânt,* care Dormea pe malul fluviului tulbure, la Pupă. Ei își mai aminteau uneori, neclar, apa cenușie a fluviului și unii dintre ei chiar și semiobscuritatea de dinaintea Zorilor. Dar aceste imagini suave se destrămau în lumina tot mai arzătoare de deasupra Oceanului.

Cel mai adesea, strănepoții lui *4-Vânt* Visau corăbii cu pânze mari și albe, precum și figura emoționată a strămoșului lor *4-Vânt*, cel care părăsise pentru prima dată Vatra strămoșească de la Pupa, aducându-și familia, în urma unei lungi și grele călătorii, la Proră, în așteptarea Răsăritului.

11. Steaua Asar a răsărit de dincolo de apele-din-Cer, atât de uriașă încât a înroșit cu lumina ei toată gura-fundului-de-sac al Orizontului Planetei. Desprinse din astru, limbi gigantice unduiau agale prin Univers, irezistibil de lent pentru o-singură-viață.

Întinderea nemărginită a Oceanului a deșteptat în sufletele supraviețuitori de pe Meusa sentimentul unei Libertăți neîngrădite. Colectivitatea, adunată la-un-loc de constrângerile dictate de condițiile vitrege de pe fluviul tulbure, s-a împărtășit, dispersându-se în eterogenitățile distincte.

Singuri sau în grup, ei au început a demonta insula în bucăți din ce în ce mai mărunte, lăsându-se purtați, de curenții ce se ramificau în toate direcțiile, pe apele calde ale Oceanului populat doar cu specii enorme, care nu-i mai

sesizau pe străini.

Odată, din adânc, apele s-au mișcat, lăsând vederii botul unui crab nemaipomenit, larg cât întregul Orizont. Ființa abia întrevăzută s-a scufundat apoi iar în adâncurile din care, nu știe de ce, urcase pentru o clipă.

12. Insula Meusa s-a dizolvat în Ocean. Mânați de o nemai-simțită până atunci fericire, oamenii se izolau din ce în ce mai mult pe peticele lor de pământ gras, adunat între schelele metalice sustrase din scheletul a ceea ce fusese cândva Meusa. Insule tot mai mici se lăsau răpite de curenții din larg.

Lungită pe plajă, în pielea goală, *Ocean-i-Ana* privește printre gene către profilul întunecat al bărbatului ei *4-Vânt-și-5.* El și copii săi, adunați împrejur, cu apa caldă scăldându-i până la glezne, scrutează Orizontul sub focul stelei Asar, înălțată până deasupra capetelor.

Nu mai Visează nici unul, când Dorm cu ochii deschiși, decât Amintirea unei bărci cu pânze, zburând sprinten peste valurile albastre ale Oceanului.

De câteva generații au renunțat complet să se mai retragă în hrubele strâmte de sub schele ca să asculte clipocitul apelor. Așa că locuiesc cu toții pe plajă, scăldați în razele fierbinți ale stelei Asar, cufundați până la brâu în apele dulci și hrănitoare.

Și, dintr-o dată, pogoară din înalturi și se apropie de ei, din nou, ca de atâtea ori în ultimul timp, albe, colosale, *păsările.*

Tot mai des, din ce în ce mai aproape, păsările albe din larg, cu zbor planat și maiestuos, se apropie, blând, de ei.

Dar generația lor a Uitat complet!

Nu își mai Amintesc nimic!

Nici cuvintele graiului nu le mai știu folosi.

Păsările uriașe și albe coboară cârâind gutural, și sălbaticii se duc să le mângâie aripile argintii, stârnind

reflexe metalizate sub razele de foc ale astrului Asar. Păsările au aripi pufoase la pipăit, fine, alunecoase, și sălbaticii le îmbrățișează, strângându-se cu pieptul, fericiți, de gâturile lor prelungi, sclipitoare și netede.

Ridicând ochii după ele, în această după-amiază învăluitoare, zăriră, pentru prima dată, în depărtarea fără de afund a cerului, profilate pe buzele Orizontului de deasupra capetelor lor, arse de lumina de foc, Construcțiile unei civilizații magnifice.

La început nu s-au zărit decât într-un singur loc pe Orizontul circular, îngust, al gurii-înalte-de-sac a Planetei.

Dar cetatea aceea îndepărtată era atât de vastă în nemărginirea ei, încât, treptat, a acoperit întregul unghi vizual, ocupând cu prismele tăierilor forfecate ale colosalelor ei edificii, sclipitor de albe, întreaga linie de pe buza unde se îngemănau Oceanul cu Cerul.

Navigatorii-în-derivă privesc către ele, scrutând zarea de foc, Construcțiile acelea către care ne îndreptăm, duși de curent? Ale cui sunt clădirile extraordinare, lucrate în piatră albă, sclipind conglomerat de cristale uriașe, acoperind Orizontul?

Păsările albe s-au făcut tot mai dese. Ele pogoară din Înalturi alături de ei, croncăind gutural, lăsându-se îmbrățișate și mângâiate de copii-muți, care nu mai visează nimic în Lumina orbitoare. Copiii ultimei generații, care a Uitat, total și definitiv.

Păsările coboară din Înalturi, privindu-i cu atenție, croncănind răgușit.

Apoi își iau zborul iar, cu țipete lungi și triste, îndreptându-se către construcțiile albe, care cresc mereu, apropiindu-se de dincolo de linia înaltă a Orizontului.

1987

CASA FIILOR

1. Dincolo de câmpia înaltă, despicată de canionul Râului tulbure și mânios, chiar la marginea Pădurii, se ridică solitară, dărăpănată și costelivă Casa Fiilor.

Este o construcție masivă, primitivă, din îmbucături de lemn și piatră, cu conforturi de cărămidă roșie și turnuri țuguiate. O casă pustie, în care cândva s-au zbătut suflete chinuite pentru a fi *țesută* o pânză scumpă cum alta nu mai este - o pânză din care nu se croiesc decât hlamidele regale și pontificale, colorate cu *purpură.*

2. În spatele intrării susținute de coloane de marmură cu vinișoare însângerate, se deschide Sala Comună, înaltă, întunecoasă și rece. Fără alt mobilier decât jețurile cu spătar, sculptate în lemn de abanos, cu încrustații florale din care se ițesc măști diforme, schimonosite în urlete mute, ca și când ierburile și florile dimprejur le-ar sfâșia trupurile invizibile, să le înghită în euforia vegetală fără de sfârșit. Picioarele jețurilor se termină cu labe ale căror gheare oțelite zgârie pardoseala de piatră, sfârtecând marmura din carnea căreia se preling vinișoarele de *porfir-de-piatră* - cea mai scumpă vopsea din lume.

3. Hartanj, flăcăul blond cu ochi întunecați și adânci, se apropie de Jilțul în care Fratele cel mare picotește.

Fratele cel mare are fața brăzdată de cute adânci, ca sculptate în lemn. Ridurile i se strâng într-o încruntătură aspră, exprimând suferință și ură. Băiatul se simte atras de

taina chipului cel nemilos, ca de paloș. Atras și în același timp respins.

Trupul uzurpat în somn îl soarbe către el și Hartanj se apropie tot mai mult, aplecându-se asupra-i, până când se prăbușește ca într-o fântână în care se răstoarnă cerul, identificându-se, rid cu rid, ochi cu ochi, mușchi cu mușchi - ca în vitraliul unei ferestre. Bătăturile din podul palmelor sunt urmele uneltelor cu care Frații cei mari muncesc (de demult) la ridicarea tuturor monumentelor ce-l înconjoară și a celorlalte monumente ale lumii așa cum este ea și așa cum i-au hărăzit-o lui moștenire. Mâinile îi sunt aspre de la mânerele armelor oțelite. Și băiatul se înfioară, străbătut de tăișul amintirii crâncene când tigva descăpățânată a Lunii se prăvale în ochiul tulbure din adânc, să se joace el cu ea dând-o rostogol prin praful drumului ce trece chiar prin fața bordeiului Mamelor.

4. O căpățână mare, cu barbă și plete colilii, răspândind parfum îndepărtat de lapte și mirodenii (de dincolo de izul sărat de sânge).

Trasă de barba lungă, căpățâna saltă din piatră-n piatră, dându-se de-a dura, ca să-și arate când pielea feței, albă și subțire ca pergamentul, când ceafa cu locul în care, acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul, se înalță un guguloi mic, ofilit, ca un pețiol străveziu atârnând dintre stamine prin care lumina răzbate clorofilian, ca printr-un pahar de sticlă groasă.

5. — Frate... rostește copilul în șoaptă. Frate!

Nu știe care din frați e acesta, fiindcă toți Frații mai mari seamănă unul cu celălalt.

Bărbatul tresare, înălțându-și ochii albaștri din adâncuri într-o căutătură înghețată.

Dând cu privirea de puștan, crisparea i se destinde într-un zâmbet ca răsăritul soarelui din nori.

Da! Acum îl recunoaște din nou și micuțul pune mâna pe

pulpa piciorului învelit în mantie neagră, sprijinindu-se să ajungă la buzele strânse ale Fratelui mai mare, care-i ciufulește cu un gest moale părul blond răzvrătit pe creștet.

— Măi Lupule! îi spuse Fratele mai mare, cu vocea spartă.

— Măi Hârciogule! se bucură țâncul, jucându-se cu mânerul jungherului de la șoldul uriașului.

— Măi Lupule! repetă bărbatul, smulgându-se din îmbrățișarea jilțului.

În favoriți i-au înflorit deja smocuri de blană albă.

— Haide! zice țâncul. A sosit clipa! Femeile au adus animalele. E faptul serii. Așteaptă afară și fiindcă Surorile care îi iubesc pe Frații mai mari nu s-au întors încă, ele nu vor să intre aici. De aceea m-au trimis pe mine să vă chem.

— Da, femeile nu au voie să intre aici, confirmă bărbatul, iar tu ești deja mare de-acum. Abia astăzi am văzut eu cât ai crescut.

6. Când ies afară împreună, se opresc o clipă, orbiți. E o seară extraordinară: soarele scăpată, florile, își apleacă potirele violete vărsându-și îmbătarea, iar în spatele îngrăditurii de nuiele animalele scâncesc încetișor, îngrămădite unele într-altele.

Făcându-și loc prin mulțimea femeilor, o fată firavă se apropie, întinzându-le pâinea și sarea. Pe tipsie, în carafa cu apă, tremură un firicel de soare prelins printre monedele mici de aramă ale frunzelor, irosite-n vânt de un semănător îndepărtat.

Fata aceasta este sora lui Hartanj, de-o vârstă cu el, sora lui. În vizuina Mamelor s-au strâns în brațe noapte de noapte și, înainte de-a adormi, ea i-a povestit de nenumărate ori cât de mult îl iubește pe Fratele mai mare.

7. A-l iubi pe Fratele mai mare reprezintă o mare nefericire. A-l iubi pe Fratele mai mare înseamnă a îndrăgi

tiparnițele subterane de lut, cu semne încrustate, și întunericul friguros din Casa Fiilor, în care femeile nu au voie să calce, de numai fetele mai pătrund (cu adevăratul chip ascuns sub broboade înflorate) să le aducă, pe platourile curate, pâinea și sarea.

Frații mai mari, proptiți în spadele lor lungi, întind mâinile aspre către copii, să-și primească tainul, și fetele care-i iubesc își împrăștie atunci pe poalele mantiilor lor buclele, în așteptarea îmbrățișării, acesta fiind singurul mod în care-și pot exprima, cuvios, sentimentele față de dânșii.

Acea fată, care-l iubește mai presus de fire pe Fratele mai mare, e apărată prin aceasta de suferințele și muncile lumii. Nici fratele ei, nici stăpânul ei, nimeni nu mai are acces în alcovul ei, în albul doliului de nuntă, atâta vreme cât Fratele mai mare nu și-a luat încă zborul. Și dacă, dorește, ea poate și după aceea să-l aștepte - Frații mai mari îi asigură, tacit, imunitatea.

8. Armăsarul se zbate trântit în țărână. Bărbații se agită în jurul lui. manevrând cu dexteritate sculele grele de metal, care lucesc ascuțite în mâinile lor. Capul prelung se smucește cu ochiul holbat de spaimă și durere, cătând, peste târtiță, către cei lăsați acolo pe vine. Abia dacă întrezărește sclipirea scalpelului că durerea îi și arde brâncile... Picioarele tremurând zvâcnesc scurt și țarina se înnegrește sub el...

După armăsari vine rândul taurilor înaripați, berbecilor și țapilor negri, porcilor și cocoșilor. O rasă nouă va bântui Câmpia fumurilor scufundate ale izbelor Mamelor, împinse înainte de elanul expansiunii.

A Mamelor este Nemărginirea - o mamă chemându-și fiii să-și pună capetele-n poala ei de noapte, brodată cu stele.

În scâncetul animalelor îngenuncheate, Nemărginirea nu se deschide decât Fraților mai mari și mașinii acestora: din roți, hamuri, pârghii și scripeți, lăncii, odgoane, turbine,

pistoane, țevi de ardere și duze acționate de cai și boi grași, cărbuni, de uraniu, de heliu.

Printr-un subterfugiu magic, Omul, Fratele mai mare, își instaurează, trufaș, stăpânirea.

9. Povestesc despre Fata răpită, în cinstea căreia beau din bărdacele umflate, udând, din când în când, cu câțiva stropi de zeamă neagră, glia. Torțele fâlfâie pe bărbi fluturi incandescenți și râsul gâlgâie în gâtlejuri ca un lichid de noapte.

Se spune că a fost o fată nespus de frumoasă și blândă.

Străinul, o fantomă (fiindcă străinii nici nu pot fi altceva decât umbre de suflete rătăcite), va fi fost îmboldit de stăpân. Cică pe la ei, pe lumea cealaltă, în craterul din care urcă străinii, așa se răpesc fetele.

Stăpânul, pizmaș, probabil că o dorise și el pe fată, dar se temuse de Frații mai mari.

Străinul a ispitit-o către Pădure. Părul ei lung s-a revărsat, ca o cascadă de foc peste cei doi pui de căprioară adulmecând aerul liber al Pădurii din spatele Casei Fiilor.

Cânii s-a lăsat însă noaptea, mulțimea Fraților mai mari s-a bulucit pe poarta dintre coloanele de marmură. Aveau fețele împietrite de ură și ochii lor răspândeau văpăi.

Stăpânul, cu lacrimi în ochi, li s-a destăinuit și ei l-au sfârtecat cu labele lor grele de otel.

Au amușinat urmele fantomei și au pătruns ca o vijelie în codrul care foșnea înspăimântat. Au trecut pe deasupra sătenilor ca un vifor, fluturând din aripile negre și înghețate. Castanii și cedrii uriași s-au închis în urma lor și seninul roșu al tisei a lăcrimat, scârțâind prelung sub apăsarea aripilor de întuneric.

Când săbiile n-au mai luminat, înalte, în mâinile lor tari, cerul s-a umplut deasupra codrului virgin de flacără și sânge și din adâncul Junglei a suit un muget îndepărtat, ca al unui animal uriaș care agoniza, zvâcnind de se cutremura pământul.

10. Bordeiele scobite în lutul roșu al câmpiei înalte își fumegă hornurile scufundate. Acolo, în adâncuri, nenumărate galerii *împânzesc* trupul planetei în nivelurile concentrice ale unui oraș scufundat de foarte multe generații.

— Hai, vino! îi spuse copilului Fratele mai mare

În lumina torțelor, fețele nădușite se întorc spre ei, cu priviri goale. Sora lui din adânc i-a urmat până la poalele Pădurii, dar acolo s-a oprit și ea, cu ochii înlăcrimați. Nici măcar fetele nu au voie să meargă mai departe în noaptea asta, nici Mamele, nici Stăpânii, atunci când Fratele mai mare cheamă un tânăr, atingându-i umărul firav și a pornit cu el către Pădure.

Pădurea e bântuită. Umbrele gigantice, cu aripi fluturate de vânt, se strecoară printre algele de sub Luna uriașă, acoperind tot cerul cu masca ei galbenă de ceară de pe care construcțiile răsturnate atârnă cu capu-n jos, limpezi ca-n palmă.

Încercănate, toate chipurile se umplu de lacrimi, numai ochii Fraților mai mari se aprind roșii în noapte, călăuzitori prin abisuri.

Cândva, în zori, unul dintre ei (nu se știe niciodată care, fiindcă toți Frații mai mari seamănă leit unul cu celălalt) își va lua zborul.

În așteptarea acestei înălțări se învârt tinerii prin Casa Fiilor, întunecoasă și rece.

11. L-au hărțuit prin tufișuri până când hainele și carnea i s-au sfâșiat de dinții de lemn ai trunchiurilor și ai crengilor. Apoi l-au bătut. În zori, vânătăile probau suferințele îngrozitoare la care fusese supus. I-au smuls cu clești înroșiți în foc bucăți din coapse, sfârtecându-l. I-au înfipt în trup ace lungi, îndoite ca niște cârlige. I-au presărat pe cap și pe umeri pământ, să-i crească aripi, să-i înmugurească spinarea sfârșită, să-i asprească trăsăturile

dulci de copil.

Atunci când i-au pus în sfârșit arma-n mână, a constatat, în lumina tulbure a nopții, că din lama grea și fierbinte se prelingeau picături întunecate.

Unii dintre cei care merg în Pădure, cu Frații mai mari, se întorc sănătoși și devin Stăpâni. Aceștia sunt cei care se pierd.

Alții nu suportă chinurile. Puțini, e adevărat, dar sunt și dintre cei care se spune că „s-au rătăcit în Pădure”.

Dar cei mai mulți se întorc să se pripășească în Casa Fiilor, după legea tatălui. Ei nu suportă apropierea, iar căldura femeii le rămâne de-a pururi străină. Aceștia poartă spadă și devin Frați mai mari, nemiloși și cruzi.

Și dintre ei, se spune că unii Zboară.

12. În zori, când l-au adus în ogradă, bărbații isprăviseră jugănitul animalelor. Le-a auzit urletele și horcăielile, dar n-a mai întrebat, ca altădată, când era copil, de ce unul singur dintre ele se varsă sângele tuturor celorlalte și de ce, tocmai acela, va fi Moștenitorul.

L-au părăsit, înfășurat în mantia neagră, în camera de taină, păzită, a Casei Fiilor.

Îi era atât de rău încât nici să se clintească nu putea. Doar în luciul de oglindă al trupului de metal al Fuzeei și-a întrezărit chipul de piatră, în care suferințele săpaseră riduri adânci.

13. Când Hartanj s-a deșteptat din somn, a descoperit în oglinda Fuzeei, în dreptul umerilor, cele două excrescențe de carne vie din care mijea pergamentul cioturilor de aripi.

Unul dintre obraji îi putrezise, vânăt.

Lângă el, în culcușul de zdrențe, a găsit o cămașă de za, țesută din fir de aluminiu astfel încât să-i lase umerii goi, cu aripile membranoase atârnând prin despicături. Și, pus peste ea, un paloș de oțel sticlos.

Era un paloș, masiv, cu două tăișuri brăzdate de canale

adânci și cu mânerul turnat dintr-o singură bucată ca lama. L-a ridicat cu greu, dar auzind în spatele său un foșnet, s-a întors. A întâlnit privirea de fulger negru a Fratelui mai mare, pregătit de zbor. Acesta a înclinat aprobator din cap și, întrucât își scosese mantia, Hartanj i-a putut admira în voie aripile desfășurate până la călcâie. Sub pielea delicată, venele albastre pulsau abia perceptibil.

S-au îmbrățișat emoționați.

Când Hartanj, epuizat de efort, s-a lăsat din nou pe spate, alături de arma strălucitoare, Fratele mai mare s-a așezat înapoi în jeț, cu mâinile pe genunchi și fruntea plecată asupră-i. Vârful șuvițelor lungi, negre, îi mângâiau fruntea, alinător.

— Bine ai venit, Fiule! l-a întâmpinat Fratele mai mare.

14. Hartanj a rămas ultimul Frate mai mare din Casa Fiilor. Când Sora lui, care-l iubea pe Fratele mai mare, a venit cu pâinea și sarea să i se așeze la picioare după ospăț, nu l-a recunoscut. Figura lui era acum asemenea tuturor Fraților mai mari, care nu vor mai ține niciodată o femeie în brațe.

I-a picurat pe frunte, în semn de tandrețe, o lacrimă din ochiul său înghețat, albastru.

15. Abia când a ajuns pe coridorul ce ducea către Schela Zborului din spatele Casei Fiilor, Hartanj a putut constata cât erau de roase scândurile treptelor de pașii zburătorilor care urmaseră drumul înainte-i.

S-a apropiat cu mers șovăitor de trambulina dincolo de care se căsca abisul interstelar. Un corp alb ca argintul și uriaș a fulgerat pe dinaintea ieșirii, întunecând pentru o clipă trecerea.

S-a tras înapoi speriat, dar după aceea s-a apropiat iar, din ce în ce mai mult, de capătul trambulinei. Dedesubt, undeva în adânc, se zărea conturul tăiat al emisferei, cu stânci ascuțite răzbind din lutul amorf. Jos de tot se

întrezărea miezul de foc al planetei, pulsând și zvârlind scântei în haos.

A mai călcat un pas și a descoperit cât de ușor se putea desprinde de platforma aceasta, marcată pe margine cu luminițe roșii, iar pe centru cu o bandă fosforescentă, verde, clipind alternativ, ca o săgeată enormă indicând către hău.

S-a ridicat într-un ultim pas, de-a pururi neterminat, cu sabia îndreptată către astrul ițit pe după emisfera cu marginile irizate în albastru de straturile superioare ale atmosferei. Și dintr-odată, fără să mai țină cont de nimic, s-a înălțat în zbor planat, lin și fulgerător în același timp. Răsufletul i-a împietrit pe buze și aripile i s-au desfășurat de la sine într-o amintire uitată, multimilenară.

De dincolo de curbura emisferei, Casa Fiilor și-a mai arătat o dată colții cariați, înainte de a se pierde în depărtare cu luminile ei de la ferestre cu tot. Din urmă nu-l mai ajungea acum decât o lucire roșiatică, tot mai întunecată.

Apoi cerul fără stele al spațiului de dincolo de limitele galaxiei s-a desfăcut împrejur, în întreaga lui plenitudine oarbă, înghițindu-l.

16. În clipa în care tălpile lui Hartanj se desprindeau de prag, undeva pe lume, s-a născut un copil menit să ocupe locul vacant lăsat de el în Casa Fiilor, invocat la fiecare venire spre plecare.

1986

LUPTA CU ÎNGERUL

1. În a unsprezecea unitate de zbor săgetat, de un ocean de lumină ne-am apropiat, în zbor planat aripile am desfășurat, pogorându-mă asupra planetei ca o pasăre uriașă în picaj din înalt.

Când am ajuns înaintea „logodnicei”, solzii pieptului mi s-au zbârlit, în vreme ce pelerinele ei albe de nuntă muiate în sânge au foșnit, captive, între lăncile înalte de aur.

Am emis pe lungimea de undă a blândeții, retractând dintr-însa săgetătorul spațio-temporal. Inimile multiple au prins a pulsa pe mii de voci ale milei. Îngenunchind la picioarele captivei albe, logodnicei înaltului, am condamnat îngerii prăbușindu-se între luceferi și aurore stigmatizante, ca niște vulturi de hoit, asupra celei agonizând, sacrificată de băștinaș la fiecare nuntă cu zborul.

Fata aceasta, logodnica mea, coborâse zi de zi la racla fântânii în care dormisem. Pentru ea îmi desfășuram solzii, dezvăluindu-mi sufletul de foc din spatele centurilor de forță. Pentru ea emiteam chemarea de dragoste a îngerilor.

Iar ea, cu ochii înrourați, îmi povestea de vremea de dinainte de pogorârea îngerilor. Iar eu încercam să-i dau încredere, promițându-i că va fi aici și după ei, fiindcă EU îi voi spulbera după ce mi se vor fi desfășurat aripile.

O iubeam. Pre cât o iubeam pre ea, pe atât îi uram pe îngerii din înalturi care-și sfâșie logodnicele luminii.

Fata îmi aducea în fiecare dimineață o floare de flacără

cu care îmi înmiresma cu treimea ei sfântă, cu buzele dulci, buzele mele amare. Cobora treptele fântânii în adâncul căreia pândeam foșnetul suav al pasului ei. Mă scotea la lumina astrului lor înghețat și, înfășurată în câmpuri de forță ca niște brațe gingașe, fremăta de iubire la poalele treptelor palatului de cleștar în care erau așteptați îngerii.

„O dată pe an”, îmi spusese fata, „aici se aduce jertfă o fecioară. Este sacrificată în sulițele înalte de aur, până când îngerul - ființa hulpavă din înalt - se pogoară atras de mireasma sângelui ei. Hrăpăreți, îngerii sorb sângele fetelor din altare de aur, fecundându-le hoitul și făcând daruri înmuiate în sânge Cetății”.

2. Atras de cântece, m-am târât la gura fântânii, făcând pământul să tremure, scrâșnind cu solzii de pietre. Logodnica mea foșnea ca un fluture alb în lăncile de aur ale supliciului nunții. Și atunci, conjurând zburătoarele blestemate să se pogoare din înalt ca să le sfâșii, crisalida aripilor mi s-a spart și elitrele mi s-au desfășurat străvezii în lumina răsăritului roșu. Lumina, trecând prin metalul organic, se răspândea împrejur în aureole de polen de chin - praf pufos, luat de vântul fotonic, fecundând sufletul nevinovat al muribundei.

Conjuram îngerii să pogoare din înalt, în vreme ce locuitorii cetății, înspăimântați, se aruncaseră cu fețele în țărână. Am rătăcit, provocând îngerii, prin palatul de cleștar cu pereții de oglinzi adânci, redându-mă în mii de unghiuri răsfrânt hâd: strălucitor de solzi și gheare și panașe și aripi de metal organic.

Și atunci am perceput bolboroseala. Printre șuvițele de sânge mustindu-i dintre buzele arse, ea îmi spunea cu ultimele răsuflări că sunt mai frumos ca oricând.

M-am apropiat de ea, prin pădurea de lănci de aur unduind la trecerea mea. M-am aplecat peste ea și am sărutat-o, sorbindu-i răsuflarea sărată pătată de rugină.

Odată cu pierderea ei, s-a pogorât un heruvim din înalt.

3. Aripile vibrând mi s-a desfășurat cât cerul. Îmi retrag săgetătorul spațio-temporal picurând de rugină. Preoții îngerului se apropie să ia trupul fecundat al țărânii cu Lumina din înalturi și să-l depună în fântână. În fântâna în care, după gestație, oul va plesni, lăsând Universului alt înger ca mine, pe care o altă logodnică a luminii îl va hrăni cu dragostea ei până îi vor crește aripi să zboare.

În fântâna gestației mele, la care eu nu am acces acum, împiedicat de aripile ce mi se desfășoară, refractând lumina zilei în curcubeie pâlpâind. O tainică poftă de înger mă trage spre înalt, să zbor: peste palate, peste continente, peste oceane, peste planete și galaxii, peste Spațiu și Timp - Liber.

Sunt sigur. De neînfrânt.

Din fântână, oul arhetipal vărsat de mine dospește alt cult escatologic, pândindu-mă. Și atunci când timpurile vor muri de moartea mea, un alt cocon mizerabil va da rod, negându-mi divinitatea. Alt zbor trădător mă pândește din adâncuri. Alt ou de înger cu care-am fecundat, involuntar, țărâna unui mormânt feciorelnic.

Dar eu cresc, îmi desfășor aripile cât Cerul, cât Universul, înălțându-mă, desprins de pulberea tirană, la îngerii mei, din înalturi. La vulturii mei de cadavre, din Salva fără de sfârșit.

1984

CONSTRUCȚIA

Lorc-Cel-Mic dădu călcâie himenopodului care zvâcni nervos către stâncile de la marginea serpentinei, urmărind crogul pufos. Lorc se apleca din fugă când într-o parte când într-alta, încercând de pe crupa înaltă să lovească pufosul cu securea de cristal, dar animalul hăituit se descurca de fiecare dată, lungindu-se cu burta la pământ, și Lorc era nevoit să ia de la cap hăituiala, înjurând, și chiuind de mama focului. Pinii ghimpoși treceau ca fulgerul, și Lorc nu mai percepea din zburleala lor decât o dungă continuă care-l încadra cu o perdea verde și transparentă dincolo de care, undeva departe, se ridicau crestele ieșite și albe ale scăfârliei masivului ce le însoțea peregrinările prin lume.

Când, în ultimul moment, Lorc a întins brațul și arma a străfulgerat multicolor, orbindu-l, crogul s-a oprit instantaneu chiar pe marginea prăpastiei, iar himenopodul, purtat de elan, s-a destins executând un impecabil salt magnific în gol. Soarele roșu s-a dezvăluit în întreaga-i splendoare, nemaifiind ascuns de formele zdrențuite ale pinilor și nici de forfecătura stâncilor sălbatice, și când Lorc a privit în jos, însângerarea din cer s-a reflectat departe-departe în vâna bolborosind din adâncul canionului de dedesubt. A întins gâtul să mai vadă o dată pufosul care acum era departe, și, înainte ca aripile membranoase să se desfășoare cu pocnet sec, vântul căderii îi flutură nestingherit părul alb, și Lorc se rostogoli într-un luping vijelios din care, atunci când himenopodul

încremeni, în sfârâit, cu călăreț cu tot, în plutire lină, se pomeni chiar deasupra unei haite mânate de două Hoituri: Hoit-Cel-Puturos și Hoit-Cel-Strâmb-Pe-Care-L-a- Călcat-Mă-sa-Pe-Cap-Când-L-a-Fătat.

— Hoit, puți ca un hoit! îi strigă Lorc-Cel-Mic să-l sperie, glumă extrem de reușită și de efect, de care ar fi râs chiar și un castor, dar pe care Hoit-Cel-Puturos nu păru s-o miște de vreme ce izbucni spontan într-un lung șir de înjurături, dându-și totodată silința să-l doboare cu tăișul securii. Pentru a se feri de amenințarea primejdioasă, Lorc își struni himenopodul într-o parte, drept până în mijlocul turmei de castori unde poposi o clipă printre nenorociții cadaverici și costelivi. Un scofâlcit cu oase mari i se agăță de picior, încercând să-l dărâme de pe himenopod.

— Apără-te, Lorc, fir-ar al dracului să fie, că sunt nedomesticiți, strigă la el Hoit-Cel-Strâmb, speriat de turnura neașteptată a evenimentelor.

Tânărul repezi aproape fără nici un efect un călcâi în botul cantorului, dar se reechilibră imediat și, trăgând securea de la brâu, izbi peste ochi bestia, zdrobindu-l din prima încercare, așa cum îi șade bine unui adevărat Lorc. Ceilalți castori se repeziră hulpavi asupra victimei, mârâindu-se și mușcându-se între ei de poftă. Se spune că nimic nu e mai gustos pentru un castor decât creierul unui semen în agonie, și dacă așa se spune, trebuie să fie adevărat

Abia când himenopodul, profitând de învălmășeala creată, reuși să scape de la strâmtoare, Hoiturile răsuflară ușurați.

— Bine că ai ieșit teafăr, că numai de vendete cu Lorcii nu ne ardea nouă azi! îi strigă Hoit-Cel-Puturos, arătându-și a rânjet colții ascuțiți și albaștri, în vreme ce solzii pleoapelor lucioase îi clipeau des ca și când ar fi fost deranjați de prea multă lumină.

— Flit, îi răspunse Lorc-Cel-Mic liniștit. Ia zi mai bine cum fac să ajung înapoi la crogul de colo?

Și arătă cu vârful diamantat al securii cu mâner de os către pufosul rămas pe prispa înaltă: o pată deschisă întru verdele pantei reverberând sub sângele apusului.

2. Păstrăvul cenușiu înghețase în nemișcare, cu botul buzat înfipt în cristalul lichid, îndreptat împotriva curentului iute. Era un păstrăv mare și nu-ți venea să crezi că apa nu îl va lua la vale când fura până și nisipul de sub tălpi; dar păstrăvul stătea totuși încremenit, mai statornic decât stâncile: o piatră neclintită în spațiu și timp, alunecând împotriva curentului cu o viteză uluitoare: fugă în nemișcare: prăbușire prin șuvoiul năruindu-se către cataracta mugind în depărtare.

Lorc-Cel-Greu rămăsese și el încremenit, contemplând fascinat ființa din apă la fel de masivă între semnele ei pe cât va fi fiind și el printre ai lui. Și el era capabil să rămână nemișcat, și chiar stătea împietrit de atâția și atâția ani în Fluviul Timpului ce târa la vale Istoriile viitoare de lângă el, despre care, azi, când le cunoștea prea bine, nu mai avea cum să dea de veste celor rămași în port.

Eu sunt Lorc-Cel-Greu, păstrăvul sprinten din șuvoiul Timpului, cel pe care Istoria nu îl va lua niciodată la vale! Temelia și pragul de care s-au împotmolit toate mișcările lumii!

Dar dinspre pădure răsună chiote și se ivesc primele rânduri ale turmei de castori, târându-și picioarele prin frunzișul putred; slăbănogii se bulbucesc spre Râul Cel Limpede. Și păstrăvul zvâcnește și se pierde în tulburarea stârnită de picioarele fără de număr pleoscăind prin apa mică a vadului.

Lorc-Cel-Greu scuipă scârbit în apă, înjură și, înșfăcându-și securea, se repede la treabă, izbind cu năduf în vitele de castori incapabili să înțeleagă și să respecte aspirațiile înalte care-l animaseră în momentul de reculegere din după-amiaza aceea frumoasă ce izbucnea cu verde crud în apusul de vară al Întoarcerii din

Incursiunea prea lungă și prea grea pentru o viață de Lorc.

Când seara se pogoară, Lorcii și Hoiturile lasă turmele obosite să se așeze într-un târziu pentru înnoptat, iar ei se adună împrejurul focurilor. Prin întunericul înstelat nu mai răzbate decât tălăzuirea fără formă a turmei castorilor neliniștiți pe care-i păstoresc peste veac, și undeva, dincolo de orizonturi, tigva străluminată încă de soarele înecat, a bătrânului de piatră albă dominându-i din tării, noapte de noapte, oriunde i-ar duce pașii, în pribegia lor fără popas.

Lorc-Cel-Mare se ridică de lângă foc să-și facă ultimul rond înainte de culcare.

— Aducem și de data asta pradă bogată la șantiere, rostește el, privind îngândurat la masivul din înalturi. Lorc-Cel-Mic, tu nu ai văzut încă niciodată construcțiile castorilor. În curând, băiete, vei avea o mare experiență.

Lorc-Cel-Mic, proptit în cot în iarba înaltă, își ridică ochii de la obiectul curios pe care-l studiase cu atenție până atunci, ca să asculte cu venerație cuvintele înțelepte ale lui Lorc-Cel-Mare. Acesta, aplecându-se ca să vadă mai bine despre ce e vorba, ia din mâinile tânărului ciudățenia care cu enigma ei îi captase atenția toată seara, și întrebă:

— De unde ai năzbâtia asta?

— Am capturat-o într-o vizuină de castor, în Sălbăticie, explică tânărul. Ai idee ce poate fi?

— E o carte, zise Lorcul răsfoind-o.

— O carte? se miră Cel-Mic.

— Da. O carte de literatură științifico-fantastică.

— Și la ce slujește? mai întrebă Cel-Mic, neîncrezător.

Lorc-Cel-Mare frunzărește cartea, oprindu-se la poze și silabisind titlurile scrise cu majuscule.

— La nimic, spune el, aruncându-i înapoi pe iarbă mizeria de gioarsă copilului care-l urmărise cu ochii rotunzi.

Când Lorc-Cel-Mare se îndepărtă de foc umbra i se întinse proiectată pe perdeaua de negru, într-adevăr mare, titanică.

Minunate, stelele se roteau pe cer în inflorescențe parfumate și undeva, pe aproape, castorii mârâiau în somn. Cât de perfectă este natura! Cum aranjează ea cu o înțelepciune mai mare decât gândim noi lucrurile, atunci când pune în ființa stupidă a castorilor sălbatici instinctul cel fără de noimă al construcției, adunându-i în turme numai și numai pentru ca Lorcii și Hoiturile să aibă ce răpi din Sălbăticie și ce păzi și dirija spre Șantiere, în puhoaie fără de număr, din care nu vor ajunge însă la destinație nici a mia parte din cei adunați. Dar Construcțiile evoluează totuși, și toată lumea este mulțumită, toată lumea, până și castorii cei mârșavi care se mănâncă între ei, care construiesc și care scriu Cărți de literatură științifico-fantastică. Și Lorc-Cel-Mare parcă străvăzu prin vremi epoca de demult, depășită pentru vecie. Epoca nemulțumirii, când castorii mai erau încă Stăpânii, Cei Mari Tari, și când Lorcii și Hoiturile erau puși la înjositoarea Corvoadă. Asta fusese însă mai înainte ca atotbiruitoarea Civilizație să-și pună amprenta de neșters peste societățile astăzi perfecte ale Lumii.

Și Lorc-Cel-Mare trase un chiot străbătător până departe, căruia îi răspunse agitația castorilor presimțindu-și parcă viitorul, adulmecând prin cine știe ce simț secret al lor și doar al lor apropierea Construcțiilor.

3. La prima dintre ele, Cea Mică, ajunseră chiar în amiaza următoare. Himenopodele planau în cercuri largi pe deasupra turmei care alerga parcă mai grăbită și ea să ajungă la un capăt de drum, care, în cazul castorilor, nu avea să reprezinte decât începutul unui nou drum, la fel de dur și de spinos ca și primul. Râul din canion se lărgise, transformându-se într-un fluviu vast și tulbure. Apoi jungla de conifere și fitopalmate s-a rărit, lăsând să scape prin încâlciturile de verde pârtii către blocuri monolite părăsite în invazia vegetală. Megaliții erau șlefuiți în paralelipipede precise, asemenea Construcțiilor castorilor din Sălbăticie.

La întâlnirea cu primele santinele avansate ce le-au răspuns cu urlete prelungi de bucurie la apelurile repetate mereu în ultimele zile, Lorcii și Hoiturile au descălecat să-și îmbrățișeze semenii. Cei care se născuseră în cursul Expediției și care încă nu-și cunoscuseră rudele de la Construcții, priveau cu încântare la făpturile aspre în ale căror priviri puteau desluși nu obișnuita cutezanță, ci o neîndurare neclintită, dură ca de diamant, dură ca tăișul securii cu coada de os de castor.

Turma era bogată, așa cum erau întotdeauna turmele lui Lorc-Cel-Mare, și, năvălind la Construcție, castorii cei noi se amestecară fără urmă printre castorii cei vechi, îmbiindu-se la trudă.

Lorc-Cel-Mare și Lorc-Cel-Mic își urmară drumul prin Șantier. Cel-Mic se minuna de pe acum de uriașele blocuri, de mulțimea castorilor colcăind, de mașinile lor cu forme bizare și greoaie care executau manevre de neînțeles. Și apoi, când depășiră dintr-o dată limita pinilor zburliți și Construcția li s-a dezvăluit în întreaga-i măreție, Lorc-Cel-Mic nu se putu stăpâni să nu dea un chiot de bucurie. Din aburul alb al câmpiei, clădirile paralelipipedice se înălțau până la cer, sfidând Nemărginirea. Pasarele înalte, punți suspendate, arcuri de triumf ogivale, dar mai ales blocuri, masive, de neînfrânt.

— Desigur, asta este Marea Construcție, rosti Cel-Mic. Nimic nu-i poate sta alături sub soare.

Lorc-Cel-Mare pufni mulțumit. Tânărul, care-și petrecuse întreaga viață numai în Sălbăticia Incursiunii, se entuziasma atât de ușor! Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi, făcând un gest de lehamite din mână. Cel-Mic surprinsese însă deja semnul și întrebă contrariat;

— Ce, nu e asta?

Cel-Mare clătină încet din cap, zâmbind enigmatic.

— Ce poate fi mai mult decât atât? se minună Cel-Mic.

— Ai să vezi, rosti sentențios Cel-Mare.

— Să îmi atragi atenția când ajungem, ca să pot face

comparație, îi ceru Cel-Mic.

— Nu va fi nevoie, șuieră Cel-Mare.

Pluteau în tăcere, himenopod lângă himenopod, șold lângă șold, îngeri ai văzduhului survolând suverani și trufași frumusețea și măreția Lumii, în căutarea unei grandori mai presus de toate.

4. Cu cât se afundau mai adânc în orașul de conglomerate, blocurile creșteau tot mai impunătoare. Construcțiile erau tăiate direct în monoliți compacți, purtând migăloase ferestre și uși sugerate cu șlefuiri de basorelief. În acest oraș, în spatele aparențelor de deschidere, nu se ascundea decât granitul orb, mut și surd la agitația de furnicare a castorilor care trezeau formele adormite în piatră din somnul lor din ce în ce mai colosal.

Treptat blocurile s-au rărit. Îndărătul clădirilor, Cel-Mic începuse, fără să-și dea seama, să întrezărească un perete muntos strălucitor de alb. Ultimele ziduri, Cel-Mic nu și-a dat seama că sunt într-adevăr ultimele decât atunci când s-a pomenit înaintea pantei convexe, abrupte și verzi, continuându-se rotund până la orizont. Fluviul se scurgea pe lunca domoală, dar extraordinar de adâncă. Cel-Mic se întoarse către edificiile depășite. Blocurile erau toate ciclopice, așa încât era greu să te decizi care era cel mai mare.

— Spune, Lorc, unde este Marea Construcție?

Lorc-Cel-Mare izbucni în râs.

— Acolo încotro te uiți tu este Construcția Cea Mică.

Lorc-Cel-Mic își roti ochii împrejur. Câmpia abruptă se întindea până la orizont. Dincolo de orizont, vederea spre cer era acoperită de masivul muntos. Fluviul se răsucea după curbura spinării verzi, pentru a se prăbuși, acolo, departe, în Cataractă.

— Cauți prea jos Marea Construcție! Ridică ochii în sus pentru a o putea percepe! îl îndemnă Cel-Mare. Nu știi să privești cum trebuie, fiindcă așa cum te uiți la ea se uită și

castorii, și de aceea nu o văd. Uită-te mai sus de orizont, că de aia-i zice Marea Construcție!

Abia atunci, ridicând fruntea, lui Lorc-Cel-Mic i se taie respirația de emoție. Masivul despre care credea că-i obturează vederea spre cer nu era altceva decât o figură, un chip de bătrân, mare cât puteai cuprinde. Cu barba și pletele răvășite parcă de un vânt teribil care aici nu se resimțea fiindcă sau nu ajunsese încă, sau trecuse deja, statuia îi fixa cu o căutătură aspră și încruntată care s-ar fi putut interpreta și drept un efort maxim de concentrare. Continuând liniile gâtului și claviculelor ieșite mult în afară și intuind în munții rotunzi ascunși de o parte și de alta a curburii planetei UMERII, prelungind cu privirea anamorfoza derutantă în spațiul fără limite al memoriei pure, Lorc-Cel-Mic se cutremură atunci când realiză că pantele verzi între care Fluviul se rostogolea spre Cataractă nu erau decât podul unei monstruoase palme întoarse în sus. Cu globii oculari proeminenți, de piatră, sclipind în lumină, Bătrânul, ușor aplecat înainte, privea la Construcția Cea Mică, pe care o ținea în mână, dimpreună cu Pădurea, cu Fluviul și cu tot ce-i înconjura: Universul strâmt și de necuprins în care își dusese Lorc-Cel-Mic existența de o viață, nici habar neavând de Construcția Mai Presus de Fire ce stătea deasupra, dedesubt, peste tot, Totul nefiind decât Construcție.

— Și asta nu este decât opera castorilor? murmură el cu glasul frânt de emoție. Construcția asta fără egal este edificată de ființele stupide și mărunte pe care le vânăm noi în Sălbăticie, complet inconștiente de rolul fenomenal pe care-l joacă?

Lorc-Cel-Mare tăcea, cu ochii afundați în Nesfârșire.

S-ar fi putut afirma că tot ce era pe Lume, nu reprezenta decât modestul decor format din amănuntele nesemnificative ale Marii Construcții în care se aduna, expresiv, ÎNTREGUL. Fluviul, la ale cărui izvoare nu ajunsese nimeni, nu era decât linia vieții din palma

titanului adormit în piatră. Sau poate deșteptat din ea. Cetatea Micii Construcții era un vis de sare picurat peste râu, din ochii albi și orbi ai Bătrânului. Iar ei-ei? Ei nu erau nimic? Poate doar castorii, dar nici aceștia vreunul anume, nu *în parte*, ci *în sumă*: castorii de acum și dintotdeauna, castorii agitându-se inutil în imbecilitatea decăzută și jalnică ce-i determina să se sfâșie între ei, împinși de foamea teribilă care-i bântuia fără încetare, castorii înălțând în mod conștient Construcția Cea Mică, și în mod inconștient Marea Construcție. Inconștient, desigur, de îndată ce nu ridicau niciodată privirea în sus, ca Lorcii și Hoiturile, și din acest motiv nu aveau cum să-și dea seama de Edificiul crescând nescontat, ca urmare a activității lor mizerabile și obscure.

Au rămas așa până la căderea nopții. Aici noaptea era de lumină, fiindcă Bătrânul reflecta durerea stinsă a astrului apus, continuând să sclipească pe ceruri pentru ca muncile castorilor să nu înceteze nicicând.

Gândind la cât de minunat era potrivit totul pe Lume, către miezul nopții, Lorc-Cel-Mic a adormit pur și simplu călare, în legănarea dulce a mersului himenopodului așa încât n-a mai putut să admire și panorama ce se deschidea la limita cea mai îndepărtată a câmpiei convexe, acolo unde Fluviul se prăbușea de la amețitoarea înălțime în Abis.

Rostogolindu-se la vale din ce în ce mai repede, himenopodele își desfășuram pseudopterele cu pocnete seci, lansându-se în cercuri largi, infinit de largi, sub ochii Bătrânului de piatră.

— Hei, băieți. Lorcii au pornit într-o nouă incursiune, strigă Hoit-Cel-Strâmb.

Toate privirile se ridicară spre cele două forme din adânc. Vântul teribil flutura pseudopterele himenopodelor. Cei doi, călări răzbiseră dincolo de conul de umbră și acum pluteau, strălucind matinal, în eterurile Abisului.

— Să mergem și noi cu ei! strigă Hoit-Cel-Puturos, care

contrar numelui era un vajnic temerar.

Cavalcada se stârni în galop pe toboganul pantei Planetei, în chiuiturile hoardei. Abia atunci se deșteptă și Lorc-Cel-Mic și se întoarse către armada liberă și năprasnică, recunoscându-i epopeic după amănunte nesemnificative: Cel-Strâmb, Cel-Puturos, Cel-Greu, Cel-Trist, cum cădeau în salturi împietrite printre aburii violeți ce se ridicau din Cataractă, unde Fluviul, prăbușindu-se, părea un fir de argint de stea rostogolit cu huiet mare în noaptea de jos. Și Lorc privi iar spre chipul Bătrânului încadrat în părul și barba colilii, în neorânduială, să-l mai contemple o dată înainte de a se scufunda în cercuri largi, planând, planând mereu. De unde ajunseseră, nori străvezii voalau partea de jos a chipului Bătrânului, care părea mascat în felul acesta pentru un act de terorism Universal. Dar ochii albi se holbau la ei inconfundabil.

— Nu te mai juca de-a v-ați ascunselea cu noi! strigă Lorc-Cel-Mic. Degeaba! Te-am recunoscut!

În spațiul gol, vocea firavă se desfășura în cercuri concentrice. amplificându-se și crescând în bubuit de tunet ce despică zăgazurile nopții, până răsună de parcă însuși Bătrânul ar fi vorbit de dincolo de norișorii străluminați din Tărie.

1980

NIKE

1. Mă urmăreau cuvintele Căprioarei: „Crezi că e vreo deosebire între tine și Irși? Vreo deosebire de substanță, vreau să zic”, după care mă privea iar și iar cu ochii ei întunecați și frumoși. Îi erau atât de triști ochii, încât eu voiam să găsesc neapărat vreo deosebire care îi scăpase, ceva elocvent și edificator care să mă distingă oarecum de ființele cumplite care le asupreau. Dar cu cât căutam mai adânc, nu găseam nici una. Ceea ce mă diferenția era numai amănuntul, forma.

2. Ieșisem pe cupola albastră de siliu și-mi cufundasem privirea în marea de sânge a apusului. Vrăbiile ciripeau împrejur în hățișurile de helioplantușe foșnind neîncetat și tainic. Dedesubt se zărea o turmă de Căprioare mânată prin Heliopolis de Irșii îmbrăcați în combinezoanele argintii, cu șalterele atârnându-le de umăr.

— Ce faci aici? izbucnește din spate Irsul de control ieșit să-și facă rondul.

Am tresărit de parcă nici nu m-aș fi așteptat vreodată ca un Irs să-și mai manifeste în vreun fel prezența sub soare. Irsul își ținea șalterul îndreptat spre mine, dar când m-am întors și mi-a văzut adevărata față s-a tras înapoi, gata-gata să iasă din spațiul de luptă, așa că dintr-o singură zvâcnitură am lansat spada care i s-a înfipt în piept, făcându-i sângele negru și gros să țâșnească, mânjind siliul albastru și străveziu al cupolei. Vrăbiile au tăcut pentru o clipă și doar helioplantușele mai foșneau misterios. Și

iarăși am avut în fața ochilor figura Căprioarei, atât de frumoasă și nespus de tristă, scăldându-mă în căldura privirii ei întunecate și întrebându-mă dacă-mi închipui că ar exista vreo deosebire de esență între mine și Irși. Mi-am smuls spalda din pieptul Irsului, întrezărindu-i zâmbetul rece în care toți Irșii trăiesc și mor. Eu am scuipat pe zâmbetul lui și am plecat.

3. În habitaclul de sub cupole, transporturile par să aibă o conștiință de sine independentă, fiind poate singurul organism cu conștiință independentă din toate organismele habitaclului. Am apăsat pe butonul de apel și după ce m-am instalat în modulul care a oprit, m-am cufundat în gânduri. Am derulat mai multe clișee relativ incoerente: Căprioara cu figura ascuțită și tristă, cu tatuajul ei de Căprioară, cu buzele date cu ojă, cu trupul zvelt și ochii întunecați, repetându-mi pentru a nu mai știu câta oară întrebarea dacă există într-adevăr, după părerea mea, vreo deosebire de esență între mine și Irșii în combinezoane argintii cu șalterele atârnând pe după umăr; apoi Irsul cu șalterul îndreptat spre mine, apoi spalda executând o voltă și jumătate prin aerul incandescent spre a se împlânta în pieptul sclipitor, sfâșiind combinezonul; apoi rânjetul întins pe foaia de pergament împachetând țeasta rotundă ca bila a Irsului; și, în sfârșit, foșnetul pădurii de helioplantușe ascunzând un mister nedeslușit care mă determină să rostesc ceva. Nu mai știu ce, fiindcă mi-am revenit imediat, am întredeschis pleoapele și am perceput într-o fracțiune de secundă chipurile celorlalți călători întoarse spre mine: figurile speriate ale celor patru Căprioare și ochii strălucitori ca două mărgele de sticlă ale Irsului. Două locuri erau libere, și înainte de a mă cufunda din nou în gânduri mi-am spus că nu întâmplător vehiculul umbla cu două locuri libere, dar sensul raționamentului implicit îmi scăpa deocamdată, așa că am amânat decizia și m-am întors iar în jungla de helioplantușe de pe cupola din

clișeele feedback-ului, scotocind prin meandrele în care vrăbiile multicolore ciripeau fantastic, mereu și mereu aceeași melodie unicromă. Dar oricât am cotrobăit prin frunzele de metal organic în care energia se acumula fără încetare pentru ca jos vehiculele să se poată deplasa, optimizate de intelecte individuale întrețesându-se într-o rețea al cărei halou îmi apărea acum evident rațional, dar a cărui voință mi se vădea străină, încă o dată străină în lumea reflectată ca și în cea reală, oricât am scormonit în jungla heliofilă de pe acoperiș, nu am găsit nimic revelator. M-a străpuns doar nedumerirea - cine planta acolo terminalele apartamentelor și cine se îngrijea de ele? Căprioarele? Irșii? Sau altcineva de care eu nu aveam știință?

Dacă nu se ascundea nimeni în pădurea de helioplantușe, atunci de ce se întorcea amintirea mea de atâtea ori către hățișurile întunecate?

4. Deci, omoram Irși. *Omoram,* asta era important. Înainte de a ucide, memoria mea refuza să-mi dezvăluie de unde anume coborâsem aici și ce anume eram, deși știam sigur, puteam fi convins de asta, nu eram nici Irs, cum nu eram nici Căprioară. Și întrucât nu eram nici una nici alta, nu mai eram nimic. Eram un Nimeni. Întrucât nu aveam trecut, dacă cineva m-ar fi întrebat cine sunt și ce sunt, eu ar fi trebuit să recunosc, sincer vorbind, că sunt Nimeni.

5. De altfel până și conformația mea părea a fi alta: nu purtam combinezon ca Irșii, nici sâni și corp zvelt cum aveau Căprioarele, nici cap rotund cu canini dezvoltați, nici gură mică lipsită de canini dar cu incisivi ascuțiți de consumul exagerat de hrană lichidă. Și, deși omoram, nu eram Irs.

6. Dar ce deosebire de esență exista între mine și Irși, așa cum mă întrebase și Căprioara?

7. Mi-am pipăit spalda cu un gest involuntar și am simțit o mână străină, rece, în dreptul armei. Am țâșnit dintre clișee, sfâșiind feedback-urile, și am lovit înainte de a ști de ce și în cine.

Vehiculul poposise într-o arcană de bloc. La picioarele mele se zvârcolea o Căprioară cu fața tumefiată. Sângele i se prelingea din colțul buzelor rupte, și m-am aplecat către făptura chinuită care s-a chircit la apropierea mea. Resimțeam MILA și ÎNDURAREA pentru plămada zvâcnind în spasme, dar când am întins mâna către ea, s-a strâns toată, exprimând în ochii negri o durere de nedescris. Și mai ales spaima. Animalele astea cu care Irșii se purtau atât de bestial mai păstrau suficientă spaimă de o mână care se întinde.

8. Sunt oare și eu Irs? Tot un Irs, violent și criminal, ucigând doar pentru a ucide? Bine, dar nu simt nici o plăcere în a pricinui durere ființelor neajutorate. Sau eu sunt un vânător încă și mai pervertit de duhul morții, fiindcă nu mai simt decât gustul vânătorii de Vânători? Irșii sunt prada mea. Un Irs mai Irs decât toți Irșii, menit să port după mine cea mai criminală dintre speciile populând cu ura lor Heliopolisul: vânătorii de Vânători, criminalii cei mai înrăiți.

9. De ce nu a rămas Istoria, care, la faza preliminară apariției Irșilor, fiindcă înainte de a apare Irșii, în Heliopolis nu viețuiau decât Căprioarele, care nu ucid pe nimeni, Căprioarele gestante depunându-și icrele în enclave de unde, după câte 11 luni aveau să iasă Căprioare pentru a da viață spațiilor de locuit ale Heliopolisului. Căprioare mângâindu-se și iubindu-se blând întru gestare. Fiindcă asta fusese concluzia Istoriei până la apariția Irșilor. Se spune că Irșii ar proveni din Căprioare, dar nu cred. Irșii provin din Irși. Ei nu gestează. Ei adună turmele

și ucid cu savoare. Iar eu ucid Irșii. De unde am mai putut apare și eu?

10. „Tu ești cea mai cumplită fiară de pe planetă”, îmi spusese Căprioara. „De tine se tem până și Irșii”.

11. O adunasem cu milă de pe podeaua vehiculului. Fața îi era plină de sânge și tremura spasmodic atunci când o atingeam. Deși am purtat-o cu delicatețe, era atât de fragilă încât am plâns de mila ei. Am pătruns în blocul înaintea căruia oprise vehiculul, am irupt într-una din camerele de la parter și am întins-o pe primul fotoliu din cale, pe care l-am eliberat spulberând Irsul care-și avea cuibul pe el. Am îngenunchiat la picioarele ei și i-am șters sângele cu o bucată de blană de Irs care mi se prinsese de solzii mâinii. Dar Căprioara și-a ferit gura de contactul cu blana, și am înțeles că-i făcea silă.

12. Trecuseră deja 18 ore de când stăteam acolo împreună. Rana de la gură i s-a cicatrizat și eu am fost fericit atunci când sângele i s-a coagulat, fiindcă, necunoscându-le metabolismul, mă temeam ca deteriorarea să nu fie ireversibilă.

Ochiul heliotic își pulsează lumina caldă peste noi și din când în când mă duc să mă scald în bazinul din fundul încăperii. Scufundat în apă, solzii mi se înmoaie și dacă nu aș face baia asta, întărindu-se excesiv, ar sfâșia, ar răni.

Căprioara mă urmărește cu interes.

— Tu așa te-ai născut, cu solzi? mă întreabă.

— Da, îi răspund. Îi am de când mă știu. Doar din când în când năpârlesc și atunci mi se schimbă toată suprafața armurii.

— Heliotronul ne învață că specia ta este prima rasă de mutanți care a populat Planeta, după ce Heliopterul a început să ne controleze evoluția și noi nu am mai putut face nimic împotriva lui.

— Dar cine sădește helioplantușele de pe acoperiș? o întreb.
— Nu le sădește nimeni. Ele sunt terminalele Heliopterului. Cresc singure acolo din rădăcinile care urcă prin blocuri spre lumină. Din energia lor se hrănește și Sistemul de Transporturi și blocurile și tot ce mai trăiește în seră. Heliopolisul este copilul Heliopterului. Sintetizatoarele de hrană tot din helioplantușe își trag energia cu care permută substanțele. Mă mir de un singur lucru: Heliotronul ne instruiește cu privire la metodele de exploatare parazitară a sistemelor încă din ziua în care ieșim să colindăm prin Heliopolis. Pe tine nu te-a instruit?
— Nu. Mie Heliotronul nu-mi vorbește niciodată.

13. M-am cufundat în gânduri și imaginile unor vise ciudate mi s-au perindat prin fața ochilor minții. Cine e, Heliopterul? Când s-a născut el și din cine? Cum s-a ajuns să fie parazitat de Căprioare și Irși? Și de ce nu vrea să vorbească și cu mine, așa cum o face cu ceilalți mutanți încă de la prima cursă când novicii ajung la vârsta când să urce într-un vehicul?

14. — Ar trebui să mergi odată să te întâlnești cu Vânătorul, îmi zice Căprioara. Tu ești o Armă și de aceea Heliopterul nu vrea să discute cu tine, fiindcă nu ai conștiință de sine, ca noi.
— Nu înțeleg, i-am spus. Oricum, nu mai pot să te las, țin la tine și nu te pot părăsi aici, pradă Irșilor.
— Ia-mă cu tine, propune ea.

15. E atât de fragilă că nu pot să o ating decât desfăcându-mi solzii.
— Cât de puternic ești! se minunează Căprioara. Ție Irșii nu-ți pot pricinui nici o durere.
— Am amânat să te întreb - îi spun – atunci, în vehicul, de ce te-ai atins de mine? De ce ai întins mâna spre Cel

Mai Primejdios?

Căprioara râde, clipind șăgalnic.

— Chiar nu înțelegi? Chiar nu ai înțeles până acum?

— Nu înțeleg, îi spun și rămân pe gânduri.

Dar o mai întreb:

— O Armă a cui, și împotriva cui?

— Asta nu știu, răspunde ea. Despre asta Heliotronul nu ne-a vorbit niciodată.

16. - Iată deci cum arăți tu pe dinăuntru, constată Căprioara când îmi desfășor câmpurile de forță ca să o pot ascunde la piept. E destul de comod în tine, zice, după ce se instalează în suspensiile pectorale și închid peste ea armura.

O simt cu se foiește chicotind înăuntrul meu.

— Tu cum ești pe dinăuntru, o întreb și ea se sperie; îi simt inima zbătându-se ca o vrabie în pumn.

— Să nu ai curiozitatea asta. Și Irșii tot așa ne întreabă atunci când ne sfâșie.

— Nu-ți fie frică, o liniștesc. Voi distruge toți Irșii. Ție însă nu îți voi pricinui nici un râu.

— Și ce deosebite o să mai fie atunci între un Irs și tine? mă întreabă Căprioara. Foliile mnezice mi se crispează și o aud strigând: „Nu mai face așa! Mă doare”.

17. Trebuie să-mi controlez fiecare gest de când o țin ascunsă în mine. Fiindcă tensiunile mele interioare o pot strivi. O întreb dacă nu se teme să stea acolo în spatele solzilor, și ea râde și îmi spune că pentru prima dată în viață nu se mai teme. De ce să se teamă? Eu sunt bun. Și, într-adevăr, mă simt bun.

— Dar nu te simți singură? o întreb.

— Cum o să mă simt singură? îmi răspunde. Sunt cu tine!

18. Urc spre acoperișul albastru al Heliopolisului. În

fiecare zi câte puțin: doar câte o sută-două de salturi, ca să nu-i fac ei rău. Am început să evit Irșii pentru a nu fi obligat să-i zdrobesc, speriind-o pe Căprioară. De la o vreme lumina a crescut în intensitate, semnal că ne apropiem de cupolă. Răzbim deasupra. Hubloul se deschide și ne lasă să străpungem. Vântul de pe acoperiș ne împroșcă de praf, scârțâindu-mi între solzii uscați.

19. Afară, sub cerul liber. Noaptea se văd stelele. Ziua arșița soarelui îmi încinge solzii. Ne strecurăm prin văgăunile în care helioplantușele își țes labirinturi încâlcite și întunecate de petale negre sorbind avid lumina. Doar vrăbiile ciripesc în arcanele pădurii foșnind tainic. Căprioara plânge încetișor de foame. Din când în când, din jungla vastă răzbat până la noi strigăte îndepărtate, voci neînțelese și sălbatice deșteptând în trupul viu tremurând în mine fiori atavici, de dincolo de Istorie. Păsările ciripesc neîncetat și plantușele foșnesc în calea noastră.

20. După zile și zile în șir, undeva, în zare, zăresc fumurile. Sunt ca niște sfori discrete, atârnate de cupola de siliu. Ne îndreptăm spre ele și strigătele pădurii devin ceas de ceas tot mai dese. La marginea unei băltoace de mocirlă o vietate mare stă pe jumătate scufundată în smârcuri. Când pe deasupra ei trece câte o pasăre, se înalță din lichidul vâscos, la cădere stârnind stropi și valuri. La apropierea noastră se afundă complet, pentru ca după ce ne îndepărtăm să iasă iar la suprafață, pufnind de supărare.

Fumurile par acum foarte aproape. Noaptea, ochi luminoși ne fixează din beznă câteva clipe, numai pentru a se retrage imediat în foșnetul helioplantușelor. Căprioara picotește de foame, iar eu nu pot să dorm. Dar am putut dormi vreodată? Ce înțelegeri prin somn? Feedback-urile?

Privesc prin bolta de siliu albastru la forfota Heliopolisului de sub noi. Urmăresc jocul neîntrerupt al

modulelor. S-ar zice că o lege secretă dirijează neîncetata viermuire, care, de aici, pare o microfaună agitată și abundenta până la aberanță, al cărei sens extrem de simplu scapă totuși pătrunderii.

Turme de Căprioare se sparg în explozii mărunte de alergături în van, dar de aici un sens totuși se întrevede: turmele sparte se strâng în alte turme: cioburi evoluând pe linii mult mai drepte decât ar putea să pară de acolo, de jos. Ca un caleidoscop în continuă mișcare, unde Irșii joacă rolul unor nevăzuți catalizatori de mișcare. Petele de lumină și umbră ale ochilor Heliopolisului par un dialog cifrat într-o limbă de lumină pe care nu o înțeleg.

În spatele meu, helioplantușele foșnesc discret, și mă răsucesc brusc, smulgând spalda pregătită de lansare. Înaintea mea șade impasibilă o ființă suplă. Nu este nici Căprioară nici Irs. Nu-i mai înaltă decât o Căprioară, dar pe capul rotund, poartă lațe lungi. În brațe duce o altă ființă, mică și îmblănită, cu ochii strălucind în noapte.

— De ce mă cauți? mă întrebă.

— Tu ești Vânătorul? zic.

— Da, confirmă el.

Nu pare a se teme de spaldă. Îl întreb dacă se teme de spaldă și el râde.

— E o unealtă, spune. Iar aici suntem pe acoperișul lumii.

Se așeză jos lângă mine și îmi arată forfota din adânc.

— Noi, de aici, știm ritmul Heliopterului. Noi, de aici, vedem toate tainele lumii. De aici poți pricepe totul. Numai de aici poți pricepe. Dacă ai destulă răbdare și dacă te interesează. Și noi nu avem nimic altceva de făcut. Suntem liberi.

Nu înțeleg sensul termenului, dar nu îl întreb nimic. Scot doar cu grijă Căprioara și o întind pe hublou.

— Îi e foame, spun.

Vânătorul șoptește ceva către animalul mic și îmblănit, care se pierde în noapte strecurându-se printre

helioplantușe.

— Este o Pisică, îmi explică el. Pisica este singurul animal care ucide fără să-i fie foame, doar din plăcere.

— Și Irșii ucid de plăcere, îl contrazic.

— Te înșeli, zice. Irși au un scop. Și Căprioarele au un scop. Tot ce trăiește în Heliopolis, trăiește cu un scop. Numai noi, aici, pe acoperiș, suntem liberi cu adevărat.

— Dar eu? îl întreb.

— Tu? Tu ești o Armă. Scopul tău este în tine.

— Dar ea? îl întreb, arătându-i spre Căprioara întinsă la picioarele noastre.

— Ea este ceva în afară de noimă, îmi explică Vânătorul. Prin faptul că este o Căprioară ar trebui să aibă un scop. Dar nu are. Este o înstrăinare. Dacă ar mai fi acolo, jos, Irșii ar sfâșia-o și ea ar avea un scop, dar aici, pe cupolă, și l-a pierdut.

— Dar de ce nu vorbește cu mine Heliopterul? îl mai întreb. De ce, dintre toți, Heliopterul nu vorbește tocmai cu mine?

— Fiindcă scopul tău e în afara lui. Scopul tău este în tine. Într-o zi tu vei pleca de aici. Vei ajunge la țărmul Oceanului, de unde te-ai rătăcit printre noi. Să nu mă întrebi ce e Oceanul. Pentru noi Oceanul este altceva. În el hălăduiește Principiul Neliniștii. Când va veni momentul, tu vei urca în primul vehicul ce-ți va ieși în cale, și acesta te va duce acolo unde trebuie să ajungi, fiindcă menirea ta o respectă până și Heliopterul.

— Dar animalul pe care-l porți tu în brațe, l-am întrebat iar, Pisica, ce sens are Pisica?

— Pisica este liberă. Ea este libertatea. Singura libertate. Vânează.

Vânătorul cu Pisica freacă două frunze de helioplantușă până când o flacără subțire țâșnește din ele. La lumina focului alb, Pisica se apropie dinspre tufiș târând în bot o pasăre. Vânătorul îi desface zgarda de oțel pentru ca animalul hămesit să poată înghiți, fiindcă măruntaiele și

ghearele vânatului erau ale ei.

— Uite așa ne plătim libertatea, începu să povestească Vânătorul, după ce fripse trupul păsării în focul plantușelor.

Căprioara se trezise și acum mânca molfăind cu atenție, cu dinții ei ascuțiți și moi, carnea mirosind a ars.

— Cândva, își continuă Vânătorul povestea, NOI locuiam în Heliopolis. De fapt, Heliopolisul a fost construit de noi.

— De voi? se minună Căprioara.

— Oarecum. De strămoșii noștri. Orașul este copilul nostru. Dar la un moment dat, el a început să trăiască independent de noi. Cei ca mine ne-am temut și am părăsit animalul cel mare înainte ca monstrul să ne înghită, ca pe strămoșii Căprioarelor și Irșilor. Noi am rămas liberi. După aceea, treptat, Heliopolis a descoperit care era hrana lui optimă. El este un monstru inteligent și v-a organizat și vouă destinele. V-a oferit în schimbul libertății răpite diverse îmbunătățiri tentante ale vieții: v-a dat hrană ușor de mistuit, căldură constantă, organizare prin vocile din vehiculele modulare și din case, v-a distrat cu imaginile voastre înșivă pe care vi le arată peste tot. Dar v-a răpit libertatea, rezervându-și în exclusivitate dreptul de a vă călăuzi destinele după bunul său plac. Să nu vă închipuiți că un animal cu miliarde de capete poate fi mai prost decât mintea vreunuia dintre voi. Noi nu am acceptat tentațiile lui și am urcat aici, pe acoperiș. Aici e frig, bate vântul, când e soare cupola ne arde sub tălpi, dar suntem liberi. Nu avem ce mânca, dar suntem liberi. Când animalul cel mare al Heliopterului a învățat să-și ducă viața independent de entitățile noastre și a dat naștere mutanților educaționali și Irșilor care îngrădesc și dirijează evoluția, noi am rămas aici, liberi.

Căprioara îl ascultă în tăcere, iar după ce termină de mâncat, tot ascultând vocea monotonă a Vânătorului, adoarme cu nasul în puful Pisicii care-i toarce în brațe.

21. Căprioara se hârjonea cu puii de Vânător și cu puii de Pisică, tăvălindu-se printre helioplantușele cu frunze late din preajma bălții. Învățase să râdă, și își întindea tot timpul buzele. Era fericită printre Vânătorii de pe cupolă și avea tot mai puțină nevoie de mine. Ea se simțea acasă printre ei, pe când nostalgia mea creștea în fiecare seară când priveam la trupurile firave adunate pe vine împrejurul focului. Aveau oase lungi, picioare subțiri și iuți, mers furișat: vorbeau ascuțit și repede, și flăcările albe le aruncau pe chipuri umbre de mister.

Dar despre mine nu îmi puteau spune nimic, așa că într-o seară când ei discutau cu aprindere, ca de obicei, despre redundanțele care-mi impregnau foliile mnezice, m-am ridicat să mă pierd în jungla de helioplantușe. Crezusem că plecarea îmi va trece neobservată, dar nu a fost așa. Zile întregi m-a urmărit chemarea tot mai îndepărtată a vocii Căprioarei. De fiecare dată când păsările tăceau, strigătul lung răzbătea prin jungla vastă, și trebuia să-mi concentrez toată atenția înainte, spre drumul meu, ca să nu mă întorc, furat de vrajă.

Coborând spre Heliopolis am spulberat toți Irșii întâlniți în cale. Nici nu am privit la cârdurile de Căprioare fugărite de Irși de teamă să nu îmi întoarcă pașii din cale. Am urcat într-un vehicul ce staționa gol pe un peron de bloc, de parcă nu mă așteptase decât pe mine. Modulul m-a purtat de-a lungul unor străzi, mereu altele, accelerând neîncetat printre blocurile sprijinind bolta albastră deasupra. De la o vreme blocurile s-au rărit, în intermundii crescând ruine fără de nume, cu ferestre oarbe holbate spre universul pustiu. Modulul avea un grad deosebit de autonomie Mergea zi și noapte fără încetare. Apoi hublourile de siliu s-au ridicat și au lăsat deschisă vederii o panoramă nemărginită de nisip sterp. Ori încotro te-ai fi întors, se întindea deșertul de nisip. Vântul ridica nori de praf alb ce șerpuiau prin aer. Iar drumul ducea tot mai departe.

Când vehiculul a oprit și am coborât din el, s-a

dezintegrat spontan în atmosfera corozivă. Autostrada continua, indicând o direcție în neant. Era protejată de un câmp de forță vag, împotriva nisipului purtat de vânt. Am mers înainte încă o zi și o noapte. În zori, la orizont s-a profilat o umbră înaltă, întunecată. Dar abia după încă două zile de mers am deslușit în profilul de umbră o formă, și numai când am ajuns mult mai aproape am priceput ce reprezenta. Era o siluetă gigantică, acoperind cu amploarea-i fără egal orizontul. O ființă cu aripi larg desfăcute, ca pentru a umple cu ele universul. Ținea în gheare mărunțișurile nesemnificative ale construcțiilor, al Vânătorilor cu Pisica, al Irșilor, al Căprioarelor, al Vrăbiilor, al plantușelor, al sorilor și galaxiilor: un amalgam de lucruri ce apăreau în ghearele titanicei făpturi simple fire de praf prefirate în hău. Și când am privit în sus, am rămas consternat, fiindcă fantasmagoria năucitoare nu avea cap. Dincolo de pieptul înzăuat în cuirase de solzi, între aripile desfășurate, nu se afla nimic.

Am îngenunchiat. Înfrânt, sub apăsarea înfiorătorului simbol. Privind împrejur, am descoperit că ajunsesem la țărmul Oceanului. Apele negre pulsau într-o hulă înăbușită, dar asurzitoare, și atunci când se trăgeau spre a năvăli, lăsau la vedete, năpădite de mâluri erodante, fantome de arme teribile mâncate de ruină, părăsite aici ca după o bătălie metagalactică. Arme de dincolo de timp își înălțau spre cer gurile știrbe într-o înveninare amenințătoare. Arme cum nu s-au mai văzut. Arme nimicitoare, mai primejdioase chiar decât visul poate concepe.

Valurile oceanului le acopereau, venind întărâtate să se izbească la poalele stâncilor deasupra cărora se înălța gigantica ființă înzăuată, fără cap, desfășurându-și aripile victorios și hâd peste Eternitate.

Acesta să fie scopul din mine însumi? Sau mijloacele? Sau doar urmările lui? M-am cățărat greoi peste ruinele din ghearele acefalei înaripate, până la gheare, apoi pe trupul formidabilei făpturi până între umerii decapitați, și

când am ajuns acolo unde îmi era locul, Gorgona a avut și cap, și după ce s-a scuturat, înfoindu-și solzii, a fluturat o dată din aripi, o singură dată, înălțându-se vuind pe cerul negru, acoperind cu trupul fără sfârșit soarele și luna și stelele, pe care le-a târât în trenă scânteietoare după sine, în abis.

1983

LEOAICA RĂNITĂ

1. — Începe! zice Ans arătând spre cortina de ceață.

Dinspre gara Tunului de Marfă răzbește un zgomot surd ca al Oceanului. Nu se vede însă nimic și doar vălătucii lăptoși se învălmășesc în fantasme incerte, atârnând de aricii verzi ai pinilor Rezervației Naturale. De nici nu mai știu câte sute de ani, Rezervația reprezintă singura atracție din zonă, și nici asta mare scofală de îndată ce nu am văzut niciodată coborând din tun mai mult de 20, hai să zicem, 30 de turiști odată.

— Vin! Uite-i! se precipită Ans, arătând cu mâna spre zgomotul confuz, ca o statuie din îndepărtatele epoci, când marile personalități (personaje ale căror nume au fost de mult uitate de memoria scurtă a Istoriei, care confundă în Haos ambițiile) își mai puneau supușii să le înalțe edificii de mulțumire eternă, menite să-i nemurească în Identitate, așa cum credeau ei cu mintea lor cea proastă.

— Ce ți se năzare ție acolo, mă nebunule? îl iau până la urmă la întrebări.

— Îi văd! Zău că-i văd! țipă el, cu ochi de melc.

— Unde, mă? îl descos plictisit, dacă văd și văd că insistă. Ia, arată-ne și nouă, să-i vedem și noi.

— Uite, acolo! întinde el degetu' după caii verzi de pe pereții dinapoia ochilor lui de sonat.

Tac și mă uit la el și după ce se mai zgâiește câteva clipe, urmărind nălucile din mintea lui căpiată, recunoaște rușinat că am dreptate, că i s-a părut.

— Nici nu au cum să fie, mă prostule, îi spun blând. Gura

tunului este la mai bine de 20 de minute cu Jetul de aici. Iar noi, uită-te și tu la ceas, îi arăt, nu stăm nici măcar de-o oră.

— Ai dreptate, recunoaște spăsit. Nu știu ce mi-a venit. Îmi simt nervii ca firele de înaltă tensiune de la Plasmocentrală.

— Toți ne simțim nervii ca sârmele de la Plasmocentrală, dar ăsta nu-i un argument să răspândim panică în oameni! Strig, ridicând vocea atât de neprevăzut că fraierul tresare și-și scapă casca în iarbă. Du-te de stai pe buturuga aia la soare (fac eu tapaj de erudiție, vehiculând termeni tehnici nu chiar la îndemâna oricui), da, aia e o buturugă, ai ghicit din prima încercare! Dacă ți-au cedat nervii șezi acolo-n banca ta și lasă-ne pe noi în durerea noastră, că azi avem treabă și n-avem timp de prostiile tale!

Adevărul este că băieții sunt toți „de comitet”, numai că nu trebuie să-i scapi o clipa din mână. Asta se cheamă a ști să lucrezi cu oamenii, că de-aia am urmat școala de coordonatori de mase.

— Eu nu mai pot sta așa, se mai miorlăie Ans, foindu-se pe buturugă de parcă ar avea arcurile stricate. Mă macină hula asta continuă.

2. Cam după a patra oră de când ședem aici, aerul prinde a vibra. Zgomotul ritmic a devenit atât de agasant ca avem toți vedenii. Mereu sare câte unul în sus și se repede să ne arate tâmpenii aiurea. Ochii obosiți de-atâta scurtat ceața ne joaca feste. Cei mai tari de înger s-au tolănit în iarbă și ronțăie codițe de flori între dinți.

Ceața alburie nu vrea să se înalțe deloc. Tot timpul simt nevoia să-mi șterg viziera, așa că până la urmă îmi scot de tot casca antișoc și o arunc jos, alături de șalter și centură, de care mă debarasasem mai devreme. Mă întind și eu cu mâinile sub cap, sa privesc valurile trecând peste noi pufoase. Sunt năuc din cauza aerului tare cu care nu sunt obișnuit. Ațipesc

3. Am un coșmar. Niște tipi murdari înarmați cu cioturi, se strâmbă la mine fioros. M-au încercuit și încearcă să-mi smulgă șaltărul din mână. Dar eu îi bubui pe rând, ca în lecțiile de pe simulatorul secției.

Mă aflu undeva, cam pe una dintre galeriile Sectorului 959. În spatele agresorilor s-au strâns câțiva gură-cască și aud vag vocile altora care strigă câte ceva de neînțeles. Vocile adunate mănunchi parcă scandează.

După ce termin bâlciul cu dezaxații, mă uit la ăia de-au stat așa, cu mâinile-n sân, ca la spectacol, și le zic ceva de genul: „Gata, băieți, runda s-a isprăvit, evacuați ringul. Circulați, hai, circulați!” Tipii, docili, se cărăbănesc, și eu mă gândesc că poate și noi suntem de vină, că îi împingem așa de la spate, să facă aia sau ailaltă, ceea ce-i determină să se comporte ca niște blegi, nu ca niște mase decise să se apere, să acționeze, să imobilizeze.

„Înainte de erau așa” îmi zic. „Înainte, se strângeau în grup imediat, reacționau prompt. Dacă niște golani ca ăștia ar fi atacat un om singur, cetățenii s-ar fi strâns pe ei ciucure. Azi au așteptat totul de la mine. Ei nu au mișcat nici un deget”.

Îmi spun că ar trebui să înaintez un raport, să luăm măsuri, și mă trezesc.

4. Cu soarele-n ochi. Singur. Ceilalți s-au bulucit la piscurile trecătorii. Zgomotul hăuie neîntrerupt, de nu se mai aude nimic în afara zvâcnetului dureros. Ceața s-a ridicat și se vede cerul cenușiu și înalt până la naiba-n praznic, unde un fel de astru punctiform pâlpâie alb.

Sar în două picioare, îmi înșfac șaltărul, centura și casca și mă reped și eu, să nu pierd panarama.

Mai întâi nu prea înțeleg ce i-a adunat cu maxilarele căzute-n piept în pragul metrezei. Peisajul cunoscut își etalează râurile bălțate de flori fremătând în vânt. Și mă uit așa, ca tontu' până când sesizez că nu-i nici urmă de

vânt, și atunci mi se zbârlește părul pe cap.

Ăștia erau, bă frate! De peste zare, cât cuprinzi cu ochii, covorul multicolor de Viu. Înaintează aproape imperceptibil către lanțul trecătorilor montane în care îi așteptăm.

Îi așteptăm să ce? mă gândesc. Habar n-am. Îi așteptăm pur și simplu.

Scot radio emițătorul și cer la Centrală legătura cu baza, dar fonfăita de la dispecerat se corconește destul cât să-mi vin în fire. Arunc, nepăsător, gărgăunele lătrător în prăpastia din dreapta defileului și-l urmăresc, extraordinar de interesat, cum se face zob de primul prag stâncos.

Intuiesc pentru prima oară importanța momentului prin care trecem și-mi dau seama că tot ce am știut, toate normele, toate legile noastre, de acum încolo nu mai au nicio valoare, nu mai înseamnă nimic.

5. — Să le vorbim întâi. Să le explicam. Or să ne înțeleagă! Sunt sigur că or să ne înțeleagă! Se precipită unul din căpoșii pe care ni i-a trimis ca „arbitri” Resortul Organizatoric.

— Ce să le mai vorbim? Ce să le mai vorbim! Uită-te și tu, frate! Ai cui vorbi? se burzuluiește un coordonator de-al meu, tămâios și ei din lire. Cred că era de pe la Navodrom de pe undeva, că era numai fălci și rumega de zor. Și-a îndesat casca pe capu-i pătrat, trăgând-o de toartele laterale cu amândouă mâinile și a adăugat, probabil foarte încântat și încrezător în resursele proprii atunci când, amplificată de sistemul de transmisie, vocea-i molcomă și clefăitoare ne-a răsunat prin antifonii căștilor clar și agresiv. Fapte, prieteni, fapte, nu vorbe! Punem șaltărele pe ei până se potolesc și le vin mințile la loc!

— Stați așa! Zic, ridicând un deget să împung fundul boltei cerești de să zică: au! Stați așa, că e groasă ca pe mână.

Fraierii se întorc spre mine cu ochii rotunzi și gurile

făcute „o" mic de tipar.

— Nu sunteți întregi la minte sau ce vă e? Mă, ăștia dacă strică pe voi numai câte un scuipat de căciulă și în jumătate de oră, gata, avem aici un lac numai bun să ne înecăm înotând fără să-i dăm de țărm.

Se uită unul la altul năuci. Dau cu sârg din bibiloaiele albastre, incasabile. Vocile se întretaie într-o brambureală de nedescris.

— Și ce facem? se conturează până la urmă o idee sub frunțile de buldozăre. Ce le facem?

— Nu le facem nimic, spun. Stăm. Uite așa, cu mâinile-n sân și privim la ei cum trec. Pur și simplu stăm. Cât mai liniștiți și cuminți cu putință, zic.

6. Erau o masa compactă. La cel mult un pas unul de celălalt, degajau o impresie de forță considerabilă, ca un zid. Când au strâns rândurile să treacă prin defileu, și eu și Ans, toți șmecherii adunați acolo, ne-am simțit datori să ne lipim spatele de peretele de stâncă, de parcă ne-am fi temut să nu ne strivească în vâltoarea de apă-vie ca pe nimic. Mergeau cu pas domol, și, după un timp, când am privit iar către zarea din care veneau, am constatat surprins că, deși puhoiul se scurgea deja de câteva ore bune, capătul lui nici gând să se arate, și cât vedeai, peisajul vălurit al dealurilor colcăia necontenit de covorul multicolor și fără limite.

Deși mulțimea se perinda în general tăcută, era un zgomot de nedescris. Cu ochii înfipți înainte spre un tel nedefinit, tropăiau în ritmul lejer al amplei mișcări. Înaintând irezistibil, defilau pe lângă noi fără să ne remarce măcar prezența. O masă atât de numeroasă depersonalizează extraordinar. Nu mai reușeam să mă disting printre ei, nu eram altceva decât o particulă insignifiantă. Puteam sta pe loc sau puteam să o iau la fugă de nebun, puteam să rămân înțolit în uniforma stridentă vie coordonator, ori chiar și mai ușchit, mă puteam

dezbrăca de tot - orice aș fi făcut nu rămâneam decât o picătură disperată într-un ocean. Locul unde m-aș fi aflat, privit doar de puțin mai încolo, nu s-ar fi remarcat în nici un fel, ar fi apărut tot atât de omogen ca în oricare parte a ansamblului unit într-o singură voință statistică, a cărei grandoare nu era comparabilă decât celei a spațiilor deschise, a formelor naturale de relief: munți, câmpii, mări și oceane.

Sunt extraordinar de mulți! Dincolo de orice posibilitate de imaginare. De toate soiurile și vârstele: bărbați în toată firea, puternici, cu fețe impasibile și aspre, formând oarecum majoritatea avangardei: femei tinere, copii, bătrâni, femei cu prunci în brațe: babe cocârjate de ani, figuri angelice, frumuseți uluitoare: schilozi; monștri hidoși; fețe scofâlcite: chipuri năpădite de plete ori bărbi ca șomoioagele de câlți, unii înfofoliți în combinezoane groase; alții de-a dreptul în pielea goală; cei mai mulți în zdrențe. Nici o atitudine, nici o bizarerie, rătăcită în peregrinajul fără sfârșit de suflete, nu mai are vreo însemnătate. Orice poziție, orice postură, nu e decât varianta probabilă în lanțul infim al posibilităților, aproape acoperite de un factor aleatoriu atât de mare. Majoritatea se deplasau cu o viteză relativ constantă, pășind lent, ca la o plimbare de agrement, dar printre ei se strecurau și sfârleze grăbite, dând din coate să răzbească mai iute la o țintă absolut obscură și cu neputință de dedus, fiindcă e într-adevăr cu neputință de priceput ce te mai poate determina să te rupi din ritmul global, în aglomerația asta exasperantă; precum și alții care, din contră, evoluau în sens opus, încetinind, chiar oprindu-se, poate obosiți, poate cu gândul să caute pe cineva cunoscut, deși mi-am dat seama imediat că e imposibil de admis așa ceva. În haosul ce domnea dacă oarecine care stătea lângă tine o vreme, se îndepărta fie și cu un pas, devenea o șansă zero de regăsire, și imediat am dedus că asta nici nu reprezenta o dramă: nu avea nici o importanță dacă pierdeai pe nu

contează cine. că de întâmplat nu avea ce să i se întâmple între atâția semeni, iar dacă era să pățească totuși ceva, faptul că ai mai fi fost sau nu și tu în prejmă nu ar fi prezentat nici o garanție: ce-ai mai fi putut aduce în plus forței atâtor brațe grijulii? Depărtarea de cei dragi nu era amenințătoare nici pentru un copil de țâță. Pe de altă parte, compania statornică, fericirea căutată în plăcerea acoperirii de cineva anume, într-o asemenea cataractă de variante, era o problemă fără noimă. Este suficient să privești împrejur, să întinzi mâna, să faci un semn și imposibil să nu depistezi de îndată orice ți-ai dori: un conlocutor interesant, o pereche excitantă, un partener de joc sau de hârjoneală. Ori, dacă-ți dă așa ceva ghes, soți pentru o sinucidere colectivă.

Cei ce mi se perindă pe dinainte nici nu mai au nevoie de nume sau apelative care să-i distingă pe unii de alții. Dacă l-aș apuca pe vreunul de o aripă să-l iscodesc de cum îi zice, în afara calificativului genetic OM, nici unul nu cred să mai fie în stare să adauge altceva semnificativ.

Pe când eram pe băncile școlii, urmând cursurile pentru viitoarea mea activitate socială, am aflat despre roiurile de particule elementare și am fost învățat principiul de calcul menit să le determine. Țin minte că mi-a fost teribil de greu să pricep cum de un leu din rezervația Tanganyka, de pildă, putea fi un tot aparent călăuzit și controlat de instincte și voință proprie, și pe de altă parte, tot el, infrastructural însă, un roi de elemente într-o mișcare dezordonată și necontrolabilă, divers orientate spațial, deplasându-se cu viteze oscilând între zero și ceva tinzând către viteza luminii. Nu reușeam să găsesc nici un model intuitiv care să mă ajute să înțeleg cum dracului sigma de probabilitate a unei nedeterminări putea face, la nivel de leu-întreg, o dată zero, dacă leul zăcea tolănit să zicem, și o dată 40-50 km la oră, dacă leul fugărea o gazelă. Dar acum, privind puhoiul mișcându-se în virtutea acelorași criterii de nedeterminare, pătrundeam în sfârșit paradoxul

și dintr-o dată mă puteam întoarce la chestii mai apropiate și lipsite de abstracțiune.

Atunci mi-a trăsnit întâi prin cap că fruntea coloanei trebuie să fi ajuns deja în Transmontana, sau că oricum, trebuia să fie pe aproape de cupola de siliu.

Îi trag un cot lui Verhat care stă chiar lângă mine, tembelizat și el. Tresare la atingere. Doar cu greu își rupe ochii din fascinația perindării pe sub nedumerirea noastră descumpănită, îi fac semn spre cască, să și-o monitorizeze ca să putem vorbi.

— Verhat, trezește-i imediat și pe ăilalți din vegetarea prostească și adu-le aminte că mai au și neveste, copii, case! îi zic.

În câteva secunde alergăm spre Transmontana, strecurându-ne prin învălmășeala stolului. După ce depășim Piscul și prindem a coborî spre cupola înaltă de siliu a megalopolei, spectacolul ni se desfășoară în întreaga-i măreție: în toate direcțiile în care am privi, norodul agitat tălăzuiește până la orizont. Doar undeva, departe, dincolo de Transmontana sclipind roșu în ultimele raze ale asfințitului, se mai pot desluși vag, ca o amintire de uitare, caroiajele crescătorilor de fungi și alge argintii. În rest, puhoiul a potopit tot, ștergând diferențele.

7. — Asta nu e o scuză! zbiară la mine ca un isteric cel care până azi dimineață fusese una din cele mai importante personalități din Transmontana, cunoscut îndeobște sub numele de Cif. În clipa de față, numele Cif nu mai însemna cu nimic mai mult decât oricare alt nume. Adică un sunet oarecare, un zero vibrând în auz.

— De ce ați fost trimiși la creneluri? Trebuia să faceți ceva să ripostați...

— Ascultă Cif. Tu ești nebun, îi spun calm. Uită-te și tu afară să vezi cum arată zece miliarde.

— Tocmai, mă uit! De optsprezece ore mă uit fără încetare.

— Și ce vezi, nenorocitule? reușesc eu să-mi ies din pepeni până la urmă. Ieși de aici, acolo, pe străzi. Scufundă-te în mulțimea infinită a potopului. Altfel, cifra, doar cifra, nu înseamnă mare lucru și nu te ajută să pricepi. Privește! mă reped la pupitrul de control și cuplez clapele. Privește la ei! Dezlipește-te dracului de porcăria asta de cotineață și vino în mijlocul lor! O să te luminezi și tu atunci că orice politică și orice logică emisă din birouri liniștite și călduțe, nu mai au acolo nici un tâlc. Ar trebui refăcut totul. Ar trebui concepute tactici noi, eficiente. Ar trebui luate măsuri adecvate cazului ăstuia particular, unic până acum în Istorie…

— Ba tu ești nebun! urlă el. Tu ești nebun, pe cuvântul meu că ești nebun! Lasă, că am ieșit și eu să-i văd! Păi tu ce crezi? M-am uitat la ei cum trec prin depozite, prin apartamente, prin crescătoriile de fungi și alge din care ne procurăm hrana zilnică. Hrana, auzi! După ce trec ăștia nu o să mai rămână nimic! S-a dus dracului Transmontana! Și ia încearcă să le explici, să le vorbești. Degeaba. Nu au nimic în cap. Nu te ascultă nimeni. Nici măcar nu te aud. Și atunci când argumentele rațiunii nu mai au preț, trebuie să acționeze Legea Bâtei. De-aia te-am trimis cu echipa, să aperi crenelurile Transmontanei. Dar tu ai trădat! Criminalule! Ai ucis Transmontana!

Zbieretele îi sunt frânte de ușa care se deschide. Un număr impresionant de tipi pătrund liniștiți în Sediu și, fără să ne acorde vreo atenție, se pun pe cotrobăit prin sertarele birourilor. Câțiva dau drumul videolocatorului și câțiva îl închid la loc. Se fâțâie ce se fâțâie, vârându-și nasul peste tot, după care cei mai mulți, negăsind mare lucru vrednic de interes, se dopănesc. Doar cinci sau șase dintre ei rămân rășchiați, care pe unde, cu intenția fățișă de a se culca.

— Afară! trage Cif un chiot, de sunt gata-gata să mă scap în scutece.

După câteva momente de derută, în care-i pierise piuitul

de uimire și se făcuse roșu ca un rac, a prins iar pământ sub tălpi amintindu-și, se vede treaba, că e mare sculă de coordonator central. Toată lumea afară! Aici este un centru de coordonare dirijată a fluxului!

Văzând că nu-l ia nimeni în seamă, se repede ca o fiară la tipa tolănită pe canapea de-a curmezișul și încearcă să o târască de acolo. Fata se smulge din mâna lui cu un gest iritat și se așează la loc. Și atunci, animalul de Cif o plesnește peste nas de-i dă sângele.

Fata țipă ascuțit. Tipii se ridică, întinzând spre tembel mâinile cu aer pașnic. Dar știi al naibii de periculos de pașnic.

— Lăsați-l în seama mea, zic, apucându-l de încheietura robustă a mâinii. Nu e nimic grav.

Tipii stau o clipă în cumpănă, dar observând că Cif s-a potolit într-adevăr, speriat de întorsătura lucrurilor, vin mai la ale lor și se lungesc iar de pe unde se înălțaseră.

Cif tremura ca varga. Se apecă spre fată și o întrebă, cu glas voalat, dacă a lovit-o rău.

— Bineînțeles că m-ai lovit rău! Ce dracului ai, ești nebun?

— Da, fetițo, zic, zâmbind. Prietenul nostru e cam nebun.

Fata zâmbește și ea, snifând și ștergându-se de zor cu podul palmei la nas. S-a mânjit toată și atât de caraghios de parcă s-ar fi machiat special. Nu are mai mult de 18-19 ani și e destul de drăguță, deși, de ce să mint, de la o vreme, mă surprind tot mai des a aprecia la sexul opus nu atât aspectul propriu-zis, cât mai cu seamă vârsta.

— Ei, Cif! Am dreptate? Chiar de oi fi ieșit tu de aici cum spui, nu ai văzut nimic, fiindcă te-ai uitat la ei cu ochiul unui străin, cu ochiul unei alte specii. I-ai considerat, nu înțeleg de ce, dușmani personali. Și nu ai deloc dreptate. Ia explică-mi mie, te rog, ce criterii ai aplicat în delimitarea ta arbitrară între Transmontanieni și ăștia? Ei nu sunt tot oameni? Nu au și ei dreptul, ca oricare dintre noi de altfel, să se aprovizioneze din depozite atunci când

au nevoie? Nu au dreptul și ei la o porție de la Popotă dacă le e foame? Vă speriați de ei de parcă ar fi alte alea. E drept că nici eu nu cred să fie rezolvarea cea mai fericită a unei vieți trecerea asta ca tăvălugul de acolo-acolo, dar gândește-te că altfel nu au cum să supraviețuiască. Da, trebuie găsită o soluție pentru ei, dar în nici un caz soluția asta a ta, brutală și stupidă, fiindcă atunci nu trebuie să te mai mire dacă zece miliarde or să treacă peste tine ca peste un rahat. Și după aia, problema lor va rămâne la fel de nerezolvată ca înainte de a trece peste tine. Ce dumnezeu, doar trăim de atâta amar de ani în pace, împărțindu-ne produsul social după nevoi! Dar văd că tu tot mai judeci ca un brontozaur, Cif, Omule.

8. — Auziți! Declară, plin tot de el, căpățâna-pătrată de pe ecran. Silvamunda se va apăra până la ultima suflare! Dacă Transmontana s-ar fi apărat și ea, am fi avut vreme să reinventăm armele alea teribile dinainte da A Treia Pace Mondială, și nu am mai avea nici o grijă acum. Dar voi ați cedat ca niște lași! zice cu țâfnă crocodilul.

Îl scuip în ochi și întrerup legătura, să nu-l mai văd la față. Norocul omenirii e că nu sunt prea mulți deștepți din ăștia pe lume, și că nu vor avea timp să-și pună în practică gândurile ucigașe! Sper de altfel ca piui Silvamunda să se mai găsească niscai oameni zdraveni, fiindcă altfel o să se lase cu o catastrofă cum nu s-a mai pomenit.

Oare tâmpiții ăștia nu reușesc deloc să înțeleagă că nici violența, nici tromboanele lătrate de la tribune cu flori, nu mai sunt metode operative înaintea miliardelor! Vorbele promit, dar de dat nu dau nimic, iar violența stârnește doar violență și nimic mai mult.

Îmi iau pufoaica pe braț și cobor în stradă. Parcurgând etajele, constat că, deși sincer să fiu nu m-aș fi așteptat nici în ruptul capului la una ca asta din partea lor, blocurile din Transmontana rezistă destul de bine asaltului.

Pe străzi, movile de trupuri s-au aciuat pe unde au putut.

Îmi fac loc cu greu printre ele spre casă.

E absurd poate, dar sper să nu mai găsesc acolo soția și copiii. Și când intru în apartamentul cu ușa vraiște și mă lovesc de îngrămădeala de nedescris, când descopăr că Eda și Lix și Pan și Hetra nu sunt nicăieri, mă simt frustrat în ceva al meu. Știu, e o gugumănie să ai pretenții de concurență individuală înaintea unui sex-partener global cu circa cinci miliarde de capele și trupuri. Dar omul renunță greu la trufie, chiar și când e conștient că se ia la întrecere cu o valoare statistică ridiculizându-i entitatea către zero.

Mă întind pe jos între două puștoaice cam golaşe, hlizindu-se de gâdilelile unui june șmecher cu care se complac într-o intimitate parcă de când lumea. Prind a chicoti. Mă toropește căldurica trupurilor nude. Percep totuși vag discuția trunchiată a plozilor, și-mi spun că nu am, de fapt, de ce-i plânge de milă nevesti-mi, și cu atât mai puțin odraslelor. Și nu prea cred că o să-mi ducă vreunul din ei dorul, așa cum, sunt sigur, mângâind ca prin vis formele rotunde ale partenerelor mele de podea, nici eu nu prea o să mă omor de dorul lor. Situația dată îmi pare a rezolva linear, dar eficient, o mulțime de probleme complicate. Și îmi simt spiritul degajându-se de mult mai multe inhibiții decât m-aș fi așteptat din partea mea în alte condiții, pe care mă mai cramponez să le intitulez generic „normale”.

9. — Ai observat că evoluăm, conștient sau nu, când către Nord, când către Sud, dar strict în limitele climatului subtropical? comentează vocea tânărului de alături, adresându-se celeilalte fete.

Mă ridic într-un cot, să-l văd mai bine. Îl întreb:

— Dar când stolul va ajunge la marginea continentului, pe plaja Oceanului, ce o să se întâmple, după părerea ta?

— Cred că vom porni înapoi, zice el, pe gânduri.

— Bine, dar în urma voastră nu va fi rămas decât Pustiu, zic. Deșert.

— Da, cred că ai dreptate, mă aprobă el. Ei bine, habar n-am ce o să fie atunci. Nu este problema noastră să ne gândim până acolo. Ăilalți, care nu au grijile pe care le avem noi pe cap, este de datoria lor să-și ia măsurile de rigoare. Oricum, au la dispoziție cinci sau șase ani până când situația va deveni, într-adevăr, critică. Or, în condițiile progresului tehnicii și tehnologiei zilelor noastre, cinci ani sunt o întreagă eră. Mie mi se pare suficient că noi nu le creăm neplăceri și că așteptăm cuminți. La o adică. În ei ne e speranța, fiindcă au liniștea și timpul de a decide și acționa în numele nostru, al tuturor.

— Probabil că așa e, confirm. Stolul nu are un diametru mai mare de 30 de kilometri.

— Cam așa ceva. În ultimele valuri e mai nasol. Dar majoritatea o ducem destul de bine. La început m-am învârtit mai mult pe la coadă până să prind șpilul, zice.

— Ești de mult în stol? îl întreb. Vii de departe?

— Da, aprobă. Pe vremuri locuiam în Tirsenda, la vreo trei ani de aici.

— Și cum a debutat? Cum s-a stârnit, vreau să zic?

— Ce anume? nu înțelege el.

— Stolul. Cum s-a format stolul?

— A! se dumirește. Nu știu. Când a ajuns la noi era deja format. Dar cred ca e destul de simplu de imaginat cum a fost. Mai întâi un oraș oarecare, o megalopolă, unii spun că Trocadero, metropola de agrement de pe litoral, nu va mai fi reușit să-și sature locuitorii. Și, pur și simplu, s-a urnit din loc, ce putea face? La noi, după ce a trecut stolul, nu mai rămăsese nimic, așa că am pornit și noi după ei.

— Nu, nu de la Trocadero s-a stârnit, măcăne tipa din braţele lui. Eu sunt din Trocadero și să știi că acolo nu muream deloc de foame. Din Hanes s-a urnit întâi și-ntâi, Hanes e o cupolă mult mai jos decât Trocadero. Și stolul, pe atunci, nici nu era atât de numeros. La Trocadero a ajuns deja destul de mare, dar în nici un caz cât e acum.

Nu mai râdea şi părea să aibă și ea, în cap ceva mai mult

decât păr.

— Și atunci, dacă nu de foame, tu de ce-ai luat-o la vale? o întreb.

— Ca să fiu liberă, zice ea, îngustând ochii cu viclenie.

— Înainte nu erai? o întreb uluit.

Și iată că minunea e completă. Gâsculița dolofană din brațele mele prinde și ea glas, ca-n poveștile cu Zmeul Zmeilor.

— Toți au fost cândva, odată, „persoane importante”. Sedentari cu juvăț de gât și lanțuri dulci la mâini și la picioare. Trebuia să respectăm programele altora, legile, familia... Pe mine nu mă lăsau o clipă! Ajunsesem să tânjesc de nebună, mai mult decât după orice altceva, să pot sta, să stau așa, ca proasta, și să mă uit pe pereți. Da’ nu! Asta nu se poate! Eram Cineva, cu îndatoriri și răspunderi: buricu' pământului.

— Și acum ați scăpat de sub Ordine? Stolul nu e și el o Ordine?

— Ești un tâmpit, a decretat flăcăul, dezamăgit, după care s-a și comportat imediat în conformitate cu decizia, întrerupând relațiile de schimb cu unul de teapa mea.

Rotofeia trece și ea în patru labe peste mine ca peste un sac, pleoștindu-și sânii de nasul meu ca să ajungă la ailaltă să se ciupească și gâdile una cu alta. Eu nu mai exist. Am dispărut. M-am scufundat. Sunt un stârv. Un nimeni. Un înecat.

Mi-a trecut somnul. Ies pe terasa blocului. Îmi închipui suprafeţele tot mai întinse scoase din circuitul productiv de trecerea stolului, și îmi spun că dacă nu se iau măsuri grabnice. O să fie noduroasă și cu păr pe ea.

Îmi dau silința să fac câțiva pași pe terasa năpădită de trupurile celor ce dorm. De pe platformă, în lumina neoanelor, se zăresc miliardele, ca un covor pestriț. De dincolo de cupola de siliu, de pe munții dimprejur, focuri nenumărate prefigurează pointilist curba Pământului ca pe o mare de lumină.

Disting în noapte o siluetă aplecată peste crenelul blocului să scruteze zarea de foc. E o femeie tânără. În semiobscuritatea iluminată incert de jos, îmi pare atrăgătoare. Mă apropii și-i pun mâna pe umăr. O întreb dacă-i e somn, și ea-mi certifică supoziția că nu. O îmbrățișez. În timp ce ne lăsăm cuprinși de tandrețe și patimă, simt nevoia să vorbesc, și îi povestesc de cum am auzit eu undeva de o statistică a unui țicnit care pretindea că dacă înghesui toți oamenii din lume, stând în picioare, unul lângă altul, suprafața ce le-ar fi suficientă ar fi egală, sau aproape egală (în sensul că niciuna nu i-ar veni apa mai sus de genunchi) cu a nu mai știu cărui atol din Pacific.

— Dar, trag eu concluzia, respirând întretăiat, tembelul ăla nu ne-a mai spus și câte secunde le-ar trebui oamenilor respectivi ca să se sufoce și nici în câte zile unda de amoniac a acelui bio-Bikini (amoniac provenind, evident, de la urina celor strânși acolo) ar otrăvi toate apele globului.

— Vorbești prea mult, îmi taie tipa elanul. Uită-te ce sâni frumoși am!

Și eu *trebuie* să recunosc că-mi plac.

10. Mă trezesc primul. S-a făcut ziuă de-a binelea. Mă uit la partenera mea de noapte. Suntem cam de aceiași vârstă. Îi urmăresc trăsăturile amalgamate șuchi pe chipu-i neomogen. Găsesc agreabil amestecul de disproporţii ce-i alcătuiesc fizionomia. E o adunătură, un hibrid, începând de la ochii uşor oblici și îndepărtaţi, degajând un ce nostalgic, aproape dureros, oglindit și de accentul circumflex al buzelor senzuale, răsfrânte prea puternic într-un rânjet batjocoritor de jalnic, ca și când posesoarea lor ar lua la mișto propria ei condiție dezastruoasă în care se zbate, și terminând cu trupul prea de femeie în comparaţie cu muianul de adolescenta rănită.

E departe de a fi frumoasă. E doar interesantă cum zace

aşa, învelită numai în buclele lungi și creţe de o culoare nedefinită în răsăritul chior de pe terasă.

Simt nevoia să o mângâi, să o strâng la piept, conştient, totuși, că este o ființa deosebit de puternică. Un animal perfect adaptat. Aici, în mediul specific, printre „ai ei”, nu au nevoie de mine, nu duce lipsa ajutorului nimănui.

Deschide ochii dintr-o dată, de parcă nici nu ar fi dormit până atunci ci doar ar fi ţinut ochii închiși, și se strânge de mine, lipindu-și suav carnea moale și caldă de pielea creaţă a trupului meu, nears de soarele marşurilor sub cerul gol. Se întinde, strâmbându-se:

— Miros urât, nu? mă întreabă, încreţindu-și gura în zâmbetul autozeflemitor.

O mângâi și clatin din cap a negativ.

— Put ca dracu'! se cramponează ea de adevărul evident pe care-mi fusese jenă să-l accept.

Îmi amintesc de pompele subterane pentru irigaţie (că la căzile din apartamente nici nu mă gândesc, fiind imposibil să ajungi la ele - sunt cozi interminabile și nu ţine nici o învârteală pe acolo). Îi propun să mergem să ne scăldăm.

— Ești drăguț cu mine. Îmi face plăcere prezența ta, deși m-ai cam șmotiruit azi-noapte. Mi-ai scos sufletul. Ce dumnezeu, parcă nu ai mai fi strâns în braţe o femeie de când erai în fașă!

Tac, zâmbesc. Mi se pare penibil să-mi laude potența tocmai a treia femeie din viață, și asta tocmai în ziua în care, pentru prima dată, am încălcat fără scrupule, remușcări și decență, toate principiile moralei întru care am trăit până ieri.

Ne prindem de după mijloc şi coborâm melcul demențial de trepte către Subsolul Limită. Trecem apoi pun chepengul Subteranei Transmontanei și ne aventurăm în Galeriile de Siguranță. Dincolo de ele se întinde Sistemul de Canalizare al Apeductului.

Câțiva curioși s-au luat după noi, mirosind probabil că suntem de-ai casei și că e rost ele ceva mai special

În subterană mai funcționează sistemul de iluminație. Ajungem cu bine la rezervoarele pompelor. Pompele tac, dar în bazine clipocește apa albastră de adânc, rece ca gheața. Cei ce ne-au însoțit chiuie de bucurie și se reped care mai de care să sară în apă

— Întoarce-te cu spatele, îmi poruncește gagica. Vreau să fac ceva înainte de a intra în apa asta nemaipomenită. N-am mai văzut așa apă de când eram mică.

Îi zâmbesc, da' de întors cu spatele nu mă întorc. Sunt curios cum o să procedeze ca să spulbere dulcea intimitate care ne leagă de câteva ore încoace.

— Aha, vrei să-mi vezi dedesubturile în momente penibile, râde ea. Treaba ta. Eu mi-am făcut datoria să te avertizez.

Și trăgându-se lângă peretele placat în faianță se așează pe vine, întorcându-mi spatele.

Încă o dată îi admir naturalețea reacțiilor, firescul gesturilor sălbatice și brutale, experiența de viață. Mă mai uit la ea o clipă, după care mă așez pe malul de ciment verde al bazinului și o aștept, bălăcindu-mi picioarele în apa tăios de rece. După câteva minute o simt în spatele meu. Îngenunchează alături și mă mângâie pe păr.

— Ei, ți-am făcut silă? mă întrebă.

— Poate că o să te miri, dar nu mi-ai trezit nici un resentiment, îi spun. Simt doar că țin la tine și vreau să te mai păstrez alături o clipă, înainte ca hula cu nenumărate chipuri și zăndrălaie să ne despartă iar.

— Bine, consimte ea. Vom sta împreună până la prima ridicare a stolului. Ești mulțumit?

Aș vrea să-i spun că nu prea sunt mulțumit și că nu cred că mă voi sătura atât de curând de prezența ei, dar sunt convins că nu ar înțelege, așa că aprob în tăcere.

— Bine, iubitule. Tu nu intri în apă? (Îi tac semn că nu). Atunci stai nițel să mă spăl și o să vezi tu cu ce gagica bine ai de-a face.

Sare, țipând de plăcere, în apa de cioburi care îmi taie

gleznele cu lame ascuțite, străvezii, de lacrimi congelate.

11. Dincolo de bazine există câteva culturi de fungi pentru spori. Când ni se face foame, ne ducem acolo. Tocmai îmi băteam capul de unde să fac rost de un prăjitor, când o văd că se lungește pe burtă în brazda înaltă și prinde a ciuguli pălăriile albe și dese, păscându-le așa, crude cum erau. E și asta o idee. Încep și eu să culeg cu amândouă mâinile și să-mi îndes gura. Au gust sălciu și fad și când le mesteci îți scârțâie între dinți nisipul patului germinativ, prins în striațiunile semincere, dar în rest, merge. Plătim în viața cotidiană tribut greu tabieturilor și deprinderilor cu care am fost învățați și la care am putea, cel mai adesea, renunța fără a pierde mare lucru. Numai că, dacă suntem puși față în față cu neprevăzutul, și dacă nu avem în preajmă-ne vreun temerar, cum a fost cazul cu mine acum, în mod normal, nici nu sesizăm că am putea schimba locurile comune prin care revenim mereu și mereu, pas cu pas în urma altora mai cu personalitate pe care simțim nevoia să-i copiem în tot ce fac, deși, cel mai adesea, habar neavând în virtutea căror raționamente.

12. Dar iată că vine și clipa când stolul se ridică din nou. Momentul greu de care m-am temut neîncetat câtă vreme am stat împreună.

— M-am simțit minunat alături de tine, îmi spune.

Miroase toată a ciuperci. Aș vrea să-i spun că și eu m-am simțit excelent cu ea. Dar nu o întreb decât dacă nu vrea să rămână cu mine.

— O să ne aciuim pe vreundeva, îi spun. Transmontana probabil că va rămâne aproape pustie.

Zâmbește trist, privindu-mă fix în ochi.

— O să facem baie în cisternele subterane și o să cultivăm fungi, zic eu de zor, încercând să aduc argumente solide în favoarea ideii, dar ea mă ascultă zâmbind și clătinând din cap.

Apoi îmi spune:
— Taci! Ştii pre bine că îmi propui ceva cu neputința. Iubitule, în urma stolului nu mai rămâne nimic! În ultimele rânduri se moare pur și simplu de foame. După stol nimic.

13. Stăm îmbrăţişaţi la limita cupolei de siliu, şi privim cum trec ultimele valuri. Ăștia arata mult mai rău decât ăilalți. Cei mai mulți dintre ei sunt bătrâni sau femei cu copii în braţe. Se tot duc pe lângă noi fantomatici, cu ochii iţiţi înainte. Nici nu întorc măcar faţa spre îmbrățișarea noastră disperată. Lacrimile îmi curg şiroi pe umărul ei și îmi simt umărul ud de lacrimile ei. Abia îmi mai trag răsuflarea. O mai întreb o dată dacă nu vrea să rămân cu ea, își mai scutură o dată cârlionţii cenuşii, drept pentru care într-un târziu, ne desprindem din strângerea mută și eu rămân să privesc după ea cum pleacă fără să mai întoarcă măcar o dată capul. Cu pași lungi, se pierde repede în poporul amărât al ultimelor valuri.

14. Ajungând pe galeria „mea” îmi simt inima frântă. O stradă pustie și rece. O stradă părăsită a unui oraș părăsit.
E drept că o bună parte din ultimul val mai cotrobăie după resturile rămase în urma festinului: sunt cei mai neajutorați: doar șontorogi, gestante și copii rătăciţi - partea cea mai neînsemnată a puhoiului. Stolul îmi dezvăluie un mecanism discret cate până acum mi-a scăpat vederii: NU SE RERODUCE. Crește numeric prin populația localităţilor dislocate, dar își poartă germenul autonegaţiei în chiar ființa sa, nedând posibilitate gestantelor să urmeze grosul cetei sub protecţia numărului. Lăsate să se descurce cum pot, ele sunt obligate să rămână prin localitățile părăsite. Stolul, în felul acesta, este compus mai mult din cei tineri și puternici, sau din șacalii capabili să se țină pe aproape. Și îmi imaginez viitorul embrioanelor de nucleu sedentar rămași în urmă. Văd adunându-se în orașele părăsite ginte matriarhale.

Femelele cu copii vor prelua conducerea pe ici pe acolo, impunând în societățile puțin numeroase legi favorabile lor. În vremea asta, stolul ajunge la țărmul Oceanului pentru a se întoarce urcând mai spre Nord, coborând mai spre Sud, paralelă cu paralelă. Tot mai puțini sunt cei ce suportă clima rece. Și în tot locul, însămânțând în urmă mariarhaturi persistente.

Peste câteva sute de ani stolul va deveni eminamente masculin. Va poposi poate doar simbolic, un fel de oaspete mult așteptat, pe la curțile ospitaliere ale imperiilor de femei unde, după vesela primire, vor urma sărbătorile ciclice ale reproducerii. Veșnicii așteptați.

Sau, poate, din contră, voi fi întâmpinați cu o ură și o violență ce vor deștepta violența și sentimentul dușmăniei față de sedentari. Sau antagonismul sexelor.

Sunt bântuit de o viziune măreață, terifiantă. Pătrund în vechiul și răvășitul nostru cămin, complet desprins de cele ce mă înconjoară. Și tresar, înfiorat, când constat că reședința pe care o credeam în paragină, e locuită.

15. Un contur nud de femeie răsare în pragul camerei de baie. Inima-mi tresaltă de bucurie. Nu sunt singur! Deci, nevastă-mea, totuși, nu s-a putut nici ea desprinde așa ușor. După o trecătoare rătăcire a rămas aici, cu mine, la bine și la rău.

Mă reped sa îmbrățișez făptura dragă. Dar abia când o am în brațe îmi dau seama că nu e nevastă-mea.

E o femeie mult mai tânără, abia ieșită din copilărie: o adolescentă oarecare din ultimul val, măsurându-mă și zâmbind încântată, ușor nedumerită. Formele-i sunt nedezvoltate, ca de copil, și mă întreb cum de am fost capabil de o confuzie atât de grosolană. Nevastă-mea era mult mai înaltă și, mai ales, femeie, femeie pe de-a întregul.

— De ce ai rămas aici, la mine, o descos cu o voce căreia încerc să-i dau o inflexiune cât mai părintească,

străduindu-mă să-mi maschez în felul acesta dezamăgirea.

Fa îmi arată către pat. Descopăr acolo o ființă mică și roșie. Un nou născut. Fetița asta a dat naștere unui pui de om din viitorul cel întunecat și dismorf[1] către care tocmai îmi lăsasem intuiția să zboare încercând să-i descifrez taina. Ființa măruntă, excrescența de savoare, o împiedicase din zbor. Obligând-o să poposească la mine, spre a-i înlocui pe cei pierduți pe veci.

Desigur, nu e consoarta de care mă simt legat prin mii și mii de fire tainice întrețesute de anii petrecuți împreună. Nu e nici măcar stranie, ca femeia alături de care am simțit și eu, nu de mult, tentația desprinderii și zborului în abis. Dar e bine și așa. Îi pun pe umerii goi pufoaica. O mângâi pe obraz și ea-mi răspunde cu o alintătură călduță care mă cucerește definitiv, și cu un sărut ce stârnește în mine fel de fel de instincte, deocamdată interzise.

— Mă duc să fac rost de ceva să puneți pe voi, zic. Și de ceva de mâncare. Să nu fugiți!

Plec. Mă mai opresc o dată în capul palierului să mă uit în urmă. Fata a rămas în prag, privind după mine cu ochi verzi, de sticlă rece. Îi zâmbesc și mă arunc pe scări, la vale, în tropăit furios.

16. În cabinetul lui Cif nu au mai rămas decât lucruri inutile, ceea ce nu a putut fi nici îmbrăcat, nici mâncat. Cif însuși, deși nu era nici bun de mâncat, nici util ca îmbrăcăminte, s-a topit în zare odată cu stolul, și era foarte firesc să se întâmple așa, fiindcă de obicei tocmai ăștia care țipă cel mai tare și se bat cu pumnii-n piept, sunt primii care te lasă cu dinții-n soare când e la o adică. Videolocatorul nu funcționează. Culeg de pe jos un șaltăr și o carte. Arma a fost considerată, se vede treaba, inutilă stolului, așa cum, în condițiile actuale, mi se pare devenită inutilă oricui pe Pământ, iar cartea a fost socotită și ea la fel, probabil pentru că nici nu putea fi mâncată și nici de

[1] diformitate a (unei părți a) corpului; dismorfoză.

cald nu ținea. Eu o iau, totuși, căci mă gândesc la fetița de acasă. Îmi spun că o să-i facă plăcere. Arma o iau numai ca să-mi dau de lucru.

Trec și pe la crescătoria subterană de fungi și adun în combinezon puzderie de ciuperci mici, care sau au scăpat de dezastru, sau au crescut după roirea tăvălugului.

Am ajuns să mă împac cu ideea că, în ce privește îmbrăcămintea, voi renunța, în favoarea fetei, și la pufoaică și la combinezon, și basta. Doar n-o să mor din atâta lucru.

17. — Ce-i aici? mii întreabă fata.

— O armă.

— Cum adică?

— O unealtă. Poate fi utilă uneori. Uite, după ce o armezi (îi arăt, trăgând de șaltăr: instrumentul masiv de metal scoate un clichet tăios) reglezi forța loviturii de aici: vezi, are trei praguri de forță; noi o să o fixăm pe cel mai puternic din ele: și acum, la o descărcătura atât de intensă, ținta se transformă în plasmă...

— Dar oglinzile laterale la ce slujesc?

— Astea? Sunt convertizoarele. Cu ele, energia este transformată în energie acumulabilă. Uite, aici. În modulul ăsta de diamant se stabilizează forța. Gata, acum putem s-o folosim.

— S-o folosim să ce? mă întrebă ea.

— Iată, de pildă, să zicem că ochesc piciorul ăla de pod al autostrăzii. Îmi potrivesc căștile vizorului pe tâmple, trag viziera de biosiliu peste ochi, și acum arma e cuplată cu voința trăgătorului. Cu voința mea, adică. Mă uit la coloană, îi caut punctul slab, mă concentrez și decid.

Scintiliația prelungă sfredelește oțelul și piatra câteva clipe, smulgând bucăți incandescente. Piciorul de pod cedează. Întreaga pasarelă a construcției pe care o sprijinea se năruie spectaculos.

Entuziasmată de flăcările multicolore, fata mă aplaudă,

râzând. Apoi însă, mă privește strângând buzele și-mi spune:

— Îmi faci frică. Mă tem de tine.

— De ce? o întreb, nedumerit.

— Fiindcă ești rău. Ești formidabil de rău!

— Nu înțeleg, spun. De ce crezi că sunt rău?

— Lasă... zice ea. Explică-mi ce e și cu cartea.

— Da. Uite. Să nu mai zici că sunt rău. Pune-ți ochelarii. Așa. Apasă aici, pe digitator. Bravo! Ei, ce vezi?

— Vai, ce groaznic! strigă ea, zgâindu-se năucă în neant.

— Dar ce arată? o întreb.

— Nu știu. Nu știu, dare tare urât. Mi-e groază!

— Vezi că trebuie să scrie pe undeva ce e, îi spun, mirat de reacția ei neprevăzută.

— Nu știu să citesc, zice ea. Și de altfel nici nu mai vreau să mă uit!

Își smulge de la ochi cartea și o aruncă jos, într-un colț.

— De ce îmi aduci chestii din astea care să mă înspăimânte? Să știi că dacă te mai porți așa cu mine, îmi iau copilul și plec. O să rămâi singur și rău.

Se înfășoară mai strâns în combinezonul mult prea mare și pleacă în camera cealaltă, să-și alăpteze odrasla.

Rămăsesem cu arma în mână și cum nu știam ce să fac cu ea, am aruncat-o la crematoriu. Am ridicat cartea de jos.

18. Frau șase holograme consecutive, așa încât se putea constitui cu ele o adevărată poveste. Mai întâi, era prezentată o imagine de ansamblu a locului, cu precizarea că, acum o sută și ceva de ani, cetățile diverselor *state* (este deci vorba de epoca de dinainte de Victoria Generală) organizau stoluri (*„excursii”* era termenul arhaic folosit, dar înseamnă același lucru) către localitatea ăsta nelocuită. Imagini panoramice prezentau două cadre cu grădini și crescătorii de fungi și alge argintii menite să te edifice cu privire la aspectul actual.

„Aici”, continua povestea cărții, „există câteva construcții de *piatră nearmată”.* Urmau o serie de detalii tehnice neinteresante, după care, în ultima hologramă, era Leoaica Rănită.

Acolo în carte spuneau că e foarte veche, de pe vremea când omul încă nu adunase animalele de muzeu în rezervația Tanganyka și lei și alte jivine trăiau în libertate și ei erau cică foarte fioroși. Oamenii din orașe îi omorau cu arme cioplite *din piatră și lemn.* Așa scria în carte, pe cuvânt!

Am pus cartea pe pervaz și m-am așezat jos în fața ei, să mă uit la imaginea Leoaicei și s-o înțeleg. Mi se părea evident că dacă Leoaica asta Rănită putea da naștere la stoluri, înseamnă că oamenii găseau ceva foarte important scris în chestia asta. M-am gândit că, dacă o să mă uit bine la ea, voi afla câte ceva despre cum se formează stolurile.

Leoaica era străpunsă de armele de lemn sau piatră de care spunea cartea. Se strâmba fioros la spectator de parcă ar fi vrut să sperie pe cineva. Dar nu mai era nimeni în jurul Ei.

Probabil că era chiar momentul morții. Și cu toate astea, Leoaica se târa către un țel obscur, care nu apărea în imagini. Cu ultimele puteri, trăgându-și după sine din greu labele din spate paralizate, încruntându-se la privitor, Leoaica, în agonie, făcută arici de ghimpii armelor primitive, și zorea în zbaterea disperată să ajungă, înainte de a epuiza ultimele resurse, undeva. Unde?

M-am gândit că oamenii care au scrijelit în piatră semnul ăsta al lor peste timp, au murit de mult. Nu mai sunt, ca să-i poți întreba ce au vrut să zică atunci când, din toate lucrurile pe care ar fi putut să le lase moștenire sacră Istoriei ei au ales tocmai monstrul hâd și enigmatic târându-și moartea către undeva de neînțeles. Sau poate că ei au lăsat mai multe semne, dar Istoria nu l-a ales decât pe ăsta să ajungă până la mine. De ce? E un simbol al celor care azi nu mai sunt, și care vorbesc cu mine, cu

noi, prin glifa asta metaforică. Dar ce simbolizează oare?

Despre cei ce au emis semnalul nu se mai știe nimic, și tot ce pot să mai aflu sau să deduc despre ei stă scris în semnul ăsta teribil, dar atât de perfect cizelat, de frumos chiar, aș putea zice, dacă fac abstracție de ce arată el. Atâta muncă depusă pentru a-mi spune ce? Trebuie să existe aici un mesaj de mare importantă. Probabil că Leoaica Rănită este cel mai important lucru pe care mi-l puteau transmite oamenii ăia de demult, înainte de a se spulbera în negura Timpului. *Ăsta e semnul lor!*

Deci, ei nu mai sunt, dar mi au lăsat, peste veac, Leoaica Rănită, care să le suplinească absența în cartea cu ilustrații a Lumii.

Nu, nu pricep!

Mă ridic și mă plimb de colo-colo prin cameră, punându-mi problema: dacă eu, dacă noi, ar trebui, știind că vom dispare, să lăsăm în urma noastră un semn, un singur semn, care să cuprindă în el tot ce ne reprezintă, ce semn am lăsa și ce ar spune el? Să vedem: arma? crescătoria de ciuperci? nou născutul adolescentei de dincolo? combinezonul? cartea cu Leoaica Rănită în paginile ei? stolul? o mobilă oarecare din apartament?

Nu, nimic nu mă mulțumește.

După oamenii aceia de demult, semnul lor pentru noi, a rămas Leoaica Rănită. Simbolul lumii lor, care azi nu mai e nimic. Dar după noi? După noi ce va rămâne? Ce să lăsăm? Ce semn? Tot Leoaica asta Rănită, care nici nu poți ști ce vrea să spună, de fapt? Ea să fie simbolul veșnic al întregii Istorii, a tuturor civilizațiilor care au fost, sunt, și vor fi? Singurul semn pe cate Istoria acceptă să nu-l uite în urma trecerii noastre? Sau altceva? Iar dacă altceva, altceva ce? Ce? CE?

1982

C U P R I N S